

Quế Trân

Sợi Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 1

Sáng nay Hương Nhu thức dậy thật sớm, cô không ngủ được vì nôn nao để đi làm ...Hôm nay sẽ là buổi đi làm đầu tiên của cô, sau hơn một tháng tốt nghiệp ra trường, vậy mà cô vẫn chưa tìm được chỗ nào làm phù hợp với chuyên môn mà cô đã học, lần này Hương Nhu cảm thấy hài lòng vì cô vừa được nhận vào làm ở một công ty sản xuất hàng đóng hộp ...ông nội mừng lắm - ông bảo:

"Con nhỏ này thực tế rồi, biết tìm được việc làm thích hợp . Thật ra Hương Nhu chọn học ngành này cũng chỉ vì muốn sau này ra trường có việc làm ổn định để phụ giúp gia đình ...Thương ông và ba vì mãi mê với vườn hoa kiểng nên lúc nào cũng đầu tư vào đó nhà chỉ có một mảnh đất nhỏ nên ông tập trung vào trồng các loại hoa cúc. Còn mẹ là nhân viên phục vụ trong một nhà hàng, cuộc sống gia đình Hương Nhu thật đơn giản, không dư giả nhưng ba chị em vẫn được ba mẹ cho học đầy đủ ...Hương Nhu tốt nghiệp đại học thì Hương Trà cũng đang học năm nhất, Hương Nhu chỉ mong đi làm để có tiền phụ mẹ, nhất là sinh hoạt của mấy chị em. Ý Vĩ năm nay cũng sắp thi rồi, tốn nhiều tiền lắm. Nhớ lại những ngày cô học đại học, cực nhọc vô cùng ba và ông chăm sóc, tưới bón cho những luống hoa cúc nhưng cũng

chẳng kiếm được cho chi phí học hành của ba đứa và ba người lớn, mặc dù mẹ vẫn phải làm tạp vụ ở khách sạn. Vậy mà cuộc sống gia đình vẫn túng thiếu mãi túng thiếu.

Mải suy nghĩ suy, Hương Nhu quên cả việc nấu nước pha cho ông bình trà, nghe tiếng húng hắng ho của ông, Hương Nhu mới giật mình, cô rón rén đi lại và lên tiếng:

– Ông bệnh rồi sao dậy sớm làm chi?

Ông nội cười:

– Con nhỏ này ... giờ này mà sớm gì, ông chỉ sớm thì dậy sớm chớ có bệnh hoạn gì đâu cháu. nhìn những luống hoa lớn dần ông vui lắm, dậy sớm để bắt sâu, tưới nước vậy mà!

– Sáng sớm sương còn ướt sao lại tưới hoa hử ông.

Ông cười.

– Cũng còn tùy vào các loại hoa cỏ ... nữa chứ! Ủa, sao hôm nay cháu dậy sớm thế!

Hương Nhu cười:

– Con không ngủ được.

Ông lại hỏi:

– Sáng nay đi làm, vui quá không ngủ được, hay lo quá không ngủ được vậy cháu.

– Chắc là cả hai ông à!

– Cố gắng nghe cháu ... Làm gì cũng không dễ dàng đâu ... "Ra đời" phức tạp lắm đó!

Hương Nhu rót tách trà, đưa ông - Cô bé nói:

– "Phức tạp" là sẽ không có điều gì tốt đẹp phải không ông?

– Sao lại không có điều gì tốt đẹp chứ ... Có điều, đi làm cũng vất vả lắm, có công việc gì thuận buồm xuôi gió đâu cháu ... mà nè ...để ông ra vườn hoa,

cháu có định làm gì thì làm đi. Hương Nhu trở vào bếp định chiên cơm giúp mẹ làm bữa ăn sáng cho cả nhà nhưng mẹ đã thức dậy và đang lúi cúi bên bếp lửa. Bà Mai lên tiếng:

– Dậy sớm quá vậy con!

Hương Nhu cười, nói:

– Mẹ đừng trêu con chứ, lúc này ông đã trêu con rồi đó.

Nụ cười trên đôi môi mẹ mới đáng yêu làm sao, bà nói:

– Ngày trước mẹ cũng vậy thôi ...Ra trường nhận công việc ...ngày đầu tiên thật là nôn nao ...

Bất giác mẹ thở dài:

Giá như hồi đó mẹ không bỏ nghề ...

– Mẹ à!

– Tưởng bỏ nghề rồi làm được việc gì tốt hơn, rốt cuộc mẹ chỉ quanh quẩn ở cái nhà hàng ... còn ba thì quanh quẩn ở nhà với mấy luống hoa ...

Nhưng ba là kỹ sư kia mà ...và lại nhà ta đã có một mảnh đất nhỏ để trồng hoa. Với con, ba mẹ thật tuyệt vời ...

– Phải chi Hương Trà cũng có suy nghĩ như con, đăng này con nhỏ ... cứ nhìn “lên” làm cho mẹ lo quá ...

– Em còn nhỏ ham chơi, ham vui, vả lại gặp hoàn cảnh chung của xã hội như thế nên dễ có suy nghĩ hạn hẹp.

– Con giúp mẹ khuyên em với ...Mẹ đi suốt ngày không có nhiều thời gian với các con.

– Dạ con sẽ cố gắng.

Hai mẹ con vừa nói chuyện vừa cùng nhau làm cơm. Một bữa cơm chiên thật ngon vì hôm nay mẹ cho nhiều trứng và cả đậu nên chảo cơm trông thật bắt mắt với màu trắng, vàng, Hương Nhu lên tiếng:

– Cơm chiên sáng nay ngon ghê!

Bà Mai lườm con:

– Chưa ăn mà biết ngon ...

Vì ít ra cũng có nhân viên nhà hàng nấu.

– Con nhỏ này ... làm như mẹ là đầu bếp không bằng.

– Thì cũng gần như vậy mẹ nhỉ?

– Thôi đi cô dọn chén đĩa giúp mẹ đi.

– Dạ Dọn xong các thứ lên bàn, Hương Nhu nói:

– Con lên thay đồ rồi xuống ăn, mẹ cũng vậy nhé?

– Ủ! Hôm nay có vẻ ăn sáng hơi sớm con nhỉ?

– Dạ con thích cái gì cũng sớm mẹ ạ!

Bà Mai nhìn bóng Hương Nhu và cười vui.

– Con bé biết lo và giúp mẹ, mong sao công việc của con gái tốt đẹp. Nhà có chiếc xe duy nhất bà đã đi làm nên Hương Nhu bảo sẽ đi xe buýt cho tiện -

Con bé không tỏ vẻ đua đòi nên bà rất mừng và càng lo khi nghĩ đến Hương Trà, con nhỏ hay so sánh.

– Gia đình Cát Vân sướng ghê có ông bà ngoại ở bên Mỹ nên họ sống đầy đủ.

Ý Vĩ trêu chị:

– Vậy mai một chị tìm cách đi Mỹ đi – Nè! Bộ như vậy là sướng à! Thấy chú Khiêm mà tội nghiệp.

– Tội nghiệp cái gì?

Ý Vĩ cười không nói, chỉ lẩm nhẩm.

– Chị biết mà hỏi em là gì ...

– Biết gì mà biết ... Ủ! chú Khiêm làm như vậy là "thức thời" chứ có lỗ lãi gì đâu.

Nhớ những lời của Hương Trà và Ý Vĩ, bà Mai chạnh lòng và buồn vô cùng. Con bé còn nhỏ mà sao có những suy nghĩ so đo đến như thế, ông nội của

con bé hay lắc đầu phàn nàn:

– Các con phải lo uốn nắn cháu Trà, ba sợ con bé Trà, nó dễ bị lôi kéo:

Bà Mai cũng biết như thế nhưng Hương Trà có vẻ "cứng đầu" nên khó dạy vì con bé không nghe lời của ai cả ...Bà Mai về phòng thay đồ xong và trở xuống, mọi người đã có mặt ở bàn ăn, trừ Hương Trà:

Ông An lên tiếng:

- Thôi cả nhà ăn sáng đi, Hương Nhu chắc là nôn nao lắm phải không con.

Hương Nhu cười, nói:

– Dạ cũng nôn nao một chút, để con kêu Hương Trà:

Ý Vĩ xen vào:

– Chị kêu rồi nhưng chị ấy không chịu ăn con mời cả nhà ... chị Trà bảo ăn hoài cơm chiên ngán lắm nên ngán lắm ... Thà chị ấy nhịn.

Ông Nghiêm lắc đầu, nói:

– Con nhỏ càng ngày càng khó chịu ... Thôi, cả nhà ăn đi.

Bà Tường Mai ngập ngừng nói:

– Con xin lỗi vì đã không dạy dỗ được con. Ông Nghiêm nói:

– Ba không trách con ... có điều hình như con bé dễ bị lôi vào con đường đua đòi lắm đó!

Các con nhớ để ý nhiều hơn.

Ý Vĩ lè lưỡi rồi nhả răng pha trò:

– Con là út mà ông không bảo "nhớ để ý" đến con ... Vậy là ông không quan tâm đến con. Ông Nghiêm lại cười:

– Cái thằng này, con là đứa cháu ngoan của ông mà!

– À! Phải không ông ...cháu là đứa cháu ngoan. Mọi người vui vẻ ...khi ấy Hương Trà mới bước lại bàn ăn.

Ngập ngừng Hương Trà nói:

– Con xin ...lỗi ...sáng nay con không đi học nên không ...muốn ăn sáng ...

Bà Mai nhắc nhở con:

– Có đi học hay không cũng nên ăn sáng nha con.. Bữa ăn sáng rất cần cho chúng ta.

– Nhưng cứ ăn cơm hoài, con ngán lắm.

Hương Nhu ăn xong và xin phép đi làm.

Hương Trà bỗng nói:

– Biết việc làm của chị ấy có tốt đẹp không?

Ông An lên tiếng:

Con nói với ai vậy Hương Trà, muốn nói phải biết mình nói với ai và nói điều gì, con gái lớn rồi nói năng cho lễ độ một chút. Hương Trà im lặng ăn qua qua chén cơm rồi đứng lên. Bữa sáng xong, ông Nghiêm và ông An ngồi uống nước trà rồi lại ra vườn tiếp tục công việc.

Hương Nhu thở phào nhẹ nhõm khi cô được thế vào vị trí của một kỹ sư Hoá vừa nghỉ hộ sản.

Lời của một gã nào đó cũng làm ở đây khiến cho Hương Nhu vừa tức cười nhưng cũng giận vô cùng:

– Ai vào làm chỗ này rồi cũng sẽ nghĩ "hộ sản" - Hên ghê!

– Chẳng lẽ lại gây gổ với gã này khi mới ngày đầu nhận việc. Hương Nhu đành ngậm "cục tức" ở trong lòng, cô làm việc với tâm trạng thật vui sướng, Hương Nhu tự hứa nếu như cô khó khăn cô cũng sẽ cố gắng đến cùng, mãi làm việc, Hương Nhu quên cả thời gian.

Đến giờ nghỉ trưa vẫn là giọng quen quen như mới vừa nghe.

Xin mời cô nghỉ trưa và ăn trưa Hương Nhu ngược mắt nhìn ... Chẳng lẽ chỉ còn có cô và anh chàng này mãi làm việc quên cả việc ăn uống, Hương Nhu thù người và im lặng.

Gã thanh niên cười và đến gần chỗ Hương Nhu, gã lên tiếng:

– Tôi mời cô đi ăn trưa nhé!

– Mời ... Hương Nhu ...

Hương Nhu. Vâng tôi mời cô, mà nè ...chắc ở nhà ba mẹ cô là thầy thuốc ...

Nghe gã nói, Hương Nhu giả bộ lên tiếng:

Ý anh là ba mẹ tôi là thầy lang thăm hay bác sĩ. Gã lắc đầu:

– Không phải lang băm ...mà là ...thầy thuốc ...à!bác sĩ đông y cô đúng không?

Ý của anh là xưng tôi nói để anh không thắc mắc ...ba mẹ tôi không là bác sĩ gì cả.

– Nhưng cô có cái tên thật thuốc". Hương Nhu cười:

– Đúng rồi ... ông tôi đặt đó.. – Thảo nào ...

Hương Nhu cười:

– Cả nhà tôi là một vườn thuốc đó, anh biết không?

– Tôi cũng nghĩ thế ...

Hương Nhu im lặng - cái gã này không vừa chút nào, cô vội lên tiếng:

– Anh đừng đợi Hương Nhu ... nhé.

– Sao vậy, cô không ăn trưa hay sao?

– Dạ nhưng hôm nay xin lỗi anh nha ... tôi không muốn ăn cơm.

Gã cười:

– Không sao ... không muốn ăn cơm, tôi mời cô ăn món khác, ở thành phố này có nhiều món ăn ngon lắm ...à? Hay là mời cô ăn lẩu mắm, lẩu chua ...tiếc là thời gian nghỉ trưa ít quá ... Để lúc khác tôi mời cô đi nhà hàng, tha hồ cho chọn thức ăn.

– Nghe anh nói, tôi cứ tưởng ... anh là người thân quen của tôi chứ!

– Thế chúng ta không là đồng nghiệp sao?

– Cùng làm chung một công ty ... tôi xem là bạn không được à! Cô thật là

...

– Là sao?

– Là sao ... ai biết là sao?

– Vậy mà cũng nói ... à! Anh đi ăn nhé, Hương Nhu có chút việc riêng.

Gã cười:

– Chắc là Hương Nhu có hẹn với bạn vậy tôi xin phép nhé!

Đợi cho hẳn ra khỏi phòng Hương Nhu mới thở phào nhẹ nhõm và lặng lẽ rời khỏi phòng. Cô chỉ muốn một mình ăn ở một quán ăn thật bình dân.

Với Hương Nhu thói quen thở phào “nhẹ nhõm” dường như đã trở thành cái tật - Trời ạ! Con gái mà bị cái tật khó ưa này thì không hay chút nào cả:

Hương Nhu vừa ra khỏi cổng công ty đã thấy Thuý Nhiên đứng sẵn ở đấy

Thuý Nhiên kêu lên:

– Nè! Nhỏ Hương Nhu ... ta đón mi đi ăn trưa Hương Nhu cười:

– Làm gì biết ta đi làm mà đón ở đây vậy?

– Ta nhớ là chưa nói với mi mà.

Thuý Nhiên cười. Phải rồi ...mi chưa nói ...nhưng thằng nhóc Ý Vĩ đã thông báo ...

– Trời ạ! Thằng Ý Vĩ thật nhiều chuyện ...chưa chi đã cho mi biết rồi, xem ra, nó còn thân với mi hơn cả chị của nó nữa.

– Ghen tị" hả nhỏ ... Đồ quỷ mi quên là bọn nó học cùng với nhau à!

– Ủ. Ta quên mất.

Thuý Nhiên đèo Hương Nhu trên chiếc xe mới toanh của mình và dừng trước một hiệu ăn khang trang.

Thuý Nhiên gởi xe rồi nắm tay Hương Nhu nói:

– Làm gì mà thần thù quá vậy ... ta chiêu đãi bữa ăn hôm nay ... Nè! Cứ tha hồ mà chọn nhé!

– Làm gì mà ăn dữ vậy ... mi cũng mới đi làm.

– À mi quên là ta có tài trợ à!

– Ủ? Mi thì số một rồi ...

– Khi ơi, số một gì, chẳng qua có sự "tài trợ" thôi chứ tao là dân xa nhà, một mình nơi chốn thành phố này ... phải tự thân thôi.

– Nói nghe thấy thương ghê!

– À! Hôm nào rồi rảnh về quê với ta nhé ...nhớ biển ghê!

– Sao không về khu du lịch ở đó mà làm việc cho gần nhà.

– Ta thích ở đây để đi làm ...về gần nhà không thích lắm ... À! Hay là mi xin phép đến đây ở cùng ta ...Hai đứa mình cùng đi làm ... vui lắm đó Nhu ơi!

Hương Nhu cười nói:

– Nhưng ta phải ở nhà để phụ mẹ nữa chứ ...

Vả lại, ông không đồng ý đâu.

– Ủ há! Có ông nội ở cùng ...thật khó ...

– Nhưng ông của ta là người dễ chịu, ông tốt và vui vẻ lắm.

– Ủ! Ta cũng thương ông lắm ... hôm nào ta đến xem hoa ở vườn nhà mi dạo này ra sao?

– Vẫn là hoa cúc của ông.

– Sao ông không trồng hoa hồng hoa hồng có giá hơn ...

Biết vậy nhưng ông rất yêu cúc.

Thùy Nhiên cười nói:

– Yêu như "ông lão Nguyên Sa vậy hử.

Hương Nhu lấy tay che miệng và cười, suýt chút là thức ăn văng ra - Hương Nhu nói:

– Con khi ... nhà thơ Nguyên Sa của người ta mà gọi là ông lão ... nghe mi gọi chẳng thơ chút nào.

– Nếu còn sống "ông ấy không là "ông lão chứ là gì.

– Đồng ý,.. nhưng người ta làm nghệ thuật là để được "trẻ với đời" dù bài ca, bài thơ đó "có tuổi" bao nhiêu ...

Nhắc đến "món ruột" của mi là mi thuyết đến cùng.

– Chớ sao. Nguyên Sa thật tuyệt vời với:

“Áo nàng vàng tôi về yêu hoa cúc.

Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường.

Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương.

Tôi dùng mực thay cho vừa màu áo tím”.

Và: ...

Thùy Nhiên cướp lời Hương Nhu. Và mê nhất là:

Thùy Nhiên ca khe khẽ:

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát.

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông.

Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng ...

Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng ...

Thôi đi nhỏ ... chỗ ăn uống mà hát nghêu ngao, người ta nhìn kìa.

– Kệ họ Nhưng hình như có kẻ đang nhìn mi kìa Nhụ. – Kệ họở quán mà ...

– Không gã còn cười với ta nữa. mi xoay mặt lại nhìn đi.

– Con khùng tự dưng xoay lưng lại nhìn, người ta nói mình để ý người ta đó.

– Kệ họcó sao đâu?

Thùy Nhiên chợt lên tiếng:

– À! Cô bé Hương Trà dạo này thế nào rồi.

Đang học năm nhất.

– Ô? Mới đó mà nhanh ghê! chắc là nó học sân khấu điện ảnh ...

– Con bé cũng muốn lắm ... nhưng đành bỏ vì ông không cho.

– Bướng như nó mà cũng nghe lời dữ vậy sao?

– Bộ mi tưởng nó ngoan như thế hay sao?

– Không có “cửa” vào đó!

– Thế à!

– Bộ mi nghĩ là dễ lắm à!

– Không đời nào nó chấp nhận đâu – tuy nó không trực tiếp học nhưng nó cũng có thể tham dự những khoá học về sân khấu ...

Ông cũng "bảo thủ ghê Nhiên há, ta xin ông cứ để con nhỏ học theo ý thích và khả năng của nó ...nhưng ông “lên lớp” cho một trận.

– Nếu con bé thích cũng nên cho nó theo học ... áp đặt sẽ có kết quả không tốt đâu?

Hương Nhu ngừng đùa.

– Thôi không nói chuyện Hương Trà nữa ...đã hết buổi trưa rồi ...tiếc ghê!

Chúng ta phải trở vào công ty nữa chứ!

– Ủ! Mi đi làm bằng gì?

– Xe buýt ...

– Sao không sắm xe mà đi.

– Chưa thể ...

– Mi ghé chỗ của ta chơi ... Ta sẽ có cách giúp mi mua xe.

– Vô mánh" à!

– Ủ! Mới có quà nước ngoài, ô hay của ai vậy.

– Bí mật! Hay là chiều mai ghé và ở lại chỗ ta chơi nhé!

Để ta xem lại. – Còn xem cái gì nữa ...chiều mai ta đến đón mi đó nhé! Hay là chiều nay ta đưa về nhà xin phép gia đình.

– Không đến nổi như thế đâu con quỉ nhỏ ...

– Ê! Mi gọi ta là quỉ, là khi hơi bị nhiều đó nghen.

Cả hai cùng cười rồi rời khỏi hiệu ăn.

Bỏ Hương Nhu trước cổng công ty, Thuý Nhiên lấy trong túi xách ra một gói giấy và nói với Hương Nhu.

– Ta có quà cho mi ... nè!

– Ôi! Con nhỏ này bày vẽ ghê!

– Ta luôn là là đứa như thế kia mà mi quên rồi sao?

Hương Nhu cười khì rồi nói:

– Bởi vậy, người xưa nói "phú quý sinh lễ nghĩa" quả thật không sai.

– Cái con này tặng mi một món quà chớ có gì đâu mà "kêu ca" dữ vậy chứ!

Nói xong Thuỳ Nhiên vọt xe thật nhanh, Hương Nhu nhìn đến khuất mới quay quả vào công ty, trong lòng nôn nao muốn mở ngay gói quà của bạn dù cô cũng đoán ra được phần nào vì nhỏ Thuỳ Nhiên vẫn hay có quà cho cô nhất là những khi Thuỳ Nhiên cũng nhận được quà.

– Con nhỏ lúc nào cũng san sẻ với cô thật là xúc động ...

Mãi với công việc cho đến khi có điện gọi sang phòng kế hoạch, Hương Nhu mới giật mình vì có lệnh của trưởng phòng .

Vừa định sang phòng kế hoạch thì lại có điện báo ...hẹn lại ngày mai ...còn thời gian chưa dự định - Thật là phiền phức, biết rằng đây là công việc nhưng sao Hương Nhu cảm thấy vô cùng bức mình với cái kiểu của người gọi như thế ... thật là khiếm nhã vô cùng.

Chẳng biết có việc gì hay là trưởng phòng thử việc cô tiếp tục, phòng nào cũng thử chắc là khó mà tồn tại nếu như không cố gắng hết sức để làm việc. Hương Nhu đang lâng lâng vui sướng vì chiếc túi xách và chiếc áo thật đẹp mà nhỏ Thuỳ Nhiên tặng cho mình với dòng chữ xinh xinh. Để mi có thêm bạn đồng hành đến công ty" Con nhỏ còn không quên đùa "Toàn đồ hiệu, đồ ngoại đấy nhé!".

Vừa vào nhà Hương Nhu đã ngạc nhiên khi thấy chú Khiêm sang chơi hai chú cháu rất thương nhau. Từ khi ông bà ngoại của Cát Vân về nước và mua cho gia đình chú một biệt thự.

Hương Nhu lắc đầu không muốn nghĩ đến.

Cát Vân cũng vậy ...dạo này khác xa ngày xưa. Tội nghiệp cho Hương Trà, cứ nhắc đến Cát Vân với nỗi khao khát thật đáng thương:

– Sao mình không có người thân ở nước ngoài như Cát Vân ... Giá như ...Con bé lại ảo vọng xa vời, ông và ba cũng- hay nhắc nhở - nhưng rồi con bé cứ bướng bỉnh. "Trong cuộc sống phải có ước mơ chứ!".

Điều đó con học ở trường ở sách vở chứ con đâu có viễn vông.

Thật tội nghiệp cho Hương Trà.

Hương Nhu chào chú Khiêm, rồi nói với ba và ông:

– Có chú đang chơi ... để con đi mua món gì cho ba, chú với ông lai rai ba nhá?

Ông An cười nói:

– Ủ! Ba cũng định mà không biết nhờ đứa nào.

Hương Nhu cười:

– Vì không có đứa nào ở nhà cả phải không ba?

– Ủ! Con về thật đúng lúc, con mua con vịt quay.

– Dạ. dạ con đi ngay.

Chú Khiêm lên tiếng:

– Thôi đi anh, em phải về, đến để báo cho ba biết, ngày mai em đến đón ba sang chơi vì có ông bà nhắc về.

Ông Nghiêm lắc đầu:

– Chắc ba đi không được.

– Sao vậy ba ... ba không qua chơi ông bà nhạc con buồn lắm ... Ba bận gì hay sao?

Ông Nghiêm lại lắc đầu:

– Thì việc của ba là những luống hoa cúc vàng cho kịp Tết!

Ông Khiêm lắc đầu:

– Đã đến lúc ba phải nghỉ ngơi rồi, ba không cần còng lưng với nắng mãi như thế.

Nghe con nói, ông Nghiêm chợt buồn, chính mảnh đất hoang này ông bà đã

tạo nên.

Tuy không đem lại sự giàu sang nhưng ông đã còng lưng suất một thời để lo cho các con ăn học ...vậy mà bây giờ ông bà nhọc ở nước ngoài về đã làm cho con trai ông dường như xa lạXa lạ với cả mảnh đất đã nuôi nó nên người!

Hương Nhu bày thức ăn lên bàn rồi mời ông và cha, chú dùng.

Ông Khiêm cười nói:

– Chà! Con bé này hôm nay sang ghê! Đã đi làm rồi chắc ...

Ông Nghiêm cười:

– Hương Nhu mới đi làm hôm nay thôi ...

Ông Khiêm lại cười, nói tiếp:

– Vậy thì coi như đãi chú vì đã đi làm Hương Nhu nhé ...

Hương Nhu rót bia ra ly rồi xin phép vào trong ... Hương Nhu bắc nồi com rồi chuẩn bị bữa tối cho cả nhà. Cô vẫn thường giúp mẹ bữa chiều, còn bữa ăn trưa ở nhà có vẻ qua quýt hơn vì mẹ đi làm đến chiều mới về, hai nhóc đi học, Hương Trà có vào bếp cũng không biết làm gì nên mẹ thường làm sẵn thức ăn mặn để ở nhà, buổi trưa ba và Hương Trà nấu tô canh và hâm thức ăn - trước nay, Hương Nhu vẫn làm công việc này nếu như bỏ đi chơi một chiều hay đến chỗ của Thuý Nhiên chẳng biết ... ai sẽ lo bữa ăn cho cả nhà - Nghĩ như vậy, Hương Nhu không dám nghĩ đến việc bỏ đi chơi cho thoả chí mình ...

Bà Lý Linh căn nhắc chồng:

– Sao anh không bảo ông già đón xe qua đây hay là tụi nhỏ hoặc là anh An đưa ba đi ...

– Bây giờ anh phải đi đón ba nữa, có phải mất thời gian hay không?

Ông Khiêm lắc đầu nói:

– Em cũng biết là tụi nhỏ không có xe máy, với lại mời ba sang chơi thì phải

đón đưa ba chứ!

– Có đáng ... không chứ!

– Sao ... Em nói cái gì?

Bà Linh biết mình nói quá nhưng bà vẫn không thích chồng đón đưa “bố chồng sang đây”.

– Không nói với anh nữa ... Không khéo anh chị hai của em lại trông đó nhé

...

Nhớ về nhanh lên, bằng không thì cũng về ngay nha anh?

– Em làm như để “tra lễ” vậy, còn phải đợi ông già thay đồ ...

– Sao anh không kêu ông ấy chuẩn bị cho sớm.

– Em nói với ba như vậy à!

– Em có nói gì vô lễ đâu ... Anh toàn gieo tiếng oan cho em không hà?

– Chỉ mong em ... đừng để ba buồn:

– Anh thương ông già” dữ vậy sao ... Vậy mà ông ấy có để được cho anh tác đất nào đâu.

– Hồi đó em không chịu ở đây.

– Không ở nhưng đất thì. Mà thôi em không muốn nhắc đến.

– Không muốn.. có thật không ... vậy mà anh cứ nghe điệp khúc này hoài ...

– Bây giờ anh muốn gì ...

– Muốn gì à. Anh đi qua chỗ của ba được rồi chứ.

Nguyễn Khiêm không muốn cãi nhằn hay bất hoà với vợ, vì vợ anh vốn như thế ... quen với kiểu cách con nhà khá giả ... Điều này khiến anh càng đau

lòng hơn khi con gái càng lớn càng giống mẹ ở tính cách kiêu kì, khinh người ... Tuy không đồng tình trước thái độ của vợ và con gái nhưng

Nguyễn Khiêm cũng không thể làm khác hơn vì thời gian gần đây ông bà nhạc đã “tài trợ” cho vợ chồng anh nên thật tình, nếu anh vẫn bám vào mảnh đất căn của ông già đến giờ anh cũng chẳng đòi đòi mà còn trái lại mãi cơ

cực chẳng biết bao giờ mới được khăm khá cũng như ông anh của anh ...
Mãi mãi vẫn thế, bây giờ cuộc sống gia đình của anh ấy đã thay đổi, có vẻ như ba và Nguyễn An không đồng tình về mình - Nguyễn Khiêm biết như thế nhưng anh chẳng cần điều quan trọng là anh đang có cuộc sống tốt đẹp. Không ai đại gì? Nghĩ thế, Nguyễn Khiêm cũng không muốn đến nhà anh trai để rước ba anh đi ăn tiệc ...ông già hay bất bình về ông bà thông gia nên không khí chẳng vui vẻ bao giờ ...Đã thế vợ anh cũng tỏ ra quá đáng ...Nguyễn Khiêm thấy ba vợ là người năng nổ, sôi nổi. Chả bù với ba của anh cứ như bất bình điều gì đến nỗi Lý Linh từng kêu ca:

- Ba anh thật lạ dường như có vẻ ghét ba của em.
- Em thật lạ Tự dưng lại ghét ba em ...

Lý Linh cười cười nói:

- Cũng có thể vì tuổi cao mà phải làm lụng vất vả nên gặp ba em từ nước ngoài về ...ông ấy không vui.
- Sao em nghĩ về ba như thế.

Thái độ của ba ...

- Ba anh vốn như thế, nhưng ba hiền và thương con cháu.
- Thương à? ...không đúng đâu ...
- Em đừng nói như thế về ba, anh không muốn nghe.

Lý Linh bất bình, nổi giận:

- Anh sao vậy? Ông già thương anh lắm à!
- Tại sao anh cứ tự lừa dối chính mình như vậy ...
- Em sẽ không nói về ba đâu ... Nhưng anh nên nhớ ba mẹ em mới thật sự thương và lo cho chúng ta ...

Chẳng qua vì ba em đi nước ngoài nên có điều kiện lo cho con cháu đầy đủ hơn.

- Anh nói như vậy là sao - phủ nhận sự quan tâm lo lắng của ba mẹ em à!

Anh có biết là tất cả những gì chúng ta có được.

– Biết rồi ... sao em cứ nói mãi điệp khúc đó vậy! Tại vì anh là một kẻ vô ơn một kẻ ...

Mỗi lần đề cập đến vấn đề gia đình, tiền bạc là vợ chồng Nguyễn Khiêm lại cãi vã kịch liệt với nhau, Nguyễn Khiêm lắc đầu buồn bã ...và xách xe rời khỏi nhà.

Cát Vân - con gái ông cũng đẩy xe ra và nói:

"- Ba à! Con sang chỗ của ông bà nhé! Nói xong không đợi phản ứng của ba Cát Vân phóng xe đến khách sạn.

Cậu mợ đã thuê khách sạn để ông bà và cậu mợ cùng ở mặc dù ba mẹ có mời về nhà, mợ là Mẫn Uyên - đối với mợ dường như ở nhà không hài lòng lắm.

Cát Vân nghe mẹ nói:

– Thật là nhầm lẫn khi để cho anh Lý Nguyên cưới Mẫn Uyên ...

Cậu Lý Nguyên là một doanh nghiệp hồi còn ở Việt Nam cậu đã giàu có, sang Mỹ cậu có điều kiện phát triển nên nhiều phụ nữ theo cậu - Ba báo cậu quá "đào hoa nên cuối cùng vẫn không thấy "bến bờ hạnh phúc - hồi đó Cát Vân không hiểu "bến bờ hạnh phúc" là gì, từ khi cậu với người phụ nữ tên là Mẫn Uyên chính thức với nhau thật là thảm kịch cho cậu.

Cát Vân cứ suy nghĩ miên man về cậu Nguyên mà quên mất việc mà cô bé muốn,.. Cát Vân và mẹ ngờ vực bà mợ còn trẻ trung nè nhưng cậu có vẻ "nề nang" bà vợ trẻ nên mọi người không muốn xen vào.

Gặp ông bà ở khách sạn, Cát Vân vui sướng nói với bà ngoại:

– Bà ơi, sao lần này đi út không về.

– Con bé này ... chia nhau mà về chứ cùng một lúc sao được con.. Cát Vân vùi vùi ông bà:

– Cuối năm nay con đi sang bên Mỹ để du học ... con được gần ông bà thật

là thích.

– Con sẽ ở lại bên ấy chứ!

– Con chưa biết nhưng con học và sẽ cố gắng ...

Bà Thảo vuốt tóc Cát Vân và nói:

Nhất định con phải ở bên ấy để đi làm rồi còn đưa ba mẹ con sang, còn ông bà một thời gian nữa sẽ trở về ... quê hương Việt Nam. Cuối đời ông bà muốn về cội nguồn.

Cát Vân ôm bà và nói:

– Vậy con cũng muốn ở gần cội nguồn của mình.

Ông Văn cốc lên đầu Cát Vân.

– Cái con bé này ... con còn trẻ phải phấn đấu cho tương lai chứ.

– Nhưng con muốn sống cạnh ông bà.

Bộ ông bà sống mãi à ... Cô còn đi lấy chồng nữa chứ.

Cát Vân giật mình khi nghe giọng nói của Mẫn Uyên, vội bước vào phòng ông bà mà chẳng lên tiếng gì cả.

Vừa khi ấy cậu Nguyên cũng bước vào và nói:

– Chúng ta đi được chưa ba mẹ

Ông Văn lên tiếng:

– Ừ! Nhưng mà vợ chồng của Lý Linh có đón ông thông gia đến không các con.

Cát Vân lên tiếng:

– Ông à! Ông nội của con chắc không đến được.

– Sao vậy cháu ... ba cháu không đón ông à!

– Không phải đâu, ba cháu có đi nhưng ông cháu không thích nghi với cảnh ồn ào, chắc là ông cháu không đến đâu?

Ông Văn cười và nói:

– Chẳng lẽ có ông về mà ông của cháu cũng không muốn đến à!

Cát Vân im lặng, bà Hà Thảo vừa lên tiếng vừa cười:

– Ông tưởng ai cũng thích gặp ông lắm hay sao?

Bà Mẫn Uyên xen vào:

– Thích quá chứ còn gì nữa ...Con cam đoan ông ấy sẽ đến ... Mừng Việt kiều về mà không vui được à! Con không tin như vậy đâu ba?

Cát Vân giật mình ngẩng mặt lên, cậu mợ bước vào phòng ông bà mới lên tiếng thật là “không lịch sự” chút nào ...

Ông Văn lên tiếng:

– Ủa các con sang sao không lên tiếng:

– À! Bây giờ chúng ta đi được chưa.

Ông Lý Nguyên gật đầu nói:

– Để con bảo tài xế đưa cả nhà ra nhà hàng.

Quay lại hỏi Cát Vân, ông Văn nói tiếp:

Ba cháu đưa ông đến phải không Cát Vân. Cát Vân lắc đầu nói:

– Cháu cũng không biết hay không muốn biết.

Cát Vân ngập ngừng nói:

– Cháu ...cháu không biết thật mợ à!

Ông Lý Nguyên lên tiếng:

– Cháu không biết thì thôi đâu có gì quan trọng ... Thôi, chúng ta đi nhé, xe đã đợi sẵn rồi ... kìa!

Ông Văn cười:

– Ủ! Chúng ta đi các con ...kéo ông nội và ba của cháu Vân đợi.

Mọi người vui vẻ ra xe, nhìn mọi người vui vẻ trong lòng Cát Vân không vui chút nào, xem ra mợ không hài lòng ... có lẽ mợ không muốn ông và ba cô cùng đến.., mợ lo sợ điều gì chẳng? Mợ biết ông ngoại rất tốt và rất tình cảm với mọi người nên mợ lo lắng. Có thể.. Cát Vân nghĩ như thế vì lúc nào mợ cũng tỏ vẻ khó chịu ... Thật là khó khăn vô cùng - vậy mà ai cũng ngỡ họ là

Viết kiểu nên phóng khoáng, rộng rãi và đầy tình thương ...

Vừa rời khỏi phòng làm việc, Hương Nhu vội vã để trở về nhà nhưng cô cứ đụng đầu với anh chàng mãi – chẳng biết anh ta làm gì sao cứ đón đầu cô mãi.

Hương Nhu ngẩng mặt lên, anh ta cười nói:

May quá, cứ ngỡ Hương Nhu đã về.

Hương Nhu ngập ngừng hỏi:

– Có chi không "sếp".

– Cái cô bé này ... Ai là sếp" của cô chứ!

– Thì anh ...

– Ai cũng là "sếp" cả cô phải không?

– Tất nhiên rồi. phòng kế hoạch có "Sếp" phòng tài vụ có sếp" tài vụ, phòng tổ chức có "sếp" tổ chức ...

– Vậy thì phòng vệ sinh có sếp vệ sinh ...phòng ...

– Thôi đủ rồi anh sếp" à!

– Vậy thì anh "sếp mời đi ăn nhé – có chuyện này định trao đổi với Hương Nhu.

– Anh nói đi, Hương Nhu nghe đây ...

– Muốn nói là nói được à - Nè ... em có biết em đang ở cầu thang hay không?

– Ủa. em quên ...nhưng ... em xin lỗi để lúc khác bây giờ em phải về ... ông em ở nhà hay.

– Em sống cùng ông bà à!

– Dạ nhưng bà em đã mất.

– Chỉ có hai ông cháu à!

– Dạ không ...có ba mẹ và hai em.

Vậy thì báo cho cả nhà biết đi ...anh mời em bữa cơm tối để bàn bạc một vài

việc.

– Việc gì thế anh ...hay là đợi sáng mai chúng ta bàn:

Có những việc rất phức tạp ...bàn ở nơi làm việc không tiện.

– Có vẻ như là bí mật:

– Không phải là bí mật mà là quan trọng.

– Nếu việc quan trọng ...em nghĩ không có phần em đâu.

– Cô bé này ...cô không là nhân viên của phòng này sao?

– Nhưng em thì làm được gì, em mới vào mà!

Gã đùa:

– À! Chính vì vậy nên anh mới bàn với cô bé."Ma mới" mà, có đúng không?

– Vậy anh nhắc em "ma mới" phải cẩn thận với "ma cũ" phải không? Nhưng mà ... anh có phải là "ma cũ không nhỉ?

Gã cười vui:

– “Ma mới như em ...” "ma cũ" này không dám đâu ...ủa sao không gọi sếp nữa - Đánh đồng anh với "ma cũ rồi. Nhưng "ma cũ" này rất quan tâm đến "ma mới", mà thôi ... cứ nói chuyện thế này lãng phí thời gian mất, mong rằng Hương Nhu không từ chối lời mời của anh.

Nhưng mà ...ông và ba em hay lo lắng, và lại em về để lo bữa cơm cho cả nhà.

Hương Nhu thật tình nhưng khi nói xong cô giật mình, ai lại đem chuyện riêng tư gia đình đem kể cho người lạ nghe.

Gã cười và điềm tĩnh nói:

Vậy ra cô bé rất đảm đang ... nhưng mà lâu lâu cũng phá lệ chứ. Nè! Gọi về nhà để ông nội yên tâm đi cô cháu gái "rượu".

Gã đưa chiếc điện thoại cho Hương Nhu rồi nói:

– Em gọi về nhà đi!

Hương Nhu cười nói:

– Nhưng ...

– Nhưng sao - Đã đi làm rồi ... em phải giao tiếp, em phải mạnh mẽ lên, anh thấy em có vẻ ... "xa cách" mọi người đó!

Đã nói ... em là "ma mới" mà, không thể nào khác được.

Biết không thể chối từ được vì anh chàng trưởng phòng cứ "là rà" mời mọc mãi không còn cách nào, Hương Nhu đành gọi điện về nhà có lẽ ba phải vào bếp vì con bé Hương Trà chẳng đời nào vào bếp nấu cho "ra hồn một bữa cơm cho gia đình. Ông nội hay "răn" nên con bé cầu nhàu:

"Phải chi mẹ không nấu ăn hay phục vụ ở nhà hàng, mẹ dành hết thời gian để nấu cho gia đình có phải "tuyệt vời không"?

– Nhỏ này, em đừng nghĩ nông cạn như thế, mẹ cũng vì gia đình nên phải vất vả ... ai lại không muốn dành toàn tâm toàn lực hết cho gia đình hở em, em phải thông cảm với mẹ chứ?" Hương Trà vốn là con bé ham chơi, thích chạy theo lĩnh vực của tuổi trẻ thời thượng ...

– Làm gì mà thần thờ vậy Hương Nhu, nào bây giờ chúng ta đi ăn, ở đâu Hương Nhu?

– Việc đó em không biết, tùy sếp vậy?

Cứ "sếp" hoài ... vậy thì Hương Nhu phải nghe lời của "sếp" đó.

Hương Nhu cười:

– Vâng! Em đang nghe "sếp" đây!

– Vậy. anh đưa đi đâu là ăn ở đấy nhé!

– Vâng!

– Em đang nghe "sếp" đấy.

Anh chàng chặn lời của Hương Nhu rồi cười nói tiếp:

– Tạm thời mỗi tuần chúng ta đi ăn một lần Hương Nhu nhé!

– Trời ạ! Bộ anh không để thời gian đó đi với gia đình.

Gã cười:

– Anh cũng đang muốn có một khung cảnh gia đình như thế để cuối tuần cùng nhau đi ăn chẳng hạn.

– Coi chừng ... bị làm địa chỉ đó.

– Anh tính kỹ rồi ...

Khắc Hưng dừng xe ở một hiệu ăn thật đông và nói:

– Mình vào đây Hương Nhu nhé?

Hương Nhu ngập ngừng một lúc đến khi Khắc Hưng chợt nắm tay cô.

Hương Nhu giật mình nói đùa:

– Vào những nơi như thế này ăn không biết ngon".

– Sao vậy cô bé.

Nhà hàng sang trọng nên ăn không tự nhiên.

Vừa nói Hương Nhu vừa cười, Khắc Hưng ký nhẹ lên đầu cô rồi nói:

– Yên chí đi ...anh sẽ gấp thức ăn cho em ăn.

Hương Nhu làm ra vẻ tự nhiên như thế nhưng thật ra trong lòng cô rất lo lắng vì cô chưa hề đi ăn với bạn trai.

Hương Nhu về nhà khoảng chín giờ, mọi người trong gia đình đã dùng bữa xong ông nội và ba vẫn còn ở phòng khách xem ti vi Hương Nhu chào ông và ba mà trong lòng vô cùng lo lắng.

Ông nội lên tiếng:

– Con vào tắm rửa rồi nghỉ ngơi ... à! Con gái lớn rồi cũng phải có bè có bạn.

Hương Nhu ngập ngừng nói:

– Con xin lỗi vì đã ...

Ông An lên tiếng:

– Không sao đâu con chuyện cơm nước ba giúp một chút không sao đâu? Cứ sống như mọi người là được rồi.

Hương Trà tình cờ nghe ông và ba nói với Hương Nhu, mọi người có vẻ ưu

tiên đối với chị vậy mà đối với cô bé, ông nội vô cùng khắt khe, thật là bất công ... Hương Nhu mới đi làm chẳng bao lâu, vậy mà cả nhà "nể trọng" đến thế.

Để rồi xem mai một cô sẽ kiếm tiền nhiều thật nhiều cho mà xem!

Vào phòng ăn gặp mẹ, Hương Nhu lên tiếng:

– Mẹ nghỉ ngơi đi để con tiếp tay công việc còn lại cho.

Bà Mai cười:

– Ừ! Giúp mẹ một tay ... dạo này con đi làm thỉnh thoảng cũng phải tiếp xúc với bạn bè. Nghe ba con nói, mẹ mới sức nhớ ... cho nên mẹ chuẩn bị một ít thức ăn sẵn để khi nào con và mẹ bận rộn không về sớm được, ở nhà ba sẽ nấu giúp.

– Tội nghiệp ba ghê!

Bà Mai cười nói:

– Nhưng đó cũng là niềm vui của ba.

– Mẹ à! Khi nào con làm có được nhiều tiền ... mẹ có thể ở nhà để lo cho ba và ông ...

Bà Mai lại cười:

– Thôi đi cô ơi? Đợi đến khi cô tìm được nhiều tiền cho mẹ nghỉ ngơi ư? Sợ tôi chưa kịp nghỉ phải lo chuyện khác rồi.

– Lo chuyện gì hở mẹ.

– Lo gả chồng rồi lo cho cháu ngoại ...

– Trời ơi! Mẹ làm gì sớm thế, con không có ý đó đâu?

– Ủa! Sao biết mẹ nói con chứ! Nè, đừng vội nói trước chuyện gì hết con à?

Hương Nhu chợt hỏi bà Mai:

– Không biết Tết năm nay vườn hoa của nhà mình có trúng mùa không mẹ nhỉ?

– Chuyện này thì con phải hỏi ông và ba chứ hỏi mẹ ự. mẹ không biết gì cả.
Mong sao ông và ba gặp mùa.

– Ủ! Mẹ cũng mong như thế. Mẹ ơi! Sáng nay mình sẽ ăn gì ... con sẽ dậy sớm giúp mẹ làm.

Bà Mai gật đầu:

– À? Nếu có dậy sớm giúp mẹ rửa cái. A! Con biết rồi ... Mẹ sẽ xào bún khô với cải ngọt. Nhưng có thịt và gan heo nữa con à!

Mẹ nhớ cho đậu phộng rang giã nhỏ lên mẹ nhé ông và ba rất thích.

– Mẹ biết rồi.

– Con sẽ dậy sớm làm món này giúp mẹ.

– Ủ! Mẹ cũng mong như vậy. Các thứ mẹ đã chuẩn bị sẵn rồi.

Bà, Mai và Hương Nhu vừa trò chuyện, vừa dọn dẹp các thứ sau đó Hương Nhu lên gác hai chị em chung một phòng trên gác nên đôi khi Hương Nhu cảm thấy Hương Trà rất bức bối - con bé cứ phàn nàn.

– Sao chúng ta không có mỗi người một phòng để được tự do một chút.

Nghe Hương Trà cần nhằn mãi về điều này, Hương Nhu chỉ cười nói:

– Bây giờ chị đi làm suốt ngày ... em có thể tự do được đôi chút.

– Tự do kiểu đó ai mà ham ...

Hương Trà là thế đó, thật nông cạn trong suy nghĩ.

Vừa thấy Hương Nhu là cô bé lại cầu nhàu:

– Chị sướng nhé.,. đi ăn cơm tối với bạn bè để ba phải nấu cơm.

– Vậy sao em không giúp ba.

– Em có biết gì đâu? Để ba nấu cơm ba hay cho ăn khô ... chán ơi là chán!

– Lâu lâu mới ăn khô.

– Cứ nghĩ đến khô là em phát rùng mình.

– Khô sặc trộn với dưa leo hay là khóm là nhất đó nhỏ ơi!

– Khô là món em ghét nhất.

– Không nên nói như vậy,.. Người lớn rất thích ăn khô, mắm ...nên để ông và ba ăn những món ông và ba thích chứ!

Hương Trà nhăn mặt:

– Chị thì sướng rồi,.. đi làm muốn ăn, muốn làm gì thì làm.

– Nhỏ này ...không như em nghĩ đâu. Chị định đưa tiền lương cho mẹ hết để mẹ lo cho gia đình.

– Tưởng hay lắm à!Chị để chị xài ...hay là mỗi tháng chị cho em một ít. Coi như đầu tư cho em, sau này em sẽ trả lại, có được không?

– Con nhỏ này ... em đi học thì phải lo chứ sao lại mượn rồi trả. Được rồi để chị nói với mẹ

– Cái gì cũng bàn, cũng nói với mẹ, chị không tự chủ được à!

– Không phải như vậy ... có điều, gia đình ta còn khó khăn chị muốn phụ với mẹ

– Nghĩ thật buồn cho gia đình mình ... trong khi Cát Vân nó sung sướng biết bao nhiêu còn chúng ta thì ...

– Mỗi người có cái số ...không gì. Phải buồn mãi. Biết đâu sau này em lại có tương lai tốt hơn.

– Lấy gì làm tiền để phát triển tốt chứ.

– Chị tin rằng em sẽ thành công?

– Em sẽ kiếm bạn Việt kiều để đòi đòi ... tại sao! mình lại chấp nhận cảnh khổ này mãi. Đừng quan niệm như vậy. Đôi khi mình sống ngay trên chính quê hương mình lại tốt. Nói chuyện với chị "chán phèo".

Chẳng bao giờ hai chị em lại nói chuyện vui vẻ và đồng cảm với nhau,

Hương Trà luôn cay cú cho hoàn cảnh gia đình rồi trách móc số phận, hờn giận mọi người ... con nhỏ thật trẻ con, vì thế HươngNhu không buồn, không giận đưa em gái vô tâm của mình.

Sợi Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 2

Hương Nhu và Thuỳ Nhiên vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, Thuỳ Nhiên chợt cười và hỏi:

- Mi với anh chàng nợ thế nào rồi.

Hương Nhu ngừng ăn nói:

– Con nhỏ này ...chẳng có gì giữa ta và gã đó chẳng qua hẳn là "sếp" của ta thôi ...

– "Sếp" à! Hay nhỉ?

– Hay gì mà hay ... Đồng nghiệp mời nhau bữa ăn chứ có gì đặc biệt đâu!

– Chuyện đó chưa thể nói trước được đâu đấy nhé! Hôm nay là bạn, nhưng ngày kia là khác rồi.

– Để rồi xem!

– Đồ quý nè ...còn mi thì sao.

– Ta ư? Đang tìm hiểu ...

– Tìm hiểu bao lâu?

Thuỳ Nhiên đánh vào tay bạn rồi nói:

– Tìm hiểu mãi đến bao giờ gặp đúng đồ tượng thì thôi!

– Nhỡ không gặp đúng đối tượng thì sao?

– Thì ...

– Thì “chờ ... anh cho mần kiếp chờ - Chờ cho rau muống mọc lên bờ trở

bông ...”.

Thùy Nhiên chặn lời khi nghe Hương Nhu ngâm nga bài ca dao:

– Mi thật là sai lầm khi chọn công việc đó.

Hương Nhu nhăn mặt nói:

– Sau lại sai lầm chứ ...Ta học và ra làm đúng yêu cầu kia mà?

Đúng yêu cầu nhưng không đúng sở trường ...

– Sở trường gì chứ!

– Sở trường văn chương của mi.

– Đã ... xa rồi nhỏ ơi!

– Xa gì mà xa ... Nhưng mà này, công việc của mi tốt chứ!

– Tạm thời bây giờ rất tốt.

– Sao lại là tạm thời ...

– Bởi vì sau này làm sao biết được.

– Mi phải thận trọng và khôn khéo một chút nhé!

– Đúng là lời lẽ của bà "cụ non" ...

– Chẳng biết ai "cụ non" hơn ai đấy nhé!

Hai cô bạn cười vui và chột giật mình khi tiếng nói gần bên tai:

– Tôi ngồi đây được không hai cô?

Thùy Nhiên cười nói:

– Nhưng ... chúng tôi có biết anh không?

Hương Nhu chưa kịp mở lời, anh chàng lên tiếng:

– Thật ra ...tôi có biết cô này ...

Hương Nhu lườm gã rồi lí nhí:

– Lại gặp “anh” ...

Khắc Hưng cười nói:

– Vậy là ...cô “tránh” tôi rồi.

Thùy Nhiên vui vẻ lên tiếng:

– Vậy là quen rồi ...

– Tại cô không nhớ ...nhưng tôi thấy cô quen lắm ...

– Làm gì quen lắm ...chúng ta có gặp nhau thì phải.

– Thôi được rồi ...Hai người mở bài lâu quá!

Thùy Nhiên cười to hơn:

– Đó thấy chưa ...Vậy mà nói sở trường đó đã xa rồi ...Đúng lý ra mi phải nói “mở bài lung khởi” ...

Khắc Hưng ngạc nhiên nhìn hai cô gái không hiểu. Anh lắc đầu nói:

– Hai cô nói gì ...tôi không hiểu ...

Thùy Nhiên lên tiếng ...

– Anh ăn gì gọi đi nhé!

– Tôi gọi cho các cô nữa rồi.

– Sao ...chúng tôi đang dùng đây mà!

– Tôi mời hai cô để làm quen ...nhưng cô chưa cho tôi biết hai cô nói gì.

– À! Anh có vẻ quan tâm đến điều chúng tôi nói thế!

– Tôi ngại hai cô phiền ...

Hương Nhu lên tiếng:

– Biết vậy ... sao "anh" lại đến chỗ chúng tôi.

– Tôi không thể làm ra vẻ xa lạ khi gặp người quen.

– Vậy thì ... thật hân hạnh biết anh.. Anh nhớ giúp đỡ cô bạn của tôi ... Anh biết vì sao không? Vì nó đi không đúng" sở trường " nên có khi nó sẽ không làm tốt như yêu cầu của công việc.

Tôi không hiểu ý của cô.

Thùy Nhiên thật tự nhiên:

– Như thế này anh à ... Nhỏ Hương Nhu nó vẫn có sở trường văn chương nhưng nó lại làm trong công ty ... Hai lĩnh vực thật đối lập ... Anh thấy có tội cho nó không ... vì vậy mong anh thật tình giúp đỡ ...

Khắc Hưng cười vui:

– À! Thì ra vậy, thảo nào Hương Nhu chẳng bảo chúng ta “mở bài” dài dòng.

– Nó là vậy đó ...anh ...À! Anh gì nhỉ ...

Khắc Hưng ... còn cô.

– Thùy Nhiên, bạn rất thân của Hương Nhu. Còn anh

– Khắc Hưng ...

Thùy Nhiên cười:

– Nhiên hỏi anh làm gì ... còn tên ự. anh mới vừa giới thiệu ... phải rồi ý muốn nói tên đẹp phải không.

Thùy Nhiên vừa nói vừa cười.

Khắc Hưng cũng cười, anh nói:

– Cô thật vui đó.

Thùy Nhiên hất mặt hỏi:

– Vậy nhỏ Nhu thế nào?

HươngNhu đá vào chân Thùy Nhiên. Thùy Nhiên vẫn lú lo.

– Anh trả lời đi chứ!

Khắc Hưng nhìn Hương Nhu rồi nhẹ nhàng nói:

– Tự cái tên của Hương Nhu đã nói lên được tính cách đó rồi ...

– Tính cách gì?

Vẫn là giọng trêu chọc của Thùy Nhiên HươngNhu lại đạp lên chân khiến Thùy Nhiên kêu lên:

– Á ... á ... Anh Hưng ơi! Anh ăn đi chứ ... sao để hoài vậy.

Hai cô dùng đi ...

– Ước gì được "sếp" của Hương Nhu mời đi ăn hoài ...

Khắc Hưng cười:

– Sợ các cô từ chối ...

Thùy Nhiên thẳng thắn nói:

– Anh cứ mời đi, em không từ chối đâu?

– Vậy thì tôi mời hai cô đi ăn vào tối mai nữa nhé!

Hương Nhu lắc đầu lên tiếng:

– Nhiên ơi đừng đùa mà!

– Ta có đùa đâu - Ta nói thật mà – Anh Hưng biết sao không? Vì em độc lập" nên chẳng ai để ý, còn nhỏ Hương Nhu được ông nội, ba mẹ quan tâm nên ...

Khắc Hưng cười nói:

– Được ông bà, cha mẹ quan tâm thật đáng quý biết bao! Không phải ai cũng có được không khí gia đình ấm áp như thế đâu.

– Còn anh thì sao?

Thùy Nhiên nhìn Khắc Hưng và hỏi tiếp:

Anh làm ở công ty chắc là lâu lắm.

Khắc Hưng cười nói:

– Làm gì điều tra lý lịch của tôi dữ vậy cô bé ... nhưng có cần thiết để tôi trả lời hay không?

– Nếu thích thì trả lời ...

– Không phải là thích hay không thích mà là thuận tiện hay không thuận tiện.

Thùy Nhiên trả lời trong nụ cười:

Nếu thế thì phải nói có nên trả lời hay không nên.

Hương Nhu cười khẽ rồi góp lời:

– Xem ra Thùy Nhiên và anh Hưng có vẻ tương đồng ... đấy!

Khắc Hưng lên tiếng:

– Ý của Hương Nhu là.. – Là ... hai người trò chuyện rất "ý hợp đó!

– Ý hợp" thôi sao? Thủy Nhiên đùa:

– Tất nhiên ý hợp phải kèm theo "tâm đồng mới đúng nghĩa.

Khắc Hưng lắc đầu nói:

Hai cô thật là.

– Là sao anh Hưng. Anh biết không? Nhỏ Hương Nhu nó bị đi làm đường chỗ của nó phải ở " Toà soạn" kia?

– Sao?

– Anh ngạc nhiên à!

Hương Nhu lên tiếng:

– Thôi đừng nói chuyện đó. Không khéo ta bị thôi việc vì không đúng chuyên môn đây.

– Là sao ...Hai cô nói gì tôi không hiểu ...tôi không hiểu gì cả.

Nghe Khắc Hưng nói, Hương Nhu lại cười và nói tiếp:

– Tốt nhất anh không nên để ý đến điều đó:

– Chịu thôi ... Thua hai cô đó. Nào ăn đi hai cô.

Họ vừa ăn vừa trò chuyện thật vui, cuối cùng Khắc Hưng còn mời mọc Hương Nhu và Thủy Nhiên bữa tối cuối tuần này – Thủy Nhiên vui vẻ nhận lời, cô gật đầu lia lịa.

Khắc Hưng nhìn Hương Nhu dò xét:

– Còn Hương Nhu thì sao?

– Hương Nhu à! Không dám hứa trước đâu.

– Vậy thì ta hứa, để ta đến xin phép ông nội, bảo đảm ông sẽ cho mi đi.

Hương Nhu cười nói:

– Đâu phải ông không cho nhưng ta không thể.

– Con nhỏ này. làm gì nhạy cảm quá vậy.

Lớn rồi, mi cũng có thể tìm chỗ trọ để ở.

– Đừng nói chuyện đó ở đây Nhiên à!

Nghe hai cô gái trò chuyện Khắc Hưng mỉm cười rồi nói:

Hai cô hai cá tính đối lập thật tuyệt vời, thật hân hạnh khi được quen biết hai cô.

Sau đó Khắc Hưng tình nguyện đưa Hương Nhu về, mặc dù có cô nhất quyết từ chối ...

Dù Khắc Hưng tỏ ra luôn quan tâm và luôn tìm cách thân thiện nhưng Hương Nhu cứ né tránh - cô chưa cảm nhận được tình cảm của Khắc Hưng.

Ông nội thấy Khắc Hưng thỉnh thoảng đưa Hương Nhu về nên tỏ vẻ quan tâm ông hỏi Hương Nhu sau khi thấy cháu gái vừa đi làm về.

– Hôm nay không có “tài xế” đưa về sao cháu?

Hương Nhu cười và nói:

– Ông cứ trêu nhưng chẳng có chuyện gì đâu ông.

– Thế à! Nhưng nếu không có gì không được lợi dụng vào người khác nghe cháu.

– Dạ cháu biết mà ông.

– Ông đừng nghe chị nói ... con gái" nó "không là "có đó ông:

Hương Nhu và ông nội giật mình vì Ý Vĩ từ trong nhà đi ra và thốt lên.

Ý Vĩ còn nói tiếp:

- Cháu nói thật đó ông ... chị nói không có gì nhưng ngày nào anh chàng cũng đưa về ông tin không?
- Thôi mà nhóc đừng xen vào chuyện người lớn khi chưa biết rõ điều gì nhé, ở đâu giúp ông với ba đi, chị vào nhà nấu cơm sắp tối rồi.
- Trời chiều thế này mà chị bảo là tối, coi chị ấy kìa ông ... Chắc là không bình thường rồi.

Hương Nhu rượt Ý Vĩ, hai chị em chạy loanh quanh trong khu vườn hoa, ông Nghiêm lắc đầu cười rồi nói khẽ với con trai:

Phải chi Hương Trà cũng như Hương Nhu. Ý Vĩ và Hương Nhu thật giản dị còn ... con bé Hương Trà, ba lo quá An à!

Ông An an ủi ông Nghiêm:

- Chắc không đến đời nào đâu ba, con bé còn nhỏ nên bông bột, ham vui, đua đòi.
- Ba cũng mong nó học xong và có công ăn việc làm ổn định. Nhưng nó học ngành gì mới mẻ quá ... ba không hy vọng lắm.
- Không khéo chúng ta lạc hậu mất ba à! Thôi kệ để cho bọn trẻ nó theo kịp thời đại, “hậu sinh khả ứ” ba à!

Ba cũng mong như vậy. Xem ra con bé Hương Trà với Cát Vân lại giống nhau.

- Chú bác ruột mà ba.
- À! Ba nghe đâu vợ chồng thằng Khiêm định đầu tư mở công ty cùng với anh vợ của nó.
- Vậy cũng tốt cho chú ấy.
- Chỉ sợ thằng Khiêm giống như đầy tớ .

- Họ khinh mà nó không biết hay sao? Tội thật!
- Chẳng lẽ thím ấy không thương yêu chú ấy.
- Vì bây giờ nó giàu có rồi con à! Con cái của nó cũng khó dạy lắm. Không ngờ nhà này cũng có một đứa giống hệt.

Mỗi lần nhắc đến Hương Trà, ông Nghiêm và con trai đều không vui nhưng trong lòng không muốn nói ra. Cuộc sống của gia đình vốn bình dị bởi công việc trồng hoa kiểng của họ chỉ ở mức độ bình thường vì không có điều kiện để đầu tư mở rộng, vả lại ông Nghiêm lại chuộng loại hoa cúc, còn phong lan thì đến dịp Tết, ông An cũng có được một số để bán trong mùa xuân ... Năm nay họ đặt kỳ vọng vào vườn hoa rất nhiều.

Bữa ăn tối nay được dọn sớm và mọi người vui vẻ trò chuyện thật nhiều vì hôm nay bà Tường Mai về sớm cùng với Hương Nhu làm bữa cơm tối thơm tất hơn. Thấy ông và ba vui vẻ trong bữa ăn, Hương Nhu cảm thấy ảm áp vô cùng vì vậy, cô không muốn cứ phải ăn cơm với bạn bè hoài, từ ngày bà mất đến giờ, ông tự chăm sóc mình nhiều hơn, Hương Nhu muốn cùng ba mẹ chăm chút bữa ăn cho ông, từ lúc đi làm đến bây giờ, thỉnh thoảng đi ăn cùng bạn - Hương Nhu rất ngại khi ba và nhóc Vĩ phải lui cui bên bếp đến khi mẹ về. Mỗi lần như thế, Hương Nhu cảm thấy mình có lỗi vô cùng và tự nhủ sẽ cố gắng để không phải để ba phải vào bếp.

Ông Nghiêm và Ý Vĩ chuyện trò thật rôm rả, Ý Vĩ bỗng hỏi:

- Ông ơi! Có phải gia đình chú Khiêm sắp mở công ty hay không?

Ông Nghiêm gật đầu, nói:

- Chà! Cái thằng này lấy tin ở đâu mà nhanh dữ vậy cháu.

Vĩ cười cười nói:

- Cháu có thám báo nên tin tức gì cháu cũng biết hết.

Ông cười nói:

- Chắc là ông bà và cậu của Cát Vân đầu tư vào. Đầu phải muốn làm kinh tế là làm được dù có chuyên môn nhưng phải là những người có bản lĩnh, có

tài.

Không là chuyện của mình nên miễn bàn nhé cháu!

– Dạ cháu biết mà ông.

Vĩ tự dung chuyển sang đề tài khác.

– Ông à! Tại sao ông lại đặt tên cho bọn cháu là một vườn thuốc vậy- ông thích hoa cúc sao không đặt chị Nhu tên là Bạch Cúc hay Hoàng Cúc. Sao ông đặt là Hương Nhu ... Hương Nhu là vị thuốc đắng, chị ấy hiền và ngọt mà ông đặt là đắng, ông đặt cháu là Vĩ, Ý Vĩ cũng vị đắng thấy mồ, chỉ có Hương Trà là thơm ngon thôi, trong khi đó ... thì sao.

Hương Trà xen vào:

– Bộ chị của mi đắng lắm hay sao chứ!

– Không đắng lắm ...đắng vừa vừa thôi!

Ý Vĩ vừa nói, vừa cười:

Hương Trà đánh vào vai em trai rồi hai chị em chạy đuổi quanh vườn hoa.

Không khí gia đình tuy đôi lúc chị em bất đồng nhưng rất vui, Ý Vĩ là cậu em hay phá nhưng cũng rất dễ thương. Lúc nào trong gia đình cũng đầy ắp tiếng cười.

Cơm nước xong, Hương Nhu phụ dọn dẹp với mẹ rồi trở về phòng. Và chỉ mười phút sau nhỏ Thuỳ Nhiên đến nhà chơi và xin phép cho Hương Nhu đến chỗ của cô.

Hai cô bạn đèo nhau chạy vòng vòng. Thuỳ Nhiên hỏi:

– Mi muốn đi đâu?

– Thế mi định rủ ta đến nhà mi để làm gì?

– Đó chỉ là cái cớ. Điều ta muốn là đưa mi đi chơi loanh quanh - Mi cứ quanh quẩn ở nhà rồi đi làm rồi về nhà. Tội nghiệp quá. Hay là ghé siêu thị

mua đồ nhé?

Ta không chuẩn bị.

– Vậy đi đâu.

– Xem kịch có được không?

– Xem kịch phải mua vé trước - Bây giờ không dễ gì - Nhưng thôi cứ đi, nếu được mua vé "chợ đen".

– Trời đất.

– Ta đưa mi đến chỗ nào đây. Thôi thì đảo từ Phú Nhuận rồi loay hoay đâu đó miễn sao được xem kịch thôi.

Một vở kịch quen thuộc nhưng khá lâu không được xem dù trên ti vi nên hai cô thích thú vào xe. Câu chuyện tình mãi mãi bất tử với thời gian:

Romeo và Juliet." ... Nhóm sân khấu kịch nói nàyđóng rất thích - Hai cô bạn hào hứng không hối tiếc vì đã mua vé "chợ đen" để vào xem.

– Xem kịch xong về chỗ của ta nhen.

– Chẳng lẽ bắt mi đưa ta về.

– Mi có muốn mua xe để đi không.

– Ta thấy chưa cần. Đi xe buýt cũng tiện rồi.

– Biết đâu như vậy lại tốt ... vì sẽ có tài xế đưa mi và rước mi, như vậy sẽ sướng hơn.

– Tại người ta chưa có điều kiện chứ ai lại thích bắt người khác vì mình.

– Cũng dễ hiểu thôi. Vì có kẻ tình nguyện mà.

Hai cô trò chuyện vui vẻ, sau khi xem kịch xong. Thuý Nhiên còn đề nghị:

– Mình ghé ăn tối rồi về nhé.

– Con khi nè ... Ăn gì nôi.

– Vậy thì đi uống nước nhé, hai cô?

Lại một giọng quen quen cất lên. Cả hai quay lại. Thì ra là anh chàng - Anh chàng song song với hai cô.

Thùy Nhiên lên tiếng trước:

– Xem ra, anh và bọn này có duyên dữ đấy đi xem kịch cũng gặp.

Khắc Hưng cười:

Biết đâu chúng ta lại "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" phải không Hương Nhu.

Thùy Nhiên đi lấy xe và Khắc Hưng cũng lấy xe, Khắc Hưng lên tiếng:

– Hay Hương Nhu lên xe anh chở cho, có cần để anh đưa về giùm cho.

Thùy Nhiên cười nói:

Đưa về là phải đưa rồi đó. Nhưng đưa về chỗ trọ của Thùy Nhiên nhớ không và nhà của Hương Nhu.

– Vậy thì tốt quá! Nhà Thùy Nhiên ở đâu:

– Số đường ... à! Hay là nhờ anh đưa Hương Nhu về chỗ của Thùy Nhiên, Thùy Nhiên có việc đi trước nhé.

– Con nhỏ này ... vô duyên, vô cơ lại bỏ đi trước.

– Kể ra cô bạn của em thật hay đó chứ!

– Hay là sao?

Là rất tể nhị.

– Tể nhị à! Nó là con bạn có cá tính vô tổ chức, nó theo trường phái "tự

nhiên chủ nghĩa" không dễ gì biết tể nhị đâu?

– Không phải như vậy. Đâu phải trường hợp nào cũng tể nhị Em biết Thuỳ Nhiên tể nhị ở chỗ nào?

Suy nghĩ một chút đi cô bé.

– Mình về đi anh.

– Đã đến đây rồi- Nào mình vào đi em.

Một góc quán thật nên thơ trong không gian huyền ảo bởi những ngọn nến thật lạ mắt.

Hương Nhu nhìn những ngọn nến rồi nói:

– Quán thật dễ thương.

– Em thích không?

Hương Nhu gật gật đầu.

Khắc Hưng nói tiếp:

– Vậy thỉnh thoảng mời em đi nghe nhạc hay xem kịch rồi cùng nhau uống cà phê nhé!

– À, công việc của em thế nào?

– Cũng bình thường.

– Tốt chứ!

Hương Nhu gật đầu, nhìn vòng khói thuốc mà Khắc Hưng vừa thả vòng thật lạ mắt.

Khắc Hưng nhìn Hương Nhu rồi nói:

– Em biết Thuỳ Nhiên tể nhị ở điểm nào hay không? Thuỳ Nhiên đã để cho anh đưa em về một mình như thế này.

Hương Nhu lên tiếng:

- Em định chút nữa về sẽ cho con nhỏ một trận đó.
- Sao lại thế ... Anh phải cảm ơn vì Thuỳ Nhiên thật tể nhị đó - Này cô bé.

Thật ra ngày nào cũng đi làm được gặp nhau nhưng chúng ta chưa có dịp để trò chuyện. Hôm nào mời hai cô bé về Nha Trang quê của anh chơi nhé!

Hương Nhu reo vui:

- Quê Thuỳ Nhiên cũng ở Nha Trang.
- Vậy thì hay quá! Hôm nào chúng ta cùng đi về nhé ở Nha Trang có những bãi tắm thật đẹp, em có về Nha Trang lần nào chưa.

Hương Nhụ lắc đầu:

- Em chưa có dịp về quê biển xinh đẹp đó.
- Vậy anh sẽ tổ chức đi - Mong em không từ chối.

Hương Nhu lắc đầu:

- Em không hứa đâu.
- Sao lại không hứa?
- Vì ...em còn phải em với lại em phải xin phép ông và gia đình.
- Em thật ngoan.
- Thật ra ... Em không thường đi chơi.
- Vậy thì thật thiệt thòi cho em đó ... Anh sẽ xin phép ông của em. Em nên cởi mở tâm hồn một chút, sống thoáng hơn một chút sẽ thoải hơn cho bản thân của em.

Qua những lời của Khắc Hưng, Hương Nhu cảm thấy ở anh có một điều gì

đó thật thoáng, thật ra anh hiểu không đúng về cách sống của cô nên mới nói thế- Nhưng tại sao Khắc Hưng lại tỏ ra rất quan tâm đến cô? Điều này phải thật đề phòng.

Hương Nhu "đụng đầu Cát Vân ở phòng kế hoạch - Hương Nhu ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ con bé này đến đây để xin việc với lại. Hương Nhu chưa kịp chào và cũng không muốn chào hỏi khi thấy thái độ của Cát Vân, đi đầu, làm gì cũng ra vẻ như người có địa vị, nhỏ Hương Trà rất ghét thái độ đó của Cát Vân.

Vừa khi ấy Khắc Hưng xuất hiện, Cát Vân lên tiếng ngay:

– Xin lỗi ...có phải anh là trưởng phòng kế hoạch không?

Khắc Hưng vẫn thái độ sôi nổi, anh gật gù:

– Đúng rồi ... cô hỏi tôi ư? Hay là ... nè! Đừng nói là cô đến để ký hợp đồng đấy nhé!

– Sợ hơn thế nữa đó ... Nhưng anh không mời tôi ngồi à?

– À! Quên ...xin lỗi nhé ... mời cô ngồi.

Cát Vân lên tiếng:

– Anh không có hợp ra mắt ban giám đốc mới sao?

– Chuyện đó à! Tôi chỉ là "lính lác" mà thôi.

– Anh nói vậy mà nghe được sao?

– Ý của cô là ...

– À! Tôi sẽ về bàn với ba mẹ chủ yếu là mẹ tôi ... Mẹ sẽ thay đổi một số việc ở các phòng ...

Khắc Hưng không để ý hết những lời của cô gái nói, bởi lẽ anh không biết cô ta là ai. Cô gái lại nói tiếp:

– Anh chưa họp với ban giám đốc mới hả?

– Sao?

– Chuyện đó tôi phải báo cáo với cô sao? Nhưng mà nè! Cô được điều vào bộ phận nào vậy?

– Thế anh nghĩ tôi sẽ được điều vào bộ phận nào.

Khắc Hưng nghiêng người nhìn Cát Vân rồi cười nói:

– Có cần tôi trả lời hay không- nhưng mà cô tên gì ... chắc là phải sắp xếp lại chỗ để cô cũng có một góc ở đây.

Cái bữu môi của Cát Vân chỉ có Hương Nhu thấy và cảm nhận hết được điều ẩn ý trong đó.

Cát Vân lên tiếng:

– Vậy anh cứ cho dọn dẹp, sắp xếp cho tôi một góc nhé – Nhớ là phải gần cửa sổ và gần chỗ ...

– Chỗ nào thưa cô?

– Gần chỗ của anh có được không?

Khắc Hưng đùa luôn:

– Vậy. .chỗ của tôi cô có thể ngồi tạm nhé.

– Tôi tìm một góc khác vậy.

Cát Vân còn bồi thêm:

Nghe nói phòng này sẽ được chấn chỉnh nhiều nhất.

– Chấn chỉnh là sao?

– Là thay đổi nhân sự, sắp xếp các thứ ở phòng và xét tuyển" nhân sự với công việc.

Khắc Hưng chăm chú nhìn Cát Vân :

có lẽ cô ta được điều vào để làm công việc chuyên môn chi đây ... Xem ra có vẻ rất cao ngạo trong lời nói. Thật là mới vào mà cao ngạo khó chịu quá.. Chắc là có họ hàng với ban giám đốc mới nên lên mặt nhưng xem ra cũng là một trang “tuyệt sắc”.

Khắc Hưng định nhờ Hương Nhu sang cùng trao đổi với nhân viên mới nhưng vừa định kêu cô bé thì đã không thấy cô bé ở trong phòng làm việc.

Cát Vân cũng đưa mắt nhìn quanh phòng rồi nói:

- Xem ra nên trang trí lại cả phòng này nữa anh Hưng nhỉ?
- Có nên không? Đâu phải muốn làm thì làm đâu cô ...phải họp và xin ý kiến chứ!
- Nhưng tôi nói được mà!
- Tôi không biết điều này.
- Được rồi ... Nếu anh đồng ý, tôi sẽ cho tiến hành.
- Xem ra ... tôi không hiểu gì hết.
- Rồi anh sẽ hiểu mà ... nhưng anh à ... sao ta không ra mắt bằng bữa ăn trưa chẳng hạn.
- Cô gái này thật kỳ lạ, có phần cao ngạo ...xem ra có cá tính đây ...Có lẽ được điều về phòng này với cương vị cũng đặc biệt.
- Sao ... anh không muốn tiếp nhân viên mới à!
- Không phải như vậy đâu ... có điều tôi gọi cô là gì nhỉ?

Cô gái lại cười:

- Đi ăn cơm rồi anh sẽ biết thôi ... Hay là tôi sẽ.
- Ấy. cô à! Sao lại như thế - Được rồi cô đợi tôi nhé chắc là không thể tìm

Hương Nhu ...cô có phiền khi tôi mời cả nhân viên trong phòng này không?

– Điều đó cũng tốt thôi. Nhưng hôm nay, xin lỗi anh vì tôi chỉ muốn tiếp xúc với anh để hiểu thêm một số việc liên quan.

– Nghe cô nói tôi tưởng cô là người của ban thanh tra đang làm công tác điều tra chứ!

– Chẳng lẽ em oai đến thế hay sao?

Khắc Hưng càng ngạc nhiên và thắc mắc về cô gái nên cũng nôn nao được tiếp xúc cùng cô gái.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện thật vui, tưởng chừng như họ thân thiết với nhau từ lâu, Khắc Hưng lên tiếng:

– Sự xuất hiện của cô quả là đặc biệt. Anh có còn muốn biết tên của em không?

– Đó là chuyện vô cùng cần thiết, chẳng lẽ cứ gọi cô à, cô ấy mãi hay sao?

– Có cần điều tra lý lịch của em không?

– Nếu em muốn.

– Chẳng lẽ em lại tự khai lý lịch với kẻ điều tra mình hay sao? Mà thôi, anh cứ tạm thời biết tên em là Cát Vân.

– Tuyệt ... tên và người đều tuyệt.

– Anh cũng thật là khéo.

– Khéo gì cô bé?

– Khéo "nịnh" phái đẹp.

– Đó là "phép lịch sự" của đấng mày râu mà!

– Vậy là vì lịch sự nên anh mới nói thế với em.

– Không phải đâu cô bé ...

– Anh Khắc Hưng này, chẳng lẽ anh chưa biết về sự thay đổi Ban giám đốc trong công ty.

Khắc Hưng cười nói:

– Có biết, nhưng không để tâm vì mình là “lính” mà!

– Ai bảo anh là lính ... chứ.

Bất chợt Khắc Hưng hỏi:

Nhưng mà, em bắt đầu vào làm, sao biết ban giám đốc thay đổi mà kịp thời xin vào làm vậy.

– Người ta biết "cơ hội" mà!

– Chắc là cháu của giám đốc mới phải không?

– Cứ cho là như vậy nhé! Nhưng mà anh nhớ "chỉ giáo" cho em nhé! Công việc này với em thật mới mẻ.

– Nhưng anh tin rằng em làm rất tốt.

– Sao cơ?

– Những gì em nói đã chứng tỏ được điều đó.

Mong rằng như lời anh nói. Công việc ở đây tốt chứ anh?

– Cũng tốt.

– Nhân viên ở phòng của anh thì sao?

– Em là "điều tra viên" à!

– Đã bảo cứ xem là vậy ... em nghĩ phòng kế hoạch nên lên chương trình và cho ra những mặt hàng mới ... chúng ta nên có mẫu mã cho phù hợp.

– Xin miễn bàn chuyện đó ở đây đi Vân.

– Sao vậy anh?

– Việc đó để bàn bạc ở công ty sẽ hay hơn, còn bây giờ chúng ta đang ăn mà, hãy để bữa ăn được ngon Cát Vân nhé!

– Anh có vẻ công tư rõ ràng ...ba mẹ em trọng những người tích cực như vậy lắm.

– Thế à!

– Anh cứ vậy à, thế à ... Anh không nói được lời nào khác à!

– Cũng còn tùy ...

Khắc Hưng muốn nổi giận trước những lời nói thật khó hiểu của Cát Vân nhưng anh không nói, lặng lẽ ăn và gấp thức ăn cho Cát Vân, suốt buổi ăn Khắc Hưng tránh không đề cập đến. Xem ra cô gái này có chi đặc biệt đây.

Buổi chiều Khắc Hưng tìm cách né tránh Cát Vân để đón Hương Nhu cùng đi ăn.

Hương Nhu từ chối:

– Xin lỗi anh, em phải về.

– Anh sẽ đến đón em vào lúc tám giờ tối nhé!

– Chi vậy?

Mời cô bé đi ăn tối, yên tâm đi anh sẽ xin phép ông nội.

Đang thao thao chuyện trò với Hương Nhu, thì Cát Vân chạy vội đến và nói:

– Anh Hưng ơi! Giám đốc mới muốn gặp anh kìa.

Khắc Hưng ngạc nhiên nói:

– Hết giờ làm việc rồi mà!

– Vâng? Hết giờ mới có thể gặp riêng được anh chứ! Vậy anh vào gặp bà ấy nhé! Chào chị.

Hương Nhu cười thầm rồi chào Khắc Hưng:

– Trời ạ? Chẳng biết Cát Vân vào đây làm gì trong khi con bé còn đang học năm cuối ngành nghệ thuật gì đó cơ mà ...Mặc kệ, Hương Nhu chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện của gia đình chú Khiêm, nhưng sao con bé cứ loay hoay theo Hương Nhu mãi. Thật khó hiểu, còn anh chàng Khắc Hưng cũng thật háo hức theo tán tỉnh nàng vậy mà gặp con bé Cát Vân cũng chạy theo.

Về nhà, Hương Nhu phụ mẹ nấu cơm, hôm nay mẹ về sớm - vừa làm cơm mẹ vừa trò chuyện với Hương Nhu - mẹ nói:

– Hương Nhu à!

– Dạ.

– Sắp tới công việc của mẹ sẽ tốt hơn ... đến chiều là mẹ về, con cứ làm việc của con cho tốt có việc thì cứ cùng bạn bè vui chơi để con đi làm, chiều vội vã về nhà, ông và ba cũng xót Hương Nhu cười nói:

– Thì trước đây con cũng đi học và làm việc nhà như thế.

Hồi trước khác, bây giờ khác.

– Mẹ ơi! Nhưng công việc của mẹ thì sao?

– Ổn định cả rồi con.

Hai mẹ con vừa trò chuyện vừa chuẩn bị dọn bữa thì ba vào nhà bếp và nói:

– Hương Nhu ơi! Có bạn kiếm kìa con!

– Ai vậy ba?

– À! Cậu gì hay ghé đưa con về đó.

Hương Nhu bất chợt cảm thấy khó chịu khi phải đối diện cùng Khắc Hưng -

không khéo anh chàng lại ngỡ cô khó chịu vì ghen tị.

Thấy Hương Nhu còn chần chừ:

bà Tường Mai lên tiếng:

Để đó cho mẹ rồi lên tiếp bạn đi con.

– Dạ.

Hương Nhu rửa tay rồi trở ra phòng khách. Khắc Hưng cười tươi khi thấy Hương Nhu.

– Đang làm gì vậy Hương Nhu?

Dạ em đang giúp mẹ chuẩn bị cơm chiều.

Khắc Hưng nói với ông Nghiêm:

– Cháu của ông giỏi ghê, ở công ty thì hoàn thành công việc, ở nhà thì đảm đang.

Ông Nghiêm cười:

– Cậu quá khen rồi đó.

Hương Nhu xen vào:

– Anh ấy vẫn lịch sự như thế với tất cả nhân viên đó ông ơi! Cháu chẳng tài giỏi đâu?

– Tại em quá khiêm nhường đó thôi. Nhu ạ!

Ông nội trò chuyện một lúc rồi vào nhà ông nói với Khắc Hưng:

– Hôm nào thuận tiện cháu ở dùng bữa cơm gia đình nhé!

– Vâng ạ! Cháu cũng mong được nghe Hương Nhu mời.

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Không dám mời anh đâu.

– Sao vậy?

Anh toàn ăn ở nhà hàng sang trọng. Ai dám mời anh dùng cơm xềnh xoàng được.

Thôi đi cô bé. Nào, chuẩn bị đi, hôm nay anh mời em bữa cơm “xềnh xoành”.

đấy, mong rằng cô bé không từ chối.

– Em từ chối thì sao?

– Anh sẽ ở lì đây. Xem có "ai" mời anh dùng bữa tối cho anh không?

– Anh thật là ...

Khắc Hưng đứng lên nói:

– Vậy thì nhanh lên đi. Anh đang sắp đói bụng còn cào đây.

– Ai chớ anh chàng Hưng dám ở lì lại đây kì lắm. Nghĩ thế, Hương Nhu đành nhân nhượng, cô về phòng và trong tích tắc đã cùng Khắc Hưng rời khỏi nhà.

Hôm nay anh chàng lại đưa cô vào một nhà hàng thật dân dã đồng quê, ngay cả cái tên quán cũng gọi nhiều “ấn tượng” thật hay Quán "Rơm Vàng".

Khắc Hưng cười nói:

Hôm nay cho Hương Nhu biết anh rất dân dã chứ không như Hương Nhu nghĩ đâu Hương Nhu cười:

– Thì dân dã ... nhưng dân kiểu “vương giá” này em ngại lắm ...

Khi thức ăn được mang lên, Hương Nhu ngạc nhiên với những món thật dân dã, canh chua bông súng cá rô đồng, cá kèo kho rau răm, bông bí xào tôm ...dân dã nhưng vô cùng sang trọng, giọng Khắc Hưng vang lên:

Nào mời Hương Nhu dùng bữa. Vừa nó anh vừa gấp thức ăn cho Hương Nhu.

Thật vô tình, anh chàng đã bộc bạch:

– Có lẽ lâu ngày không ăn những món quá hương như thế này nên từ lúc trở về đến giờ anh chỉ toàn dùng món ăn thật thuần Việt.

– Có nghĩa là anh không ở đây sao?

– À thì trước đây có thời gian đi công tác vậy mà.

Những lời Khắc Hưng nói thật là hơi hợt, không thành thật, Hương Nhu cảm thấy anh chàng có vẻ hào phóng không thật tình.

Hương Nhu im lặng, bây giờ nàng mới cảm thấy thật tế nhị khi đi cùng anh chàng đến những nơi để ăn uống. Từ những cái rất bình thường như thế này dường như chưa đọng lại trong lòng nàng về một ý niệm một tình cảm nào mặc dù Khắc Hưng đưa nàng về và tìm cách tiếp xúc với gia đình để chiếm cảm tình gia đình. Thái độ của anh cũng chứng minh được sự theo đuổi đó.

Đã có lần anh còn bày tỏ với nàng. - "Hương Nhu à! Anh muốn hằng ngày được đưa đón em đi làm, có được không em?" – Cám ơn anh,.. nhà em xa lắm đó.

Anh tình nguyện mà.

– Để xem anh có thật lòng không đã.

– Em nghĩ là anh không thật lòng à!

– Em chỉ vào làm mới có vài tháng, bấy nhiêu thời gian chưa thể hiểu về nhau đâu anh.

Hương Nhu mơ hồ nghĩ ngợi về những gì Khắc Hưng nói về mình và thái độ của anh tiếp xúc với Cát Vân ... chẳng biết đến lúc nào anh chàng mới khám phá ra mối quan hệ “ruột thịt” giữa nàng và Cát Vân. Để mặc cho thời gian, mọi việc sẽ rõ ràng.

Khắc Hưng chợt lên tiếng, phá tan dòng suy nghĩ của Hương Nhu.

– Em có biết công ty đang có thêm một giám đốc nữa, giám đốc này đã mua lại cổ phần của một người ở công ty.

– Dạ có nghe nhưng em không quan tâm!

– Tại sao?

– Em sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình, như vậy là tốt rồi. Chỉ lo ... những "ai" có địa vị thôi – Em thật là "lém" đấy cô bé!

Hương Nhu cười, nói:

– Nhưng em nói đúng phải không?

– Thôi ăn đi, cô bé ... à! Nhu này hôm nào anh mời em đi xem ca nhạc nhé!

– Em không dám hứa đâu:

Anh sẽ đến xin phép ông nội và ba mẹ của em.

– Không phải như thế đâu. Nhưng ... có lẽ em quá lạc hậu.

– Khéo nói ghê chưa. Em là cô gái lạc hậu à! Nè, sắp tới đây phòng anh có một cô nữa, em biết cô bé đó là ai không? Con gái của giám đốc mới đó.

Hương Nhu giật mình hỏi:

– Con gái giám đốc à!

– Ngạc nhiên lắm phải không?

– Không có gì?

– Chưa chi họ đã muốn thay đổi cả một hệ thống nhân sự.

– Vậy sao? Chắc là em sẽ bị bỏ ra.

– Anh sẽ xem xét đến cùng, nếu như bà ta tự ý bỏ nhân viên cũ nhất là ở

phòng kế hoạch nhân sự của anh, anh sẽ kiện đó.

Hương Nhu cười:

– Anh kiện ai?

Kiện lên người bí mật".

– Người bí mật nào? Nè! Đừng nói với em người ấy là chủ tịch hội đồng quản trị hay là tổng giám đốc gì đấy nhé!

Thật tình anh định nói với em về điều đó, sự thật là như vậy. Bởi vì người ấy không ở Việt Nam.

– Đây là công ty cổ phần.

– Em hiểu rồi. Nhưng mà ... như vậy làm sao ổn được.

– Cũng tốt thôi vì cổ đông đều là những người thân tín:

– Thân tín.. mà có người bán lại cổ phần một cách đột ngột như thế hay sao?

– Chuyện này ... em chưa rõ đâu, nè? Ăn đi cô bé.

Thương trường thật là rắc rối, với em có lẽ suốt đời chỉ là nhân viên bình thường.

Ngộ nhỡ có người đề bạt em làm một “chức vụ” nào thì sao?

Nói chuyện như thần thoại.

– Không tin à!

Hương Nhu càng tiếp xúc với Khắc Hưng càng thấy khó hiểu, chẳng biết anh ta là một người như thế nào thật, giả không sao tin tưởng được nhờ Thùy Nhiên bảo nàng quá lý trí nên khó mà có được một tình yêu đẹp.

– Tình yêu đẹp là như thế nào nhỉ? Có lẽ ở gã Khắc Hưng này thật khó vì nàng vẫn chưa cảm xúc gì khi cùng với anh chàng cùng ăn những bữa ăn, nàng vẫn xem như đồng nghiệp mời nhau bữa trưa, bữa tối là chuyện bình

thường.

Tình yêu là gì nhỉ? Hương Nhu mỉm cười một mình và cảm thấy những người ở nhà ai cũng đáng yêu thương, tại sao mẹ lại cỗi ca làm trễ về sớm lo cho gia đình bữa cơm chiều, còn ông và ba luôn quan tâm đến nàng.

Lúc nào cũng tạo cho nàng thoải mái không bị ảnh hưởng bởi những công việc nhỏ nhặt của gia đình, mặc dù từ trước đến nay nàng vẫn luôn là con bé siêng năng giúp đỡ mẹ mọi việc. Đến nỗi nhỏ Hương Trà đã "đùn đẩy" với nàng, con bé kêu ca.

– "Dạo này chị được cưng vô cùng, em ghen tị với chị đó".

– "Trời đất, sao lại ghen tị với chị".

“Bây giờ chị đã đi làm có tiền về phụ gia đình nên cả ông nội cũng thương chị”.

– Em đừng nghĩ như vậy Trà ạ. Ông nội và ba mẹ đều thương và lo cho chúng ta:

– Thiên vị thì có.

Hương Nhu không hiểu tại sao lúc nào Hương Trà cũng mang ý nghĩa như thế, có lẽ vì hay bị ông rầy rà nên con bé luôn mặc cảm ...và ghen giận những người trong gia đình. Mong sao con bé sẽ có những suy nghĩ chín chắn hơn để mọi người trong gia đình không phải lo lắng.

Cát Vân chuẩn bị và trang điểm thật kỹ vì đêm nay cô sẽ dự tiệc mà trong đó sự xuất hiện của hai mẹ con của cô sẽ là trọng điểm.

Bà Lý Linh tỏ ra hào phóng và để lấy cảm tình của mọi người nên đã tổ chức bữa tiệc buffet này. Tất nhiên có cả Hương Nhu để rồi Hương Nhu sẽ "hỗ thẹn" vì bữa tiệc có khiêu vũ này. Thế nào rồi cũng sẽ thấy quê cho mà xem. Cát Vân không mấy gì ưa gia đình của bác An, có lẽ vì theo ông nội nên lúc nào ông cũng bên vực cho mấy chị em của nó và tài sản của mẹ Cát Vân có gì đâu. Nghĩ thế nên Cát Vân càng giận ông bà, nếu không nhờ ông bà ngoại có lẽ gia đình cô bé còn xơ xác hơn gia đình Hương Nhu nữa.

Khi gia đình Cát Vân đến, mọi người xôn xao bàn tán, mọi người tranh thủ

tìm cách tiếp xúc với con gái giám đốc, có cả chú Khiêm đến dự, có lẽ chú không biết cô làm ở công ty này. Cũng hay, trong tình cảnh này chắc chắn mọi người sẽ biết mối quan hệ của cô với giám đốc.

Hương Nhu cảm thấy e ngại hơn, thà rằng đừng ai biết cũng như cô không nên làm khi thím và con gái đang là sếp của nàng ... Trời ạ!

– Sao lại khốn khổ như thế này, Hương Nhu chưa nói cho cả nhà biết bởi vì cô cho đó là chuyện bình thường, nhưng bây giờ thì không thể.

Lạy trời cho chú Khiêm không thấy cô, cũng dễ dàng thôi vì cả nhà Cát Vân đang được "vây đặc" trong sự háo hức của đông đảo khách khứa và nhân viên của công ty.

Hương Nhu tìm một góc vắng rồi đến quầy thức ăn, nàng lưỡng lự trước nhiều món thức ăn và sau đó tìm một ly nước. Xem ra không khí thật rộn vui, thím Khiêm thật khôn khéo, thím đã bày ra bữa tiệc này, sẽ có lợi cho thím.

Hương Nhu thắc mắc tại sao chú không trực tiếp tham gia mà lại là thím.

Chợt nhận ra điều cơ bản, chắc chắn là do sự tài trợ của ông bà ngoại, cho nên không bao giờ chú Khiêm có được vinh dự đó. Thật tội cho chú, dường như chú không sống được cho chính mình.

Hương Nhu tìm cách rời xa không gian ồn ào và rạo rực của những bước nhảy. Mọi người vui vẻ tay trong tay với vũ khúc nhẹ nhàng bay bổng. Xem kìa! Cát Vân đang bám chặt Khắc Hưng, còn anh vì nhiệm vụ hay vì cái gì đó mà anh cứ mãi tiến gần với Cát Vân hơn, cũng tốt thôi cô sẽ tìm cách bỏ về và sẽ không bận tâm người khác. Giá như khi đi nàng rủ Thùy Nhiên đến đây luôn thế thì giờ này đâu có một mình mà viễn vông suy nghĩ. Nè! - Sao lại một mình ở đây - cô bé!

Hương Nhu ngẩng mặt lên xem ai vừa nói một gã thanh niên lạ vừa cười, vừa nói tiếp. Cô không ăn tiệc mà cũng không hòa vào cuộc vui, cô là khách mời phải không?

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Là nhân viên của công ty.

– Nhân viên sao lạ vậy.

– Lạ là sao?

– Cô không giống như nhân viên ở công ty, trông họ kìa. ai cũng khiêu vũ, vui chơi vô cùng tự nhiên, còn cô tách biệt, lạc loài.

Hương Nhu bực mình:

– Anh mới lạ đó, sao không hòa nhập vào cuộc vui, lại bỏ ra đây.

– Tôi theo cô đó.

– Sao?

– Đừng thắc mắc. Từ lúc đầu cho đến bây giờ tôi thấy cô thật đặc biệt nên chú ý. Thế thôi!

Bây giờ biết tôi là nhân viên của công ty, có gì thắc mắc nữa không?

– Tất nhiên rồi, thắc mắc vẫn còn nhiều.

– Nhiều là bao nhiêu?

– Nào là cô tên chi? Trong công ty này cô làm gì?

– Làm việc chứ không có "chức vụ" gì đâu? Vậy đó, còn tên à ... Hương Nhu – Hương Nhu là tên một loài thuốc, ông nội tôi thích thuốc nên ở nhà có cả một vườn, tôi là Hương Nhu, em trai là Ý Vĩ và em gái là Hương Trà ... Anh thấy đó, có vui hay không?

– Thật tuyệt nữa là ... Nhất định tôi sẽ để gặp ông của cô để đặt những loại thuốc đặc biệt đó, các cây thuốc cũng là hoa kiểng, đẹp lắm! Hương Nhu ơi!

– Anh cũng lạ nữa.

– Vậy sao? à? Hay chúng ta rời khỏi nơi đây để đi uống cà phê nhĩ. Chớ ở đây mà cái tâm của Hương Nhu không thoải mái không khéo bị.

Hương Nhu xen vào:

– Bị gì chớ?

– Stress.

– Không bao giờ.

– Thật khặng đó!

– Cứ thử xem.

– Thật ra tôi ... thấy dường như có điều gì đó khác thường trong công ty ...

Dường như cô không thoải mái cô phải không - vậy, thì tôi mời cô đi một vòng cho mát nhé!

– Anh nói cho tôi biết anh là ai đi – xem ra anh có đáng tin tưởng không?

– À! Tôi là Việt Khương ... còn nghề nghiệp ư? Bí mật nha ... Nhưng là nhân viên đáng tin cậy, muốn biết, chúng ta bắt tay làm quen nhé!

Bất chợt Hương Nhu thoáng thấy chú Khiêm, lạy trời chú không phát hiện ra nàng.

Hương Nhu vội bỏ đi.

– Lại tránh mặt người nào rồi, có đúng không? Vậy thì chúng ta rời khỏi nơi đây để thoát khỏi những gì chúng ta không thích.

– Không thích ai mượn đến dự.

– Bị áp đặt thôi.

– Làm như con nít bị người lớn "dụ". Hương Nhu và Việt Khương đã rời khỏi buổi tiệc, Hương Nhu thở phào nhẹ nhõm, Việt Khương đưa Hương Nhu vào quán cà phê thật nên thơ - không ồn ào sôi động - nó thật tĩnh lặng như cái tên quán “Bâng Khuâng”.

Nhìn vẻ "điệu nghệ" của anh trong từng động tác nhẹ như khuấy cà phê. - Cô

uống chút nước đi Nhu.

– Sao anh không cho Hương Nhu uống giống như anh.

– Con gái uống cà phê nhiều không ngủ được?

– Có sao đâu?

– Thú thật, tôi rất thích tính cách của cô.

– Thật lẳng xẹt.

– "Lẳng xẹt" vì cô cũng nên lắm chứ.

– Nói chuyện với anh thật là ...

– "Chán phè" có phải không?

– Cái đó anh nói chớ HươngNhu không nói đấy!

– Hương Nhu này, tôi ...tôi hân hạnh được biết cô, chúng ta là bạn nhé!

– Có nhất thiết như vậy không?

– Rất cần, tôi là người rất trân trọng tình bạn.

– Vậy mà tôi nghĩ ngược lại.

– Trời ạ! Đừng tàn nhẫn như vậy với tôi nhé!

– Vậy là tàn nhẫn sao?

– Hương Nhu này!

– Sao?

– Cô có muốn thay đổi chỗ làm không? Tôi nghĩ cô làm ở đây thích hợp với phong cách của cô hơn.

– Anh biết tôi làm gì mà bảo hợp phong cách. Đừng đoán vu vơ nhé!

– Cô cứ nói xem có đúng không?

– Tôi không "ngốc", đâu?

Việt Khương mỉm cười nói:

Hy vọng chúng ta còn nhiều dịp khác gặp. Không dám hứa đâu. Tôi rất bận.

– Vậy thì tốt rồi, tôi không bận. Tôi sẽ đón cô, vào đầu tuần này nhé!

– Chi vậy?

Vì hôm nay là cuối tuần.

Dù chuyện trò với Việt Khương trong khoảnh khắc biết nhau nhưng anh chàng tỏ ra thân mật như người bạn quen đã lâu.

Quán cà phê đông khách hơn nhưng khoảng không thật bình yên để những người bạn có thể trò chuyện tâm tình với nhau. Hương Nhu thích nhất là những ca khúc được nghe, nào là. Nhìn những mùa thu đi, rồi Biển nhớ ... Những tình khúc của Trịnh Công Sơn luôn mãi làm xao động con tim của biết bao người, Hương Nhu lắng lắng để nghe những lời len vào tận tâm hồn mình:

Giá như ngày trước cô chọn học ngành báo chí mà mình yêu thích có lẽ những lúc như thế này cô sẽ "vắt vét" được đôi dòng thơ hay những lời văn xuôi thật trữ tình để ca ngợi những gì chung quanh mà nàng cảm thấy vô cùng cảm xúc.

Điều khiến cô Hương Nhu khó chịu là cùng phải làm việc với Cát Vân - không ngờ con bé lại chuyển sang công việc này, trong khi Cát Vân rất đam mê công chuyện thiết kế thời trang. Vậy mà, chẳng biết có điều gì đặc biệt không.

Thời gian cùng làm việc với Cát Vân chưa nhiều nhưng lại xảy ra những rắc rối mà Hương Nhu vô cùng buồn tức bởi vì cô vốn không phải là người hời hợt trong công việc, vả lại công việc của Hương Nhu rất quan trọng, khâu kiểm tra trước khi kiểm nghiệm thực phẩm kia mà.

Những lời nặng nề mà Cát Vân nói với Hương Nhu thật tàn nhẫn:

– Chih Nhu ạ! Công việc chuyên môn của chị mà chị chưa thể hiện hết năng lực. Có lẽ phải xem lại.

Còn biết bao lời "chê bai" và ý định chuyển Hương Nhu sang bộ phận khác, chẳng biết vị trí của "thím" trong công ty như thế nào mà lại ngang nhiên đưa cô con gái không chuyên môn vào làm ở công ty. Vậy mà lại còn phê bình người khác, Hương Nhu chợt hồi hận khi chưa tìm hiểu kỹ về công ty để khi vào làm không bao lâu mới biết công ty đang xuống dốc ể rồi ...

– Trời ạ! Từ đâu gia đình chú thím lại là một cỗ đồng, mặt cỗ đồng có vị trí quá trình. Nếu tình trạng này kéo dài, chẳng biết nàng có thể tiếp tục công việc của mình tốt đẹp được hay không?

Tan tiệc, Hương Nhu không đón xe buýt để về nhà, nàng đi tà tà trên phố, trong lòng man mác một nỗi buồn lo ông nội thường bảo những ai sống nội tâm dễ nhạy cảm trước bất cứ một việc gì dù rất nhỏ và như thế sẽ dễ đau khổ cô có thật sự rơi vào loại người như thế không. Đi làm chưa được trọn năm đã gặp phải tình cảnh như thế này. Hương Nhu không biết nàng sẽ gặp bao nhiêu sự bất công như thế nữa, chẳng lẽ lại chấp nhận và cam chịu ư?

Không bao giờ, tại sao gia đình chú và gia đình cô lại ghét nhau đến thế. Dẫu sao cũng “họ hàng ruột thịt” kia mà!

Mãi suy nghĩ, Hương Nhu không nghĩ có kẻ "tò vô" từ phía sau. Nàng bỗng ngáp ngừng chẳng biết đi đâu.

Tiếng nói quen quen từ phía bên ...

– Nào lên xe đi ... anh đưa em về.

Là Khắc Hưng ... Những ngày qua nàng và Khắc Hưng chẳng có nhiều dịp tiếp xúc do công việc và do Cát Vân hầu như lúc nào cũng bên cạnh Khắc Hưng để tìm hiểu công việc. Điều gì đã khiến cho một Cát Vân đam mê với nghề thiết kế đã vào công ty thực phẩm này. Có điều gì đó khác thường chẳng Hương Nhu tự nhủ chẳng thêm liên quan đến Khắc Hưng - Xem ra anh chàng có vẻ muốn "bắt cá hai tay" .

Nàng không thích những kẻ không có lập trường dứt khoát. Khắc Hưng

dừng xe kéo tay Hương Nhu. Anh nói:

- Lên xe đi em, anh đưa em đến chỗ này ăn tối.
- Cảm ơn anh, em đón xe đi về là được rồi.
- Thôi đi cô. Đi về mà lang thang ở đây, không nói nhiều, lên xe đi.

Hương Nhu lên xe, Khắc Hưng chờ cô vòng vòng thật lâu. Anh nói:

- Thỉnh thoảng anh sẽ đưa em đi chơi nhé Khắc Hưng đưa nàng vào một hiệu ăn thật đẹp khung cảnh lãng mạn.
- Em ăn gì?
- Tùy anh, em chưa đến quán ăn như thế này bao giờ.
- Vậy anh gọi cho em nhé!

Thức ăn được mang lên, Khắc Hưng gấp thức ăn vào bát và đút cả vào miệng – Hương Nhu lắc đầu:

- Ăn đi em ...

Thức ăn nhiều quá.

- Mỗi thứ có một chút thôi, ăn đi em.
- Anh cũng ăn đi.
- Nè! Ăn xong, đi uống cà phê nhé!
- Chắc em-phải về.
- Lúc nào cũng vậy! Không được đâu, anh sẽ đưn em đi nhiều. Em không nên thu hẹp không gian của mình.

Khắc Hưng hò hời gấp thức ăn rồi chuyện trò, sau đó anh đưa cô đến một quán cà phê. Anh nói:

– Em phải biết uống cà phê để thư giãn đấy!

– Trời ạ!

– Như thế này nè!

Anh khuấy ly cà phê rồi bỏ đá vào. Xong anh đưa ly nước vào tay cô.

– Uống đi, không khéo mai mốt lại thích đó.

– Em sẽ không đề "nghiện" cà phê đâu?

– Nghiện cà phê đâu có xấu, em nên thỉnh thoảng hay mỗi ngày uống một cốc, sẽ dễ làm việc hơn.

– Em sợ bị

– Nghiện à! Anh đã nói rồi. – Không có đâu. Để anh đưa em đi vào buổi tối nhé!

– Không được đâu?

– Cái gì cũng không được - khờ quá vậy em?

Trong lời nói của Khắc Hưng, Hương Nhu cảm thấy thật lạ - không nhận ra ở anh sự cảm thông đặc biệt, nàng hớp những ngụm cà phê mà cảm giác thật đắng - Trong lòng nàng thật kỳ lạ, có một cái gì đó như hột hăng đang diễn ra âm ỉ trong lòng cô mà nó thật mơ hồ, mơ hồ xa xôi. Hương Nhu băng khuâng nhìn ly cà phê.

Sợ Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 3

Giọng của thím Lý Linh thật uy quyền khi kêu Hương Nhu lên phòng, bà nói:

– Cháu cũng hiểu, đây là công ty làm việc phải cho ra làm việc chứ! Tôi không ngờ cháu lại không cẩn thận trong quá trình làm việc ...công việc của cháu rất quan trọng cho nên tạm thời cháu vẫn làm ở phòng kiểm tra, nếu như còn xảy ra chuyện gì, tôi sẽ chuyển cháu sang phòng khác nhưng ... tùy theo công việc ... chế độ lương cũng thay đổi đấy nhé!

Tại sao lúc nào họ cũng muốn "tống khứ" nàng rời khỏi công việc chuyên môn của mình.

Thím còn nói:

– Cháu biết không, như một cái duyên, không ngờ tôi có cơ hội ngay không phải chờ đợi. Cháu cũng biết là tôi đã hoàn thành lớp "quản trị kinh doanh" nên trong công việc tôi thấy rất thuận lợi, còn cháu ...cháu học chuyên môn gì, có phù hợp hay không. Chắc là không nên mới xảy ra những sự cố như trên. Qua báo cáo sự việc, tôi thấy cần phải chuyển cháu sang bộ phận khác, phù hợp hơn.

Cháu có vẻ phù hợp với công việc "tay chân" hơn là "trí tuệ" con nhà "nòi" mà!

Nghĩ tới những lời của thím Khiêm, Hương Nhu càng nản lòng ... nhưng chẳng lẽ lại bỏ việc, không thể nào ... có việc làm đối với Hương Nhu là một điều rất cần thiết. Những bức xúc liên tiếp xảy ra, Hương Nhu vẫn cắn răng chịu đựng không dám hé môi -mặc dù Khắc Hưng vẫn động viên cô luôn luôn cẩn thận trong công việc. Anh cũng nghĩ cô hơi hợt trong công việc hay sao? Mặc kệ anh, có lẽ sự xuất hiện của Cát Vân đã khiến cho anh thay đổi.

Hai người sống đôi khiêu vũ suốt buổi còn nàng ... thì lẳng lặng ra về, chẳng buồn báo cho Khắc Hưng-biết mặc dù lúc đi Khắc Hưng đến đón nàng.

– Tôi đưa cô về có được không?

Biết làm sao vì nàng đang không biết phải đón xe như thế nào thì Việt Khương đã rề rề bên cạnh. Chẳng biết anh chàng quen biết như thế nào với gia đình chú thím nhưng lúc nào cũng có mặt trong các buổi tiệc.

Hương Nhu thật khác so vai em gái của tôi và các cô bạn của con bé ... trời ạ!

Toàn các cô gái “híp hóp” không à! Hương Nhu biết không anh phát hoảng luôn.

– Em nghe nói anh sống và làm việc ở nước ngoài sao lại sợ các cô " híp hóp ".

Chùng mực nào đó thì cũng được. Còn hoàn toàn, có vẻ như "cuồng vội" ai mà chẳng ngao ngán.

Chẳng biết anh chàng Khương là người như thế nào, Hương Nhu cũng chẳng muốn tìm hiểu, mặc dù biết anh là người quan tâm đến cô nhưng Hương Nhu vẫn e ngại. Một Khắc Hưng chẳng vội vã lắm hay sao?

Cứ suy nghĩ mãi về những lời của mọi người đối với mình, Hương Nhu chợt giật mình khi Cát Vân bước vào và lên tiếng:

– Chị thật là ...sao chẳng ai biết mối quan hệ của chúng ta, chị mặc cảm vì mẹ tôi là “Sếp” của chị hay sao? Nhưng mà anh Hưng đã biết rồi đó chị Nhu à!

Hương Nhu bất bình:

Tôi không việc gì phải sợ hay mặc cảm điều gì cả. Tôi là nhân viên đi làm để lãnh lương kia mà!

– Tất nhiên đi làm thì phải làm cho tốt.

– Điều đó không cần cô phải nhắc nhở, tôi tự biết.

– Tôi cũng chỉ vì công việc mà thôi. Chắc chị cũng biết mẹ tôi vốn là người rất chuẩn mực trong công việc. Đối với mẹ, ai không có thực lực là chẳng được gì.

Không biết Cát Vân và thím đã nói bao nhiêu lần những lời đó, họ muốn nàng cầu lụy để được làm việc, chẳng đời nào.

Hương Nhu chợt lên tiếng:

– Có điều tôi cũng ngạc nhiên tại sao một người thật sự đam mê thời trang,

thiết kế lại lao vào công việc bình thường này kia chứ!

Cát Vân bĩu môi:

– Mục đích của tôi là thể nghiệm công việc để lãnh đạo chị biết không?

– Trời ạ! Thì ra Cát Vân muốn leo lên đỉnh cao như thế sao? Cũng dễ hiểu thôi, con bé rất "thích danh kia mà!

Hương Nhu chẳng thềm ngược mắt lên, chỉ lo cắm cúi vào công việc, Cát Vân hậm hực nện bước chân nặng nề trên nền gạch rồi quay quả bước đi. Khi ấy Khắc Hưng tìm đến - Cát Vân lên tiếng ngay:

– Anh Hưng à! Mẹ em cần gặp anh, xin mời anh lên phòng mẹ em gấp nhé, em định xuống đây là để gặp anh. Vậy mà không gặp anh, em lại quên mất ...à!

Anh Hưng ơi tối nay anh dự sinh nhật cùng em nhé!

– Việc đó à!

– Anh quên là nhỏ Hiếu Chi, anh cũng đã biết, đã quen rồi anh đi với em, nếu không nhỏ ấy sẽ giận anh đấy.

– Sao lại giận tôi.

– Anh tự biết đó. Nhưng thôi, em đợi anh tối nay nhé, bây giờ mẹ em đang đợi anh.

– Dường như lúc nào Cát Vân cũng cố ý đưa mẹ cô vào công việc để trừu tức nàng chẳng.

Hương Nhu không để tâm đến việc đó.

Buổi chiều hôm đó, Khắc Hưng lại họp phòng kế hoạch để đưa ra những vấn đề thật vô lý, lại vô lý khi mà ở phòng này Khắc Hưng là trưởng phòng, mọi người đều đưa ra ý kiến được thống nhất mới có kế hoạch cụ thể cho từng sản phẩm, vậy mà cuối cùng lại có sự nhầm lẫn như thế hay sao? Số sản phẩm "cầu thì lại không đủ" cung thật là kỳ lạ, phía đối tác đòi trả sản phẩm vì không đảm bảo đúng hợp đồng. Trời ạ! Chỉ có trời mới biết tại sao lại như

vậy kế hoạch đưa ra. Tất cả đều đổ lỗi cho Hương Nhu, vì cô chịu trách nhiệm chính về việc này.

Khi Cát Vân rời khỏi phòng, Khắc Hưng đến chỗ Hương Nhu, anh nói với cô.

– Trưa nay đi ăn cơm với anh nhé!

Hương Nhu lắc đầu:

– Khắc Hưng nói tiếp:

– Anh muốn bàn bạc với em một chuyện.

– Có quan trọng không anh?

– Tất nhiên, nên anh muốn bàn riêng với em.

– Hay là ...

– Anh cũng định đến chiều, chúng ta sẽ ăn tối luôn nhưng mà anh bận rồi.

– Anh bận đi dự sinh nhật cô "Hiếu Chi nào đó chứ gì - có lẽ Hiếu Chi là bạn của Cát Vân cũng nên.

Chẳng hiểu sao lòng nàng lại muốn thoát khỏi hình ảnh của Khắc Hưng nhưng rồi lại cứ vẫn chần vờn khi nghĩ đến, tuy bên ngoài anh luôn tỏ ra đối lập với cô ngay từ đầu nhưng thật ra anh là người quan tâm và chú ý đến cô. Nếu anh không nói ra có lẽ nàng sẽ không biết.

Nào là:

"Vì anh muốn quan tâm đến em, có để ý đến em mới nhắc nhở như thế." Thủy Nhiên nói Cát Vân biết cái thế mạnh của Khắc Hưng ở công ty nên muốn nhảy vào - Điều mà Hương Nhu không ngờ chính là gia đình chú thím đã kịp thời nhảy vào để mua lại cổ phần của một "cổ đông" ở đây - Thì ra cổ đông này bán lại để đi nước ngoài đoàn tụ với gia đình. Họ là chỗ quen biết nên mới dễ dàng và nhanh chóng như thế, làm công cho bất cứ công ty nào, làm chủ, Hương Nhu vẫn chấp nhận – nàng không màng về vấn đề này ... ngay cả đối với họ hàng nhưng trường hợp của gia đình chú Khiêm. Chú là

người tốt nhưng dần dần cái uy thế của gia đình bên thím đã biến chú thành người khác, ông nội thường hay nói như thế.

Buổi trưa Khắc Hưng đưa Hương Nhu vào một hiệu ăn gần công ty.

Hai người chưa kịp trao đổi với nhau điều gì thì đã nghe tiếng của Cát Vân gần bên:

– A! Anh cũng ăn trưa ở đây sao anh Hưng.

Khắc Hưng nhìn sang bàn cạnh bên và gật đầu, rồi hỏi:

– Em mà cũng ăn quán à! Sao không về nhà.

Cát Vân kiêu hãnh nói:

– Cũng bắt chước mọi người ăn “cơm bụi” xem sao!

– "Cơm bụi" của em như thế này, chắc ai cũng muốn ăn mãi.À! Hay là ...

Cát Vân ngắt lời Khắc Hưng:

– Em có hẹn với nhỏ bạn học cũ ...A! Nó kia kìa.

Rất khó thuận tiện cho hai người bạn, nếu như muốn trao đổi về một việc gì đó riêng tư khi có người quen ngồi cạnh đầu đấy?

Biết bà Lý Linh là thím của Hương Nhu nhưng Khắc Hưng cũng chưa hỏi nàng về điều này bao giờ, đối với anh bà vẫn là người có bản lĩnh và rất sắc sảo, đặc biệt là vẫn tỏ ra rất trọng dụng anh, nhưng với Hương Nhu chẳng hiểu sao bà lại gay gắt với cô như thế. Anh muốn khuyên cô cố gắng hơn hoặc là chuyển sang bộ phận khác theo yêu cầu của họ điều này sẽ thuận lợi hơn cho Hương Nhu trong quá trình làm việc, nếu không sẽ còn xảy ra nhiều sự cố khác, biết đâu lúc đó họ lại đuổi việc Hương Nhu. Khắc Hưng lo sợ sẽ xảy ra đi không hay cho Hương Nhu, anh suy nghĩ mãi và cuối cùng buổi chiều đón cô về thật vừa đúng lúc tan việc.

Đưa Hương Nhu vào quán nước, sau khi gọi nước, Khắc Hưng vào đề ngay:

– Hương Nhu à! Anh e ngại em sẽ bị rắc rối, phức tạp nên anh muốn bàn

điều này với em.

– Bàn với em điều gì ... Em nghĩ không sao đâu anh đừng quá lo cho em.

Vừa khuấy ly nước cho Hương Nhu, Khắc Hưng vừa cười và nói:

– Tại sao anh không lo được chứ. Em làm mọi việc rất tốt kia mà – Nè! Hay là em chấp nhận chuyển sang bộ phận khác.

– Ban giám đốc mới định chuyển em sang bộ phận nào.

– Chuyển sang đâu không thành vấn đề, miễn em làm tốt thôi. Em còn ở phòng kế hoạch sẽ không hay cho em đó.

– Nếu em thôi việc thì sao?

– Chẳng phải là em rất tha thiết với công việc em đang làm hay sao?

– Nhưng nếu ức người quá đáng, em sẽ nghỉ việc.

– Như thế sẽ không tốt đâu em. Em cứ sang phòng khác, anh muốn em còn làm để thỉnh thoảng được đi ăn cùng em, được đưa em về.

– Thật không đó. Em nghĩ anh không muốn em cùng làm.

– Em đừng hiểu lầm ý của anh.

– Không có đâu anh.

– Chẳng phải là em rất thích được đi làm hay sao? Thôi cứ cố gắng đi. Em làm tốt sau này sẽ được đưa về vị trí cũ.

Hương Nhu lặng im trong miên man suy nghĩ - cô không hiểu được mình đã làm sai chuyện gì mà cứ tung ra những tin như thế để rồi ai cũng bắt cô phải chuyển sang công việc “đồng hàng”, nhặt nhạnh thực phẩm ... Dẫu sao cô cũng là Cử nhân Hoá thực phẩm, cô có đủ điều kiện để làm tốt công việc của mình kia mà. Mặc kệ họ muốn đuổi cứ đuổi, cô sẽ không đi đâu hết. Bao giờ chứng minh được sự sai sót đó của cô, cô mới phục - có lẽ giám đốc Lý Linh đã đề nghị với Khắc Hưng như thế.

Phải chăng tình mới chớm đã vội bay xa, Hương Nhu không muốn nghe, không thềm nhớ những khoảnh khắc bên Khắc Hưng. Thật xa lạ, khi sự xuất hiện của họ, tất cả đã bị đảo loạn ... và Khắc Hưng anh đang muốn gì, nghĩ gì mặc kệ anh ... Hương Nhu tự nhủ sẽ chẳng thềm để ý đến anh chàng nữa. Hương Nhu cố gắng dùng cho xong bữa rồi xin phép ra về, mặc cho Khắc Hưng ngó ngán và vội vàng kêu tính tiền rồi chạy theo sau.

Khắc Hưng bước vào phòng khách nhà của Cát Vân - Anh gật đầu chào ông bà Lý, chưa kịp lên tiếng hỏi thăm Cát Vân bà Lý Linh lên tiếng:

– À? Cậu Hưng đến đón Cát Vân hở? Cậu ngồi chơi để tôi cho người gọi con bé xuống.

– Dạ!

– À! Hay là mời cậu lên phòng giùm tôi đi chị hai ơi? Nhớ mang nước uống lên nha!

Khắc Hưng lên tiếng:

– Dạ, cháu đợi Cát Vân ở đây cũng được.

– Ủ! cậu đợi nó ở đây, nó cho cậu đợi dài dài luôn- con bé là chúa "rùa" đó.

Thôi lên lầu đợi nó đi cậu?

Khắc Hưng chưa kịp phản ứng lời nào, bà Lý lại nói tiếp:

– Cậu ở chơi với em nó, chúng tôi đi công việc.

– Dạ!

Ông bà Lý Linh rời khỏi nhà, Khắc Hưng nói với người giúp việc.

– Chị lên gọi giúp cô Vân nói là có khách đợi nhé!

– Dạ nhưng cậu tên là gì?

– Cô nói có Khắc Hưng.

– Em biết rồi.

Cát Vân từ trên lầu bước xuống rồi nói:

– Sao chị không mang nước lên ... à! Mang lên lầu cho tôi.

Cát Vân nhìn đồng hồ rồi nói:

– Anh đến đúng giờ ghê! Nhưng mà lên đây đợi em một tí nữa đi. Em cho anh xem cái này nè. Đi anh.

Cát Vân kéo tay Khắc Hưng lên lầu, và vào phòng cô bé nói:

– Anh ngồi đây, đợi em một chút:

Cát Vân biến vào và trở ra với bộ đồ kỳ quái và thật gợi cảm với chiếc mặt nạ, cô cười rồi nói:

– Anh xem em độc đáo hay kinh dị.

Khắc Hưng chột phá lên cười:

– Hơi bị kinh dị đấy ...có phải em định ...

– Định gì?

– Có nên không?

– Anh không thích à? Tại vì nhỏ Hiếu Chi nói có vũ hại hoá trang, em định làm "diễn viên xiếc" ... À! Em chuẩn bị đồ cho anh nữa nè!

Khắc Hưng lắc đầu nói:

– Anh không tham gia trò "trẻ con" này đâu?

– Ý anh là em trẻ con lắm hay sao? Nói cho anh biết, em không để anh như thế đâu, vì anh đi cùng em, có nghĩa là chúng ta giống như một đôi. Chúng ta phải giống nhau chứ anh.

Biết không sao từ chối được, Khắc Hưng lên tiếng:

– Bao giờ thì đi được hờ cô bé.

– Đợi em một chút em thay đồ này ra đã, giúp em bỏ mặt nạ vào túi xách đi anh.

Nghe những lời nói thật tự nhiên của Cát Vân, Khắc Hưng nửa kinh ngạc vừa lo lo, chẳng lẽ cô bé đã chọn anh ư. Anh chỉ là nhân viên bình thường mà thôi, Khắc Hưng chợt mỉm cười vì nhớ đến lời của bà Linh:

"Tôi không nhìn lầm người đâu - cậu cứ làm việc hết khả năng của mình, nhất định sẽ được ưu đãi" - ở công ty này còn có hai cổ đông, Khắc Hưng được cô Dạ Hương giao cho công việc ở công ty, mặc dù cổ phần của cô Dạ Hương ở đây ngang bằng với bà Lý Linh nhưng cô Dạ Hương có ý định sẽ mua lại cổ phần của Lâm Lâm ... xem ra bà Lý Linh và Khởi Lâm đang rất hoà hợp trong công việc chẳng biết vì họ có cùng tư tưởng hay không?

– Mình đi thôi anh ơi.

Cát Vân lộng lẫy và hấp dẫn với chiếc áo "Dạ hội", nụ cười duyên dáng nở trên môi.

Khắc Hưng cười và nói:

– Em không lạnh sao? Đi đường lạnh lắm mang thêm áo khoác vào đi.

– Em có mang áo khoác theo nè, nhưng anh thấy em thế nào?

– Em tự trả lời được mà!

– Nhưng em vẫn muốn nghe anh nói.

Vậy mình đi đi, rồi anh sẽ nói.

– Vâng! Em quên nữa, em còn phải hoá trang thành người nghệ sĩ xiếc.

Đi trễ sẽ bị phát hiện ra đấy.

– Ừ! Anh phóng xe nhanh đây.

Nói xong Khắc Hưng phóng xe thật nhanh, Cát Vân ôm chặt Khắc Hưng và tựa vào người anh, cô nói:

– Hôm nào cho em đến nhà anh nha!

– Anh ở đây một mình.

– Còn gia đình?

Gia đình anh ở phố biển Nha Trang.

– Vậy thì hay quá. Hôm nào chúng ta về biển một chuyến nhé!

– Để anh xem!

– Xem gì mà xem. Gần đến Tết rồi, mình đi trước hay sau những ngày Tết anh nhỉ?

Đã bảo để anh xem lại.

– Tha cho anh đó!

– Anh có làm gì đâu chứ!

Hai người trò chuyện quên cả quãng đường chẳng mấy chốc đã đến nơi. Sau bữa tiệc thật vui thật thú vị, lại đến phần hoá trang, mọi người rộn rã mời nhau khiêu vũ.

Hiếu Chi trêu các cô để họ lên tiếng, Hiếu Chi chưa nhận ra cô bạn thân của mình là Cát Vân. Đêm nay các cô thật lạ.

Hiếu Chi đến chỗ của Khắc Hưng cô hỏi:

– Sao anh không khiêu vũ với bạn, trong số các cô cô nào là bạn của anh - Anh có nhận ra không?

Khắc Hưng cười không nói - anh biết rõ hơn ai hết, Cát Vân đang khiêu vũ với bạn bè của cô bé. Bạn bè của Cát Vân trông có vẻ con gia đình sang giàu địa vị cả. Thảo nào cô bé chẳng như thế.

– Anh Hưng ơi? Nhảy với em bài này nhé!

Hiếu Chi đứng kề bên và chờ đợi Khắc Hưng dìu cô, cả hai hoà vào tiếng nhạc trữ tình, Hiếu Chi say ngây trong từng bước nhảy điệu nghệ.

Giọng khẽ bên tai anh, Hiếu Chi nói:

– Anh thấy em nhảy thế nào?

– Thật điệu nghệ.

– Điệu nghệ thôi sao?

Khắc Hưng cười:

– Rất đẹp.

– Có thể chứ. Anh Hưng nè ... nhỏ Vân khiêu vũ tuyệt lắm đó! Anh nhớ hôm sinh nhật của nó không ... Nó thật tuyệt.

– Hai cô là một cặp bài trùng mà!

– Đó là thời còn đi học phổ thông, bây giờ bọn em đã lớn rồi.

– Lớn rồi không thân với nhau hay sao?

– Thân chứ. Nhưng ...

– Sao?

Ngước mắt lên, Khắc Hưng bắt gặp bàn tay mời gọi và chờ đợi của người "diễn viên xiếc" chỉ có Khắc Hưng mới biết cô ta là ai.

Với bộ đồ bó sát vào người màu da, dưới ánh đèn màu lung linh kỳ ảo, Cát Vân thật quyến rũ trước mọi người với thân hình tuyệt mỹ.

Hiếu Chi rời vòng tay của Khắc Hưng, Cát Vân kéo anh ra khỏi chỗ đông cô nói khẽ bên tai anh:

– Chỉ có anh biết em là ai thôi? Thích thật.

- Lúc nãy em nói, Hiếu Chi đã biết là em rồi.
- Em nhái giọng nó không biết đâu. Càng hay anh nhỉ? Anh thấy vũ hội đêm nay thế nào.
- Thật sôi nổi.
- Bao giờ sinh nhật của anh tổ chức nhỉ thế này nhé.
- Anh chẳng có ai ở đây cả, làm chi cho phức tạp.
- Chẳng lẽ anh không có bạn hay sao?
- Anh là dân "quê" mà.
- Anh thật là ... Vừa nói Cát Vân vừa áp gương mặt lên vai Khắc Hưng, giọng cô nũng nịu:
- Anh ạ! Hay là sinh nhật của anh để em chuẩn bị cho.
- Anh là con trai mà, anh không quen đâu.

Cát Vân cười:

- Vậy là chỉ có em với anh thôi nhé! Anh đừng bận tâm để em sắp xếp cho.

Khắc Hưng không nói thêm lời nào, trong lòng anh vu vơ nghĩ ngợi.

Các chàng trai và các cô gái say mê trong từng bước nhảy họ quên cả mọi thứ chung quanh - Các cô cứ như những con người thật lạ, thật mới với những trang phục thật ngộ nghĩnh, khác thường và thật là bốc ... như Cát Vân, toàn thân cứ hiện ra dưới ánh đèn chập chờn bởi bộ đồ bó sát người và đầy cuốn hút bởi màu áo cũng là màu da đầy sức quyến rũ.

Khắc Hưng khẽ hỏi:

- Em không định trở lại là mình à!
- Nhưng anh thấy em thế nào?

- Thật lộng lẫy.
- Em không thích sự lộng lẫy, em chỉ thích ...
- Sự quyến rũ có được không?
- Em cảm ơn anh đã hiểu ý em.
- Thật bất ngờ Cát Vân kể mặt sát vào mặt anh và nói khẽ:
- Anh có muốn em hoá trang như thế này suốt đêm nay không?

Khắc Hưng cười rồi hỏi nhẹ:

- Tại sao suốt cả đêm thế, em không định về hay sao?

Cát Vân cười tươi:

- Đã là “dạ tiệc” thì phải vui suốt đêm chứ?
- Anh không quen.. Vậy anh sẽ về trước em nhé!
- Em chẳng chịu đâu, đã cùng đi dù cho thế nào em cũng sẽ về với anh. Em không bỏ bạn vì ham vui đâu. Ai lại làm kỳ như thế.
- Em đừng vì anh mà để hỏng -cuộc vui, anh biết mà! Anh thông cảm với em.

Cát Vân cười:

- Ai là người yêu của anh thật là hạnh phúc.
- Tại sao?
- Có nghĩa là anh thật là tuyệt vời đấy!
- Cho em là người “ấy” có được không?
- Anh à ...

Khắc Hưng cười khẩy:

– Thôi đi cô, lúc ấy chỉ muốn sao anh biến ngay để không phải thấy mặt.

– Tại sao em phải làm như thế em rất quý anh. À! Hay là anh đợi em một chút, chúng ta sẽ về ngay.

– Em không ở suốt đêm sao?

– Vì anh em sẽ bỏ tất cả.

– Nghe như là thiên tình sử" vậy đó!

Khắc Hưng vừa nói vừa cười, Cát Vân rời vòng tay ôm của anh, chẳng biết cô bé còn định làm gì nữa đây. Khắc Hưng vừa định tìm các cáo tử ra về không ngờ Cát Vân cũng rất lạnh lẽo, cô bé đã chỉnh tề trong bộ váy đầm thật nổi bật, Cát Vân kéo tay Khắc Hưng và nói.

– Có phải anh định về hay không - Em về cùng anh.

Khắc Hưng lắc đầu nói:

– Không được Cát Vân à! Em phải ở lại chơi với bạn của em chứ.

– Em với nhỏ Hiếu Chi còn dài dài những cuộc tiệc, còn anh chẳng lẽ đi cùng anh mà lại để anh về trước hay sao? Chúng ta đi dạo một vòng nghe anh.

– Ủ! Nếu em thấy được.

– Dạ.

Cát Vân và Khắc Hưng rời khỏi buổi tiệc khi mọi người rộn ràng nâng ly chúc mừng sinh nhật của Hiếu Chi.

Khắc Hưng thở phào nhẹ nhõm vì đã rời khỏi một không khí thật ồn ào, hào nhoáng mà anh không ngờ tới được.

Với Hương Nhu, Khắc Hưng cảm thấy thật dễ chịu và đầy ắp thương yêu,

đối với Cát Vân anh cảm thấy như lạc vào nơi chốn của lạc thú yêu đương và sự sống xa hoa. Khắc Hưng chẳng biết phải làm sao trước hai cô gái xinh đẹp Khắc Hưng không thể ơ hờ với Hương Nhu được, những ngày qua anh đã thất hẹn với Hương Nhu. Cát Vân dường như càng đưa anh vào bến mơ tỉnh. Không ngờ cô bé cũng táo để thật nghĩ đến hai cô gái, Khắc Hưng cảm thấy vô cùng khó xử.

Hương Nhu vô cùng ngạc nhiên khi biết Khắc Hưng đại diện cho một cổ đông có cổ phần khá lớn trong công ty, qua những lời của bà Lý Linh, Hương Nhu mới khám phá ra điều này. Thảo nào mà họ chẳng theo dõi Khắc Hưng.

Mặc dù Khắc Hưng vẫn quan tâm và tỏ ra rất có tình cảm với cô, nhưng Hương Nhu cảm thấy trái tim mình chẳng còn rộn ràng như những ngày đầu mới vào làm ở công ty, Hương Nhu muốn né tránh Khắc Hưng thì Khắc Hưng càng sẵn đón cô nhiều hơn.

Chiều nay vừa tan việc anh đã đón cô và nói:

– Chúng ta đi đâu đó một vòng nghe Hương Nhu à! Sau đó anh sẽ mời em một bữa thật ngon ở ngoại thành nhé!

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Em có chút việc riêng phải về không thể đi được.

– Nếu không là chuyện công ty, em còn việc riêng gì nữa?

– Việc gia đình – chẳng được sao?

– Làm như bận rộn việc gia đình không bằng- Thôi, em lên xe đi, đi uống nước rồi anh đưa về.

– Anh Hưng à! Em phải về.

– Anh đã bảo lên xe ... hay là để anh giới thiệu với mọi người.

– Giới thiệu gì?

– Giới thiệu đây là người yêu của anh?

– Anh thật là ...

– Nào lên đi cô bé ...kéo hết thời gian. Em còn về giúp ông nội nữa mà!

– Sao anh biết?

Bởi vì em là cô cháu gái ngoan của ông, lúc nào em cũng lo nghĩ và chăm lo cho ông thôi.

– Anh chỉ tài đoán ...

Hương Nhu đành lên ngồi sau xe của Khắc Hưng - Xe vừa được "đề" thì tiếng của Cát Vân cũng vang lên:

– Anh Hưng ... anh Hưng ... anh có việc đấy!

Khắc Hưng ngừng chạy và nói.

– Có việc chi để sáng mai đến công ty bàn sau nhé!

Tùy anh thôi nhưng mẹ em bảo bàn về cổ đông của anh.

Cho đến lúc này Hương Nhu mới hiểu lý do vì sao Cát Vân lại thiết tha đối với anh chàng đến thế- Bất chợt Hương Nhu cảm thấy giận, cô nói:

– Hay anh quay lại phòng giám đốc đi, em về?

Khắc Hưng "đề" lại xe rồi vọt thẳng ra cổng.

Vừa khuấy ly nước cho Hương Nhu, Khắc Hưng vừa nói:

– Anh xin lỗi Hương Nhu, anh không nghĩ rằng Cát Vân lại đến và muốn gặp anh.

– Vậy sao anh không gặp con bé.

– Vì anh chỉ muốn gặp em.

– Gặp em ư? Chẳng phải là hai người luôn gặp nhau đó sao?

– Hương Nhu à! Thật ra người anh luôn mong muốn gặp chỉ là em mà thôi!

– Em không dám tin điều đó đâu?

– Hãy tin anh đi ...anh rất thích em, ngay từ buổi ban đầu gặp mặt - em có còn nhớ không? Lúc ấy anh phỏng vấn em đó?

– Thật đáng ghét.

– Ghét anh à! Người ta thường nói:

“Ghét của nào trời trao của nấy” bởi vậy đừng nói như thế sớm đây cô bé!

Hương Nhu lặng im, mắt lơ đãng nhìn ra phía bờ sông - về chiều gió từ phía sông thổi mát lạnh thật dễ chịu, Hương Nhu uống xong ly nước rồi hỏi Khắc Hưng đi về.

Khắc Hưng nói:

– Anh đã dặn người ta mang thức ăn ra đây rồi, em có thể ngồi đây vừa ăn vừa hóng mát được rồi đó.

– Anh gọi thức ăn sao không hỏi em, anh ở đó mà dùng, em đi về đây!

Hương Nhu vừa đứng lên đã bị bàn tay Khắc Hưng nắm giữ lại, anh nói:

– Em về thì anh cũng về ... anh sẽ bỏ bữa cơm này, nhưng anh muốn em hãy ăn một chút. Không vì anh được sao? Vậy thì anh đưa em về đây.

Khắc Hưng để tiền lên bàn khi thức ăn đã được đem ra, Hương Nhu cảm thấy "tiếc" vì sự phung phí của mình - nàng không muốn như thế. Tàn ngần một chút rồi lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế của mình, Khắc Hưng cũng ngồi xuống, anh xích ghế sát bên Hương Nhu rồi mời mọc.

– Mình ăn cơm đi em, anh sẽ đưa em về sớm rồi anh sẽ xin lỗi ông nội, có được không?

– Anh không sợ có người trông đợi anh à!

Bỏ thức ăn vào bát của Hương Nhu, anh nói:

– Đừng nói với anh kiêu đó chứ - Anh nói thật đó, anh chưa có cảm xúc với cô bé ấy.

– Em có nói gì đâu - Tự anh khai rồi đấy nhé!

– Không nói với em chuyện đó. Em không quá!

– Làm sao em khôn hơn anh được chứ. Giữa em với "người ta" cán cân bên nào nặng anh cũng biết rồi.

– Em đừng đánh giá anh như thế. Anh không thuộc hạng người đó đâu?

– Em chưa hiểu được anh, em không ngờ anh lại là "chủ" những cỗ phần "to lớn" như thế.

Khắc Hưng cười nói:

– Thật rạ. anh chỉ là đại diện thôi.

– Sao lại là đại diện ...

– À nên biết “cỗ phần” đó không phải của anh là được rồi.

Hương Nhu cười, lắc đầu nói:

– Em không muốn tìm hiểu điều đó, vì em không quan trọng. Có điều em hơi ngạc nhiên.

– Anh sẽ giới thiệu chủ nhân "cỗ đồng " đó cho em biết.

– Không cần đâu anh?

Nhưng anh muốn vì trong dịp Tết này cô ấy sẽ về Việt Nam.

– Sao? Việt kiều à!

– Ừ!

- Cô gái nào thế ... chắc là ... "người xưa" phải không?
- Cho em đoán đến mờ mịt luôn. Anh không thêm cái lại đâu. Đợi đến lúc giới thiệu em với người đó, em sẽ biết.
- Anh tưởng em đồng ý hay sao?
- Em không muốn biết mặt "người đó" à!
- Không hề!

Nhưng anh thấy ... rất muốn giới thiệu cô ấy biết có một nhân viên tài giỏi và “dễ thương” như em, biết đâu cô ấy sẽ sang một phần cho em đứng tên đó.

- Là chưa quen mà anh lại bảo cô ấy sẽ cho em đứng tên "cổ phần", chắc cô ấy là bà tiên hay "nữ thánh".
- Ủ! Một "nữ thần" thì đúng hơn.
- Anh có vẻ "tôn sùng" người phụ nữ đó.
- Đúng vậy, vì cô ấy đáng bậc cha mẹ anh.
- Anh bắt đầu dẫn em vào câu chuyện "ngày xưa ngày xưa." của anh rồi.
- Đúng vậy, mẹ anh rất quý cô ấy. Và cô ấy cũng quý mẹ anh, hai người thân nhau lắm.
- Không phải họ hàng à!
- Không, chỗ bạn bè thôi.

Như một câu chuyện cổ tích, em bắt đầu "ngưỡng mộ" người đó rồi đây!

Nhưng không phải để được nắm cổ phần" như anh nói đâu.

- Anh biết em đâu có ý đó, anh chỉ nói về phía cô của anh thôi. Em biết không mẹ bảo cô cô cái tên rất đẹp nhưng mẹ không nói tên thật của cô bao giờ.

- Thế gọi cô là gì?
- Cô Dạ Lý Hương ...
- Trời đất.. Nghe "cải lương" quá!
- Nhưng cô rất lãng mạn đô, cũng như em vậy?
- Cô ấy là doanh nghiệp mà sao lại lãng mạn, cô không có ai ở đây sao?
- Anh làm sao biết được - Nhưng mà sao, em lại để ý đến cô ấy quá vậy.
- Tại anh kể về cô như một chuyện cổ tích nên mới chú ý đó thôi! Nhưng mà anh Hưng ơi!

Mình nhanh lên rồi về, chắc là ông em đang trông lắm đó.

- Có bạn trai rồi em, cứ nhắc về ông như thế không khéo anh chàng giận cho mà xem!
- Chưa, tự dưng anh lại nói về chuyện xa xôi đó.
- Nhưng nếu là thật thì sao?
- Nếu có một chàng trai như thế ư. tôi sẽ không cho vào danh sách đâu.
- Nếu là anh cũng vậy sao?
- Là anh à ... Em cũng vậy thôi, vì với anh em càng phải có hành động hơn thế nữa. với em, ông là tất cả.
- Vậy anh muốn theo đuổi em, anh phải biết lấy lòng ông nội. Em thấy ông có thích anh hay không?

Nghe Khắc Hưng nói thế, Hương Nhu cau mặt nói:

- Không có chuyện đó đâu anh à!
- Nghĩa là anh không được theo đuổi em?

– Thật chứ hả?

– Em không biết.

Anh nhất định theo đuổi em đến cùng.

– Ủa. theo em rồi ai theo đuổi con gái giám đốc.

– Anh không có.,. "cô ấy theo anh thì đúng hơn.

– Anh đừng nói về "phái đẹp" như thế ...chẳng "quân tử" tí nào?

– Anh không cho mình là người quân tử, anh chỉ là "kẻ phàm" mà thôi.

– Bên cạnh "người ta anh sẽ bảo là em đi theo anh chứ gì? Đàn ông thật là ...
"khó tin".

Nhưng em phải tin anh vì anh..., chỉ nghĩ đến em thôi!

– ?

– Anh sẽ thực hiện những gì anh đã nói.

– Mình đi về thôi anh ạ?

– Em hãy tin anh nha!

– Em không biết.

Hương Nhu không dám tin vào những gì mình đã nghe. Nàng cố gắng gấp thức ăn và ăn cho xong bữa rồi lên tiếng:

– Anh không định đi về hay sao?

Còn sớm mà Hương Nhu.

Với anh thì sớm nhưng với Hương Nhu đã trễ lắm rồi, cả nhà chắc đang trông Hương Nhu lắm!

Anh “ganh tị” vì cả gia đình của em rất quan tâm đến em đó.

– Ai chẳng có gia đình để quan tâm.

– Nhưng gia đình anh không như gia đình của em.

Thôi đừng nói chuyện đó, mình đi về anh Hưng nhé! Anh không về Hương Nhu cũng về đây.

Hương Nhu đứng lên và kiên quyết bỏ về nên Khắc Hưng cũng đứng lên và gọi tính tiền.

Hương Nhu ngồi sau xe của Khắc Hưng, trong lòng cô chi móng thật nhanh về nhà, có biết bao điều mà nàng muốn suy nghĩ một mình.

Cứ liên tiếp xảy ra những thất thoát từ khâu kiểm nghiệm, thật tệ hại cho Hương Nhu khiến cô bị đẩy xuống khâu của công nhân đóng hàng. Hương Nhu cảm thấy ức lòng nhưng cũng không biết tỏ bày cùng ai vì Khắc Hưng thì một mặt quan tâm ra vẻ như yêu thương cô nhưng rồi trước sự sắc sảo của hai mẹ con họ, anh đã bị khuất phục - Nàng mặc kệ Khắc Hưng, chiều nay tan việc, Khắc Hưng hẹn với cô đi ăn nhưng cô đã từ chối anh và bỏ về.

Ngồi một mình ở quán nước, Hương Nhu rối rắm trong lòng. Gọi ly cà phê, Hương Nhu vừa định bung ly cà phê đen lên uống thì bị một bàn tay ngăn lại và đưa ly cà phê sữa cho cô, anh nói:

– Uống ly này sẽ tốt hơn cho Hương Nhu hơn.

Hương Nhu ngẩng mặt lên và e ngại nói:

– Xin lỗi,.. vì đã để anh thấy Hương Nhu như thế này. – Anh đã nói rồi, có hai cách để Hương Nhu chọn lựa:

Hoặc là bỏ hẳn nơi đó để làm ở nơi khác, bằng không ở lại phải mạnh mẽ hơn.

Hương Nhu cười hỏi:

– Tại sao anh lại biết những suy nghĩ của em.

Vì anh có biết mọi người.

– Thế thôi sao?

– Anh đã từng va chạm như thế khi bước vào đời chứ không may mắn như Khắc Hưng đâu?

– Anh là bạn của Khắc Hưng à!

– Chuyện đó ... không quan trọng - Hôm nào đến công ty của anh tham quan xem có thích hợp với em không. Nếu thích em đến đó giúp cho anh, có em thiết kế chắc là phong phú cho mẫu mã của công ty anh.

– Anh thật là tài, có cả công ty nữa công sức của chú anh sau bao tháng năm ly hương đã tích góp cho gia đình mở một xí nghiệp nhỏ nhưng nhờ chú ở bên ấy có mối" nên ngày càng "thịnh lên đó - Giai đoạn đầu vô vàn vất vả.

– Nghe anh kể em cũng muốn qua đó vô cùng.

– Vậy là em hứa qua công ty giúp cho anh rồi đó.

– Không có đâu nghe.

– Hay là chê công ty của anh còn "non yếu, nhỏ bé".

– Anh nói chuyện thật "ghét".

– Anh thích có ai đó "ghét" mình như thế.

Hương Nhu này hay là đến công ty của tham quan nhé!

– Xin lỗi để hôm khác, bây giờ em muốn ngồi ở đây một mình.

– Vậy anh ngồi một mình ở bàn bên kia để em ngồi đây một mình nghe.

Bây giờ thì em đổi ý rồi, em về nhà.

– Anh đưa em về. Anh muốn được xem vườn hoa của ông nội của em.

- Anh có thích hoa cỏ không?
- Rất rất thích.
- Thật à!
- Rất thật.
- Vậy thì mời anh đến vườn hoa của ông em một chuyến.
- Anh sẵn sàng, lát nữa anh đưa Hương Nhu về nhé!
- Mới mời “chơi” đã đến rồi sao?

Anh đang mong em lời mời đó của em mà Hương Nhu nè, anh sẽ sắp xếp công việc cho em, cố gắng sang chỗ anh, em không thể là là công việc như thế, anh không nghĩ là họ lại đối với nhân viên của mình như thế làm như có mối thù không bằng.

- Chẳng những thù mà còn là “họ hàng” gần nữa đó.
- “Họ hàng” mà đối nghịch như thế ư?
- Có sao đâu?
- Anh bắt đầu muốn nghe chuyện về mối quan hệ của em và bà giám đốc mới.
- Còn anh đối với cô bạn Hiếu Chi thì sao?
- Thôi đi cô bé, anh cũng như em thôi quen biết và quen biết.
- Vậy mà cũng nói ...
- Hương Nhu này, anh đến xem vườn hoa của ông, nên nhớ anh mê và đặt mua của ông có được không.
- Em sợ anh chê" hoa vườn của ông em vì ông em chỉ chuộng hoa cúc vàng.
- Anh cũng vậy. Nghe em nói, anh cảm thấy nôn nao ghê!

– Vậy thì chúng ta đi về, em mang về nhà ghê!

– Làm như là đi đâu xa lắm vậy?

Vừa nói Việt Khương vừa đứng lên và đưa tay nắm tay Hương Nhu.

Việt Khương đề nghị:

– Hay là ăn tối rồi hãy về HươngNhu nhé! Để lúc khác em muốn về nếu như không có mặt của anh em đã về nhà rồi.

– Vậy thì bây giờ anh chuộc lỗi đây.

Việt Khương phóng xe một mạch và đến khu nhà của gia đình Hương Nhu ở "làng hoa Gò Vấp".

Hương Nhu thật bất ngờ khi thấy Việt Khương còn lịch sự hơn cả sự suy nghĩ của cô.

Thì ra anh chàng còn biết lấy lòng cả người lớn tuổi. Tiếng của anh thật tự nhiên:

– Ông và bác dùng thử với cháu loại trà và cà phê này, công ty của một người bạn cháu sản xuất.

– Giọng anh chẳng còn pha chút hài hước nữa chớ! "Nhưng cháu không có mục đích tiếp thị đâu ông à!

Giọng cười của ông cũng ròn rã hơn. Họ trao đổi về chuyện hoa cỏ ra về như là rất tương đắc.

– Trà hoa cúc là tuyệt nhất phải không ông- Bây giờ nhà ta cứ trồng thật nhiều, cháu sẽ liên hệ với bạn cháu ... hoa cúc nhà mình sẽ dùng trong việc ướp cho trà, đây là loại trà độc đáo cháu tin chắc ông sẽ mở rộng diện tích trồng hoa cúc cho mà xem!

Ông Nghiêm vui vẻ:

– Ông thích nhất loại hoa này mà hoa này thì giá lại không bằng hoa hồng

cũng như giá trị sử dụng không cao chủ yếu để chưng. Đâu ai tặng- cho nhau đóa cúc như cánh hoa hồng hờ cháu Việt Khương cười:

– Vậy mai mốt cháu sẽ "phát tiếng pháo" đầu tiên cho việc này ông nhé?

– Để xem cháu có làm được không?

– Ông à! Hay là cháu sẽ là người "tiên phong" trong việc này.

– Chắc là phải như vậy thôi?

Nghe ông nội và Việt Khương trò chuyện, Hương Nhu rất ngạc nhiên vì sự tâm đắc của hai người có lẽ sự hoạt bát hài hước của anh dễ thuyết phục những người lớn khó tính, đã thế khi Việt Khương ra về, ông còn mời mọc. Hôm nào đến chơi với ông nhé!

– Cháu chỉ sợ Hương Nhu không cho mà thôi.

Ông mời mà, coi như cháu là bạn đến với ông không được sao?

– Dạ, cháu sẵn sàng.

Trong bữa cơm tối, ông và ba bàn bạc nhiều về vườn hoon cúc, ông có vẻ vui khi nghĩ đến hoa cúc sẽ được một công ty nào đó thu mua để làm hương trà đặc biệt, trà hoa cúc. Ông còn lên tiếng:

– So với cậu Hưng ông thấy cậu Khương. Có vẻ lễ phép hơn và vui tính hơn.

Nhưng mà Hương Nhu nè, hai cậu đó là sao với con.

– Là bạn đó ông.

– Bạn, nhưng bạn thế nào?

Ông An cười nói:

– Con gái lớn đi làm có bạn là được rồi chứ ba!

Ông Nghiêm gật đầu:

– Tất nhiên rồi nhưng mà ba muốn biết cậu nào là bạn thân hơn.

– Không là ai cả ông à!

Ông nghiêm đôi sang chuyện khác.

– À! Đạo này công việc của cháu thế nào.

– Vẫn bình thường.

– Cháu à! Đừng có rảnh quá sức, cháu có thể bỏ việc làm ở đó. Ông nghe chú Khiêm nói những chuyện không hay, ông tin cháu của ông không thể nào làm như vậy, cháu cứ nghỉ việc nơi đó đi, không tội gì mà làm khi mà giám đốc bây giờ lại là “họ”.

Ông An trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Sao con chẳng nói cho cả nhà biết, không việc gì phải chịu đựng như thế.

Bà Mai không hiểu rõ mọi việc nên xen vào, bà nói với ông An:

– Mình với ba nói về chuyện gì vậy? Chẳng lẽ Hương Nhu gặp khó khăn gì hay sao?

Ông An nhìn Hương Nhu rồi nói:

– Ủ! chúng tôi đang nói đến Hương Nhu, mình biết không "Sếp của Hương Nhu bây giờ là thím Lý Linh. Đã thế thôi sao? Con nhỏ còn bị áp lực về công việc rất nhiều - Đã vậy mà còn bị kẻ xấu hãm hại – chẳng lẽ con đợi đến lúc bị kỷ luật, bị buộc thôi việc hay sao - Lúc đó con làm sao đi xin việc được chứ!

– Đến nước đó à! Nhưng mà sao chuyện gì đã xảy ra vậy Hương Nhu.

Ông Nghiêm nói với Hương Nhu:

– Cháu cứ nói cho cả nhà biết để rồi chúng ta sẽ lo liệu.

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Ông à! Cháu có cách của cháu, cháu không muốn bỏ việc, cháu sẽ chứng minh việc làm đã là có kẻ xấu làm để đổ lỗi cho cháu.

Nhưng họ là chủ, họ có cách để không ai biết:

Bà Mai xen vào:

Hai ông cháu nói chuyện gì mà chẳng ai hiểu gì cả.

Ông An lên tiếng:

– Như thế này nà! Chú thím Khiêm có cổ phần trong công ty nơi Hương Nhu làm thím ấy bây giờ là giám đốc.

– Trời ạ! Cát Vân sướng ghê! Hương Trà lên tiếng.

Ý Vĩ cau giọng với Hương Trà:

– Bộ làm giám đốc là "ngon" lắm hay sao!

Chị chi thích cái gì nổi bên ngoài mà thôi. Quan trọng là làm giám đốc nhưng tài năng lãnh đạo như thế nào kia.

– Em nói vậy mà nghe được sao, người có tiền sẽ có cách mà!

Ông An xen vào:

– Hương Trà à! Bàn bạc chuyện cũng phải suy nghĩ thấu đáo - con phải hiểu mọi việc không đơn giản bao giờ.

– Nhưng người có gan thì làm được phải không ba?

– "Có gan" là khác, còn quyết tâm lại là một việc khác.

Sao khác ba, đảng nào cũng phải làm đến cùng.

– Vậy mà cũng nói, tất nhiên là khác rồi, quyết tâm sẽ vì mục đích cao đẹp hơn, còn "có gan" đôi khi chỉ vì tự ái, vì cạnh tranh không lành mạnh.

Ông Nghiêm cười:

– Xem ra Ý Vĩ hiểu điều này hơn cháu đó Hương Trà. Nhưng thôi cả nhà ăn cơm đi, công việc của Hương Nhu ở công ty để Hương Nhu giải quyết - ông tin cháu sẽ làm đúng những gì cháu suy nghĩ.

– Dạ cháu cảm ơn ông đã tin tưởng cháu.

Thấy mọi người quan tâm đến công việc của mình, Hương Nhu lên tiếng:

– Ba mẹ và hai em yên tâm đi. Chỉ vì một số nhầm lẫn thôi, à! Thật ra thím của con là người mua lại cổ phần của một cổ đông của công ty, công ty có nhiều cổ đông lắm.

Bà Mai gắp thức ăn cho mọi người, bà nói:

– Ai làm giám đốc hay góp cổ đông gì cũng mặc kệ, không liên quan đến chúng ta.

Mọi người tiếp tục ăn tối, ăn uống xong, Hương Nhu phụ dọn dẹp rồi lên phòng. Vừa thấy chị, Hương Trà hỏi:

– Chắc là Cát Vân sưng lắm hờ chị.

– Chắc chắn rồi.

Cát Vân sao cái gì cũng sưng.

– Không chắc đâu em?

– À! Cát Vân có đến công ty để làm.

– Vậy nó không còn học hay sao?

– Hình như còn.

– Vậy sao đến công ty?

– Chị cũng không biết nữa.

Hương Nhu không thể nói lý do vì Khắc Hưng - thật là xấu hổ nếu mọi

người biết vì Khắc Hưng. Cát Vân là "thủ đoạn với cô Hương Nhu không sao hiểu nổi chính mình đôi khi cũng bất chợt thấy trống vắng khi không có sự quan tâm của anh. Nhưng sự thân thiết mà anh dành cho cả Cát Vân vẫn làm sao chấp nhận được. Mới ngày kia cô và anh cùng đi ăn kia mà. Chẳng lẽ anh và cô chỉ đến bên nhau trong những bữa ăn "khô khan như thế hay sao?

Bất chợt Hương Trà lên tiếng hỏi:

– Chị ơi, chị với anh Hưng thế nào rồi?

– Cũng chưa có gì?

Không lo chớp lấy thời cơ, Cát Vân có khi nào "đá lòng neoh" với anh chàng không?

Hương Nhu cười:

– Làm sao chị biết được, mà thôi để chị làm một chút việc kéo không kịp.

– Làm ở công ty suốt ngày rồi không biết chán hay sao giờ còn đòi làm nữa- Thôi đi chị, yêu đời, yêu người một chút đi.

Hương Trà càng nói, Hương Nhu càng không muốn nghe. Mọi việc sẽ trở nên phức tạp và sẽ như thế nào một khi cô vẫn chưa tìm được chứng cứ, khi mà "họ" muốn tống cô ra khỏi công ty. Nhưng một khi người ta muốn tống mình ra khỏi công ty, có lẽ người ta sẽ có đủ mọi thủ đoạn để tống cô.

Mặc kệ, họ thủ đoạn, cô cũng phải có cách chứ "kẻ cắp phải gặp "bà già" mới là đối thủ.

Tìm ra được một hướng giải quyết nỗi lo của mình, Hương Nhu vui vui trong lòng và không thêm nghĩ ngợi vu vơ.

Buổi sáng vừa đến công ty, nàng gặp ngay Khắc Hưng. Anh nói:

– Chiều nay tan việc anh đợi em nhé?

– Làm gì mà đợi em?

- Bí mật.
- Em không đi ăn đâu!
- Đã bảo bí mật, chiều rồi biết.
- Không biết, em không đi đâu.
- Anh năn nỉ mà.
- Em không đi.
- Em hứa với anh rồi, anh đợi em đó.
- Ăn gian em phải không?
- Không hề gì "ăn gian" em đâu.

Mặc dù nói như thế nhưng suốt buổi đi làm hôm nay, trong lòng Hương Nhu nôn nao chi lạ, nhưng ngoài mặt nàng vẫn giả đồ như không quan tâm, Hương Nhu ngạc nhiên và không nghĩ là mình và Khắc Hưng sẽ thoát được Cát Vân, lúc nào con bé cũng canh giữ anh chàng vào thời tan việc chính vì thế Hương Nhu lại càng chứng tỏ để Cát Vân không quá "cao ngạo" với nàng.

Khắc Hưng đưa nàng ra vùng ngoại thành ghé vào một nơi thật bình, anh lên tiếng ngay:

- Hương Nhu nè, anh xin lỗi vì đã không nói trước với em. Anh muốn chúng ta không bị quấy rầy.

Hương Nhu giận dỗi:

- Tại sao anh không nói là chúng ta sẽ đi vì mục đích gì.
- Anh đã xin lỗi rồi mà. Thật ra anh muốn chúng ta có một buổi chiều tuyệt đẹp vì gần đây chúng ta bị căng thẳng quá mức!

Khắc Hưng đưa bán thực đơn cho Hương Nhu, anh nói:

- Em chọn đi.
- Em không chọn gì cả.
- Còn giận à?
- Tại sao em phải giận.. giận chỉ cho mệt.
- Hương Nhu này, bộ đạo này anh chàng đó gặp em hoài, có đúng không?
- Anh nói ai?
- Anh nói anh chàng mà em gặp trong buổi tiệc đó.
- Anh quan tâm đến điều đó để làm gì?

Khắc Hưng vừa gắp thức ăn bỏ vào chén của Hương Nhu vừa nói:

Vì anh là người quen em trước với lại chúng ta đang tìm hiểu với nhau mà.

Và anh mới là người dành cho em nhiều tình cảm.

– Anh ...

Hương Nhu lắc đầu:

- Giữa chúng ta đã có gì đâu mà anh lại nói như thế!
- Chẳng lẽ- em không thấy tình cảm của anh dành cho em hay sao? Hương Nhu à, anh rất thương em.
- Em nghĩ rằng, có lẽ anh đã ngộ nhận cũng nên, bên anh đâu phải là em.
- Em hiểu lầm anh rồi. Anh chỉ yêu mình em.

Đừng nói với em những lời như thế, em thấy khó nghe quá.

- Em phải tin anh. Có phải vì đã có anh chàng kia theo đuổi nên em mới lạnh lùng với anh như thế!

Hương Nhu im lặng, nàng lặng lẽ gấp thức ăn và hờ hững ăn để không phải nghe những lời ngọt ngào của Khắc Hưng.

Không hiểu vì sao hôm nay anh lại tỏ rõ thái độ một cách mạnh mẽ như thế, dù thế nào trong lòng nàng cũng cảm thấy vui vui khi biết Khắc Hưng đang tỏ thái độ với nàng phải chăng vì có sự xuất hiện của Việt Khương nên anh chàng mới tỏ rõ như thế! Nàng cũng không hiểu cả chính mình nữa, nàng cố chối bỏ nhưng thời gian qua anh chàng cứ sáng đón, chiều đưa khiến cho nàng không sao chối từ được. Những ngày qua nàng đã phải nuốt hận để chuyển sang công việc không sao phù hợp với khả năng của nàng - Giận hờn, nén nỗi oan ức để cố làm việc không phải là tính cách của cô, vậy mà cô vẫn phải cố gắng chịu đựng, cả nhà không ai ủng hộ khi cô vẫn tiếp tục ở lại công ty với công việc của một công nhân bình thường Hương Nhu lắc đầu xua tan những suy nghĩ băng quơ khi thấy Khắc Hưng cứ chăm chăm nhìn mình.

Rồi anh chàng đứng lên và ngồi xuống cạnh nàng, anh nói:

– Anh biết dạo này em phải chịu uất ức, nhưng anh luôn ở bên cạnh em, nếu không muốn ở lại công ty, anh có thể giới thiệu em sang làm một công ty khác, em đừng miễn cưỡng sẽ sinh bệnh đó.

Hương Nhu đùa:

– Em không dại gì để cho mình bị bệnh đâu. Em đủ tỉnh táo để biết mình phải làm gì?

– Anh cũng mong như thế.

Hương Nhu trách móc:

– Còn anh, cố mà giữ gìn vị trí của mình.

Khắc Hưng khô sở nói:

– Anh không muốn cô anh thất vọng, có điều anh không ngờ cổ phần mà bà Lý Linh mua lại, nếu không cô anh sẽ trở về để lo việc này. Anh thật không ngờ, mục đích của cô anh cũng muốn đầu tư hết vào đây khi có cổ đông cần bán lại cổ phần của họ.

– Cô anh ở bên Mỹ mà đầu tư làm chi ở quê hương nhiều quá vậy. Cô ấy còn người thân, cô hy vọng tìm lại được, anh đã nói rồi đó mẹ anh với cô ấy chỉ là bạn thôi. Cô ấy thật tốt.

– Hương Nhu à! Tuần này nghĩ chúng ta về Nha Trang nhé!

Anh muốn về cứ về sao nói với em.

– Anh muốn đưa em về chơi, mẹ anh cũng mong gặp em.

– Mẹ anh mong gặp em à. Làm gì có chuyện đó.

– Anh nói nhiều về em cho mẹ biết, em gái của anh cũng muốn gặp em đó.

– Em không đi về đâu.

– Anh năn nỉ đó.

– Em muốn về.

– Ông nội mong em về phải không. Thôi đi cô, lớn rồi đó, hãy tự chủ thời gian của mình chứ. Nhu nè! Hay là em nên tìm một chỗ ở trọ, đi làm về sẽ thuận tiện hơn thế sẽ tự do hơn. Không bị lệ thuộc vào gia đình, em đã lớn, đã đi làm, cứ sống như thế sẽ không được thoải mái, để anh tìm cho em một chỗ nhé!

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Em chỉ muốn sống trong không khí gia đình.

– Em thật lạ đó.

– Sao lạ?

– Các cô gái bây giờ thường thích sống tự do, độc lập kia mà!

Vừa nói Khắc Hưng vừa cười, choàng tay qua vai Hương Nhu anh nói tiếp:

– Anh sợ ông của em.

– Sao sợ?

– Em cứ hay hỏi vắn.. sợ là sợ, vì ông của em có vẻ nghiêm.

– Người lớn nào lại chẳng thế.

Muốn đến nhà em hoài nhưng anh ngại ông lắm.

– Chỉ có anh nói ông em khó.

– Chẳng lẽ "hắn" cũng đến ư?

Bỗng dưng Khắc Hưng cao giọng. Hương Nhu nhìn anh rồi nói:

Anh nói ai mà hắn này, hắn nọ. Thì cái gã theo em đó.

– Anh biết anh ấy mà!

– Biết nhưng không quen. Đâu phải cứ gặp nhau trong các buổi tiệc là quen nhau hay sao? Vả lại, anh thấy đó ... cô vẻ không thật.

– Tự dưng đánh giá người ta không thật, anh mới là người kỳ lạ đó?

– Em bênh hắn à!

Khắc Hưng chưa là gì của cô, vậy mà anh có vẻ cay cú với bạn bè, ngay cả ông của cô ...

Hương Nhu cảm thấy e ngại về anh, vả lại những ngày qua do Cát Vân bận rộn với công việc riêng nên anh mới tạo sự thân mật với cô chẳng? Hương Nhu bỗng hoài nghi, thật ra những ngày mới biết Khắc Hưng - Hương cảm thấy anh thật vui tính và dễ gần, càng tiếp xúc anh càng thấy dễ thân thiện – vậy dạo này anh đã đổi khác.

– Có phải em đang suy nghĩ về anh không?

Vừa nói, Khắc Hưng vừa choàng tay qua vai Hương Nhu - Hường Nhu bối rối đẩy Khắc Hưng. Giọng anh nhả nhận bên tai nàng. - Em hứa với anh đi!

Tuần này chúng về Nha Trang nhé! Em cũng nên thay đổi không khí cho dễ

thở hơn.

Hương Nhu lắc đầu:

– Em không đi đâu.

– Hay là ... anh sẽ không đưa em về nhà, “ra mắt”. Anh sẽ thuê khách sạn cho em ở.

– Đã bảo em không đi mà!

– Chỉ tại vì em do dự có đúng không? Hay là mời cả cô bạn thân của em cùng đi nhé!

– Em không biết đâu, hay là để em xin phép gia đình.

– Nhớ ông của em không cho thì sao?

– Vậy thì phải nghe lời ông thôi.

– Em không tự mình quyết định được hay sao, chuyện gì cũng phải do gia đình quyết định.

– Hương Nhu cười nhẹ?

– Không hẳn là như vậy, đó là "cái nếp" của gia đình em.

– Cái nếp “gia trưởng” ư?

Anh nghĩ sao mà nói như thế, gia đình em đâu có lối sống đại gia đình chỉ vì ai cũng tôn kính ông của em. Nhưng sao anh có vẻ không thích ông.

Khắc Hưng giật mình khi nghe Hương Nhu hỏi, cô hiểu lầm, anh lắc đầu nói:

Không phải anh có ấn tượng về ông đâu, anh rất thích ông nữa đó:

– Ông của em thật tuyệt đó, ở nhà em với ông rất thân, hai ông cháu rất hợp, cả ba em cũng vậy.

– Em có vẽ ca ngợi về ông.

– Tất nhiên rồi, ông của em đáng được ca lắm.

Trò chuyện về ông bao giờ Hương Nhu cũng hứng thú. Hương Nhu cũng không hiểu vì sao nhỏ Hương Trà lại không giống với cô ở điểm này.

Hương Nhu đòi về, một lúc sau Khắc Hưng mới chịu yê. Anh phóng xe thật nhanh rồi lại chậm dần khi rẽ về khu nhà anh ở.

Hương Nhu ngạc nhiên hỏi:

– Sao anh lại đưa em về đây, cho em về kéo tối.

– Anh muốn em biết “tệ xá” của anh chứ!

Nè, anh mong em trả lời về việc đó đây nhé!

– Việc đó là việc gì?

Khắc Hưng kéo Hương Nhu ngồi xuống chiếc ghế Salon, thật bất ngờ anh chàng kéo sát nàng vào và vòng tay ôm, anh khẽ nói vào tai nàng:

– Trả lời về việc đi biển Nha Trang ấy cô bé! Anh đợi tin của em.

– Em đã nói rồi.

Khắc Hưng lắc đầu:

– Anh không chấp nhận nên yêu cầu em suy nghĩ lại, Hương Nhu coi như anh năn nỉ em đó!

– Em không biết.

– Em phải biết là anh rất quan tâm đến em. Anh muốn được lo lắng cho em có được không?

– Có được không Hương Nhu.

– Em chưa nghĩ tới.

– Anh chờ em trả lời đó.

– Em chưa thể giải quyết được điều gì?

– Không quan trọng điều đó đâu, anh có thể chờ câu trả lời của em.

Nếu không sự xuất hiện của Cát Vân có lẽ nàng và Khắc Hưng đã thân thiết với nhau, chẳng biết điều Khắc Hưng đang đề cập đến có thật lòng hay vì thời gian qua Cát Vân không có ở công ty. Dễ hiểu thôi - đàn ông là thế.

– Em thấy ở đây thế nào?

Hương Nhu chỉ cười.

Hung nắm tay Hương giọng ân cần:

– Anh sẽ tìm cho em một chỗ ở trong khu này nhé! Em đã đi làm cũng cần phải có nơi ở đàng hoàng- phải có chút riêng tư cho riêng mình chứ!

Nàng và Khắc Hưng cứ mỗi lần gặp nhau lại đến vấn đề chỗ ở, có lẽ anh chàng muốn nàng được tự do, cũng tốt nhưng Khắc Hưng đâu hiểu được gia đình nàng rất êm đềm, lúc nào cô cũng muốn phụ ba mẹ công việc nhà và nhất là thấy niềm vui rạng ngời trên gương mặt của ông mỗi khi vườn cúc hé nụ.

– Hương Nhu này!

– Chi anh ...

– Anh rất muốn được quan tâm đến em.

– Anh Hưng à? Em cảm ơn anh.

– Sao lại cảm ơn.

– Vì em được làm ở đây.

– Là do năng lực của em thôi chứ anh có giúp gì đâu?

– Dẫu sao em cũng cảm ơn anh vì anh ...

Khắc Hưng đưa tay lên ngăn:

– Thôi, không nói chuyện đó nữa, Hương Nhu này, anh đến nhà đón em đi làm có được không?

– Không anh à!

– Sao vậy?

– Sẽ bất tiện cho anh lắm đó.

– Sao lại bất tiện.

– Vì vả lại ...em quen rồi.

Thay đổi thói quen đi em.

Đã là thói quen, sao có thể thay đổi được.

– Em vốn là cô bé có cá tính mà!

– Bộ có cá tính là “chống” lại gia đình mình hay sao?

– Anh để cho em làm việc chứ không khéo em bị mất việc đó.

– Tự dung lại mất việc, bộ dễ lắm sao?

– Ai biết đâu, có giám đốc mới, thích thì họ để mình ở công ty, không thích thì nghỉ việc.

– Công ty mà vô tổ chức vậy sao?

– Biết đâu được:

Khắc Hưng cười:

– Em sao đa nghi.

– Không phải đa nghi, nhưng anh thừa biết mà! Thật ra, em cũng muốn tìm công việc khác ở đây, em thấy khó làm việc tốt được. Anh biết nỗi niềm của em, anh sẽ cố gắng không để em bị thiệt thòi đâu.

– Em cảm ơn anh, nhưng để xem như thế nào? Em thấy mệt mỏi quá, ông em bảo nghỉ việc.

Khắc Hưng bất chợt đặt tay lên vai Hương Nhu rồi nói:

– Anh sẽ cố gắng.

Những lời của Khắc Hưng dù có an ủi, chia sẻ cũng như quan tâm đến cô nhưng trong lòng Hương Nhu không cảm thấy vui, sự háo hức như ngày nào dường như dần tan biến, sự xuất hiện của bà Linh và Cát Vân ở công ty đã ảnh hưởng nhiều đến Hương Nhu. Chẳng biết cô nên rời khỏi công ty hay không? Thời gian qua, câu hỏi này cứ lớn vồn trong đầu Hương Nhu.

Sợ Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 4

Gương mặt cao ngạo của Cát Vân trông thật lạnh lùng, mỗi lần Cát Vân vào phòng làm việc của nàng, nàng bất mãn làm sao. Đã thế còn lên giọng:

– Chị có khiếu về thời trang không? Chắc là không rồi - À! Anh Hưng cũng có thẩm mỹ lắm - Cái "gu" của anh ấy có điểm hợp với tôi, có lẽ chúng tôi sẽ cùng hợp tác làm ăn. Nhưng tôi phải học hỏi kinh nghiệm đã. Làm gì cũng phải ,có kinh nghiệm hết.

Nói bấy nhiêu rồi bỏ đi, cứ ra vẻ như là người giám sát công việc của của kẻ khác vậy.

– Nếu Khắc Hưng là kẻ "bắt cá hai tay" như lời Thuý Nhiên nói thì nàng đau cần tình cảm của anh, nàng không thích những kẻ không có lập trường.

Vừa ra khỏi phòng, Cát Vân đã cố tình nói để Hương Nhu nghe.

– Chiều nay mình gặp nhau anh Hưng nhé!

Khắc Hưng ngược mắt nhìn HươngNhu rồi đến bàn cô, anh nói:

– Hương Nhu à! Thật ra, giữa anh và Cát Vân không có tình cảm gì đâu. Đơn thuần vì công việc mà thôi.

Hương Nhu cười:

– Em có nói chi đâu mà anh thanh minh.

– Sợ em hiểu lầm anh.

– Em không nghĩ làm gì hết. Không phải chuyện của em, em không quan tâm.

– Em không dành cho anh một góc nào để chú ý tới anh hay sao?

– Em có quyền đó hả?

Khắc Hưng bắt chợt nắm tay Hương Nhu, anh nói:

– Anh rất muốn được như thế.

Hương Nhu rút tay về rồi nói:

– Em ... em không biết.

– Em không trả lời vội cho anh. Anh đợi em nhé!

Chẳng biết những lời anh nói có thật tình hay không nhưng Hương Nhu vẫn băng khuâng lo lắng, chẳng biết xúc cảm như những ngày đầu mới gặp anh chàng có còn trong lòng nàng hay không?

Tan việc, nàng đã thấy Cát Vân cùng với anh trên xe về nhà. Trời ạ! Khắc Hưng, anh là con người như thế nào. Thật khó hiểu, không thể tin vào mắt mình được.

Cát Vân bá vai Khắc Hưng rồi nói:

– Anh cho em về chỗ của anh đi.

Khắc Hưng lên tiếng.

– Sao vậy.

– Đừng hỏi, em có chuyện và nhờ anh tham vấn.

– Đi làm về không mệt hay sao?

– Mệt chứ nhưng em muốn về chỗ của anh một chút.

– Sao em không về nhà.

– Em muốn đến chỗ anh, à! Sau đó em mời anh đi ăn tối, có được không?

– Ai lại để phụ nữ mời ăn.

– Có gì đặc biệt đâu. Em muốn cảm ơn anh.

– Anh có làm gì đâu mà cảm ơn!

– Có chứ! cứ cho em về nhà của anh đi:

– Anh làm gì có nhà ...

– Anh thật là bắt bẻ em, thế chỗ ở là ở đâu?

– Ủ! chỗ anh thuê thì được chứ làm gì có nhà.

– Vậy thì cho em về chỗ ở thuê của anh.

– Được không?

– Được rồi cô, cô về tệt xá của tôi đừng có cười nhé "tiểu thư".

– Có vậy phải đáng yêu không?

Khắc Hưng chở Cát Vân về trọ của mình- khu nhà trọ biệt lập gian phòng này với phòng kia, căn phòng khá rộng, đầy đủ tiện nghi.

Cát Vân sà vào chiếc ghế Salon dài và nói:

– Phòng của anh như ở khách sạn vậy, hôm nay cho em ở đây chơi nhé!

– Trời ạ! Cát Vân à, em muốn gì đây.

Muốn cảm ơn vì anh đã giúp đỡ em suốt thời gian em thực tập - Sau này, anh phải giúp đỡ em nhiều, bình thường đi làm về anh làm gì - Tắm rửa rồi ăn tối!

– Rồi sau đó làm gì?

– Đi vòng vòng.

– Với ai?

– Điều tra viên à!

– Vậy thì anh tắm rửa đi rồi đi ăn.

– Còn em?

– Em xin phép được tắm và tối nay ở lại chơi với anh.

– Anh thật không hiểu nổi.

– Đã bảo em có chuyện muốn cảm ơn rồi muốn bàn với anh chuyện "đại sự" nữa.

– Chuyện gì?

– Chuyện kinh doanh.

– Nghĩa là sao?

Hay mình uống rượu để ăn mừng đi, ở nhà, anh có rượu không?

– Ừ! Có.

– Vậy mình uống nhé!

Khắc Hưng cười:

– Thôi để anh tắm cho khoẻ - Đi làm cả ngày về mệt lắm!

Vài phút sau Khắc Hưng trở ra với bộ đồ mặc ở nhà.

Cát Vân nói:

– Anh không ngại cho em tắm nhờ chứ!

– Em đã đến rồi, chẳng lẽ anh nói không cho hay sao?

Cát Vân vào phòng tắm, một chốc cô kêu lên:

– Anh Hưng ơi! Giúp em với.

– Có chuyện gì?

Anh đưa chiếc xách giùm, bộ đồ của em ướt rồi.

– Em thật là ...

Khắc Hưng đưa chiếc xách tay cho Cát Vân, cô lấy chiếc váy đầm mặc vào và bước ra, tay cầm khăn lau tóc - Cát Vân hỏi Khắc Hưng:

– Anh có dùng máy sấy không, cho em mượn sấy tóc một chút.

– Có chứ!

Khắc Hưng đem máy sấy và sấy cho Cát Vân, anh đưa tay vào tóc và cầm máy sấy cho khô.

Cát Vân đến bên tủ, lấy chai rượu rồi rót ra hai ly và nói:

– Em cảm ơn vì anh đã giúp đỡ em nhiều trong thời gian em thực tập, còn sau này, có lẽ em định mời anh, chúng ta họp tác làm ăn anh nhé!

– Em có ý định làm ăn lớn à!

– Vâng! Em muốn mở công ty may mặc thời trang, em đam mê lĩnh vực này hơn là công việc kinh doanh thực phẩm.

– Chuyện đó để sau hãy bàn.

– Bàn liền để có kế hoạch có được không anh. - Từ từ đã, chúng ta còn đi ăn nữa.

Cát Vân lại rót rượu rồi cùng nâng ly với Khắc Hưng.

– Cô nói:

– Sao mình không bắt nhạc lên để ý một bản ăn mừng về những gì chúng ta sẽ thực hiện.

Tiếng nhạc nổi lên, cả hai rất hào hứng cùng diu nhau đi theo tiếng nhạc.

Khắc Hưng diu Cát Vân, cả hai thả mộng du dương theo tiếng nhạc.

Cát Vân thủ thi bên tai Khắc Hưng:

– Nếu như chúng ta hùn lại, chỉ em và anh thôi Anh thấy thế nào?

– Là sao?

– Chuyện em nói đó, anh thấy thế nào.

– Hấp dẫn đấy.

– Vậy anh có góp cổ phần với em không?

– Anh làm gì có vốn mà góp.

– Có mà!

Cát Vân vừa nói vừa ôm chặt Khắc Hưng. Giọng cô hào hứng:

– Em biết trang "Navi" anh có phần. Sao em biết.

Muốn làm điều gì em đã tìm hiểu kỹ. Em biết nên mới mời anh - anh không

thích "độc lập tự do".

Khắc Hưng nghĩ ngợi vu vơ - dẫu sao nếu mọi chuyện có thể nào thì chẳng lẽ cô ấy bắt mẹ anh bồi thường - Và lại làm riêng vẫn sướng hơn.

Thấy Khắc Hưng im lặng, Cát Vân biết anh đang suy nghĩ vì thấy điều cô đề nghị là hấp dẫn và rất dễ" thực hiện, trong trạng thái ngây ngất vì có chút hơi rượu, Cát Vân càng rót vào tai anh những lời ngọt ngào và sự ngọt ngào mà cô sẽ đưa anh vào để anh không thể nào chối bỏ được chiếc áo đầm của cô bị bung dây ra rơi xuống đất từ lúc này. Nàng ghì chặt Khắc Hưng trong hương men nồng nàn lâng lâng như đưa họ vào thế giới tình yêu say cuồng.

Sau khi hoàn thành công việc thực tập, Cát Vân trở về công ty, gương mặt đầy kiêu hãnh bởi vì bản thân đã là một người thành đạt.

Chị thấy công việc thế nào, chắc là thoải mái hơn vì không phải tư duy ...

chắc là công việc mới thích hợp với chị hơn.

Hương Nhu không buồn trả lời cô không hiểu vì sao là chỗ họ hàng ruột thịt như thế mà gia đình của cô và Cát Vân lại không chút nào thân thiện mặc dù cô hết sức cố gắng.

Vừa về đến nhà đã thấy bóng của Cát Vân cũng vừa đi ra và ngồi trên chiếc xe do tự cô lái.

Vĩ cười vui khi thấy Hương Nhu.

– Chị có gặp tiểu thư không? Biết tiểu thư đến để làm gì không? Chắc tưởng có mỗi một mình mình biết lái xe, mai mốt em sẽ làm "phi công" đó.

– Thôi mà em, con trai không nên như thế.

– Chị hiền quá nên bị người ta hại đó ...đã vậy còn "tranh" cả chuyện tình cảm nữa, chị biết vì sao không?

– Vào nhà đi em ... chị không quan trọng việc đó đâu.

Nghe Ý Vĩ nói Hương Nhu càng nghĩ ngợi, có lẽ Cát Vân đã nói với cả nhà nên trong bữa ăn ông, đã kiên quyết với Hương Nhu. Ông nội lên tiếng nên

nghỉ ngay ở công ty của gia đình Cát Vân nhé!

– Ông à! Ông luôn ủng hộ cháu mà!

– Trước khác, bây giờ khác. Ông tưởng tượng nhìn bộ mặt đó làm sao làm việc được, cháu cứ bỏ đi không khéo con bé đó bày ra những trò khác thì lại khổ thân cháu!

– Không sao đâu ông ...

Hương Nhu lên tiếng:

Ông Nghiêm cười nói:

Ông quên, cháu nói với cậu Khương về số hoa cúc mà cậu ấy đã đặt ông vào dịp tết này ông đã chuẩn bị xong cả rồi.

Hương Nhu cười, nói vui:

– Chuyện đó của ông chứ đâu phải của cháu.

– Cái con nhỏ này ...

Hương Nhu trò chuyện một lúc với ông nội rồi về phòng thay đồ, nàng có hẹn đi xem ca nhạc cùng với Khắc Hưng. Khắc Hưng nài nỉ mãi nàng mới đi.

Đứng trước gương một lúc, Hương Nhu chọn bộ đồ mới mà cô và Thuý Nhiên đã đi mua.

Một lúc sau nàng lại nhận điện và lời nhắn của anh vì một lý do là bạn đột xuất. Chẳng thềm nghĩ ngợi, Hương Nhu cũng tưởng ra hình ảnh ông ọ của Cát Vân.

Không phải một hai lần.. có lẽ Cát Vân cố ý như thế, Hương Nhu cảm thấy giận cho chính mình, tại sao nàng lại chấp nhận tình cảm như thế của Khắc Hưng -Tình tay ba ư? Hương Nhu không thể để cho mình phải ở vào vị trí như thế.

Khắc Hưng là người như thế nào nàng cũng chưa hiểu rõ về anh? Có lẽ vì

thế nàng vẫn muốn lao vào tìm hiểu, mặc dù bên mình có những anh chàng lịch lãm, hào hiệp như lời ông nói, họ luôn vây quanh nàng, một Việt Khương vui tính, hào hiệp như lời của ông, ông nội rất có thiện cảm với anh chàng và tỏ vẻ nuối tiếc, khi thấy cô cháu mãi miết “cuộc tình mơ hồ”.

Cát Vân đợi trước cửa phòng của Khắc Hưng, nàng dứt khoát không để anh chàng rời khỏi nhà Cát Vân lên tiếng ngay khi thấy Khắc Hưng.

– Em vội đến đây để mời anh cùng dự một buổi tiệc ... chúng ta sẽ có lợi khi dự buổi tiệc này.

Khắc Hưng cười hỏi:

– Lợi như thế nào?

– Mẹ em cho phép em mở công ty riêng, phù hợp với ngành học của em nhưng mẹ muốn anh giúp cho em.

– Giúp gì? Anh làm gì giúp cho em được.

– Từ từ em nói cho nghe ...

– Chớ không phải là em bảo đi dự tiệc.

– Vâng! Đi dự tiệc nhưng chúng ta phải bàn tính công việc đã.

– Bàn tính là sao?

– Là ... vì mẹ mong anh giúp em.

Cát Vân kéo Khắc Hưng ngồi xuống, nàng tựa vào anh và nói.

– Anh có thích làm giám đốc một công ty không?

Khắc Hưng cười:

– Làm chủ thì ai không mong chứ!

– Vậy thì anh góp cổ phần cùng em đi!

– Anh làm sao có vốn.

– Anh thử tìm cách làm sao? Em thấy làm chung với người lớn thật phức tạp.

Em không thích làm cùng mẹ đâu. Em sẽ vận động một vài người quen để góp vốn ...nhưng em không muốn ...giả như chỉ có anh và em ...nhưng thôi mình đi ăn rồi đi chơi biết đâu sẽ có cách giải quyết anh nhỉ:

Cát Vân vẽ lên một khung cảnh thật hoàn hảo. thật là thời gian gần đây Khắc Hưng đôi khi cảm thấy bức bối có lẽ vì ban giám đốc đã thay đổi, dù biết bà Lý Linh rất quan tâm và không gây khó khăn cho anh. Nhưng Khắc Hưng lo không thích sự áp đặt cũng muốn như ngày trước nhưng tất cả đã có sự thay đổi ... công việc dường như giậm chân tại chỗ ... thời gian qua cô Dạ Hương do bận việc, đã không trở về như dự định chẳng lẽ anh lại tự giải quyết hay sao?

Khắc Hưng bỗng muốn thay đổi một cái gì đó. Biết đâu đây là cơ hội cho công việc của anh ...nhưng về chuyên môn thì sao? Công ty thời trang ... tất nhiên phải có đồ nam nữa chứ.

Khắc Hưng cứ mãi suy tư theo dòng suy tưởng của mình. Sau khi dùng cơm xong hai người lại tìm đến Karaoke, rồi cùng nhau uống rượu.

– Em nói đi có cách nào không?

– Anh có hứng thú không?

– Cũng đang đây ...

– Vậy thì về chỗ anh ở đi chúng ta sẽ bàn bạc không khéo ở đây chúng đi quên cả đường về ...

Khắc Hưng gật gật đầu ...

Cát Vân rót rượu vào ly rồi đưa cho Khắc Hưng, cô nói:

– Chúc mừng chúng ta hợp tác với nhau tốt đẹp. Em nghĩ với số vốn ở công ty này anh chỉ cần mang lại phân nửa, em cũng có một số do ông bà em tài trợ bước đầu chúng ta đã có rồi ...cả mặt bằng ...em nghĩ chúng ta sẽ tự do

biết bao khi tự mình làm chủ một công ty mà mình thích..như thế thật là vui
anh nhỉ anh suy nghĩ lại xem ...nếu không góp cổ phần với em ...có lẽ em
phải nhờ vào mấy người bạn khác.

Khắc Hưng không hài lòng.

– Em làm gì gấp quá vậy.

– Chuyện làm ăn mà đề chậm à anh thật ơ hờ đó ... À! Thật ra anh không
phải góp vốn ngay lúc này ... có một người quen của mẹ em, chú ấy có thể
giúp anh ...

Nghe Cát Vân nói về chuyện góp vốn, chuyện tiền bạc nghe mãi thật bức
mình Khắc. Tại sao em nói mãi chuyện tiền bạc thế ...chúng ta ...à! Chúng ta
uống rượu và ...

– Và sao anh?

Khắc Hưng đến bên máy hát mở đĩa nhạc và đến bên Cát Vân nói:

– Em có thích khiêu vũ không?

Cát Vân vui vẻ nói:

– Vâng! Em thích nhưng hãy uống một ngụm rượu cho hưng phấn chứ.

Hai người uống rượu rồi tay trong tay quay cuồng. Nhưng rồi lại uống rượu,
Cát Vân lâng lâng trong men say nhưng cô cũng tự nhắc với lòng phải cố
chinh phục Khắc Hưng để bắt anh phải sang nhượng cổ phần trong công ty
lại cho chú Đặng Thanh ... mẹ và chú Thanh sẽ quản lý công ty còn cô, cô
cùng Khắc Hưng cũng sẽ làm chủ một công ty ...

Cát Vân nhắm mắt mơ màng và ôm chặt với Khắc Hưng, hơi men ngây ngây
làm cho hai người càng gần nhau hơn.

Bà Lý Linh và Đặng Thanh gặp nhau ở quán Lý Linh lên tiếng.

– Không ngờ chúng ta còn có duyên gặp lại. À! Sao anh lại biệt tăm vậy,
không phải anh đã đi nước ngoài rồi sao?

Đặng Thanh cười:

– Đâu phải hôm nay mình mới gặp lại, hình như em đã hỏi anh đến bao lần rồi, có biết không?

Lý Linh vặn vẹo:

– Nhưng có lần nào em nhận được câu trả lời đâu?

– Em quan tâm tới anh nhiều mà không sợ hay sao?

– Em làm chuyện gì sai mà sợ.

Đặng Thanh cười:

– Thì ... tại em quan tâm đến anh ...

– Thì chỗ quen biết cũ ...hỏi thăm đôi đều không được sao? Vả lại chúng ta sắp là những người quản lý công ty rồi. Cũng phải biết để cùng làm việc cho dễ dàng hơn.

– Là cô muốn tôi bỏ vốn để mua lại cổ phần đó do cậu Khắc Hưng được uỷ quyền. Liệu làm như thế có được không?

Lý Linh cười nói:

– Có phải chúng ta làm sai điều gì đâu ...đó là giúp cho cậu ấy làm chủ tốt hơn ...ở công ty này, dù có cổ phần nhưng so lại có là bao đâu anh ...thôi! Cứ làm như vậy đi, em nghĩ một công ty chỉ nên có mặt hai cổ đông thôi, công ty này có đến bốn, năm cổ đông ... bất tiện lắm ...

– Vậy sao em không "thâu tóm" cho bớt cổ. Nếu có vốn em đã làm rồi.

Đặng Thanh hiểu rõ về Lý Linh không phải bây giờ mà là cái thời đã cách đây hơn hai mươi năm rồi còn gì? Không ngờ gặp lại nhau và cô còn bày trò anh chuyện này ... điều mà anh đang phải làm đây. Điều mà Lý Linh ngạc nhiên cuộc sống gia đình anh đang rơi vào lũng củng, bế tắc ... vì thế anh quay về Sài Gòn mấy năm gần đây ...Lý Linh có vẻ như nuôi tiếc, nên đề nghị.

– Hay là hôm nào chúng ta đi ăn tối anh nhỉ?

Đặng Thanh cười:

– Cô không ăn ở nhà với người thân hay sao?

– Chúng tôi ai cũng có chuyện riêng ...thỉnh thoảng không ăn cơm nhà đó là chuyện bình thường mà thôi!huống chi bây giờ chúng ta lại làm chung trong công ty, chưa kể chúng ta là lãnh đạo. Ồ! tối mai chúng ta dùng cơm để ăn mừng sự hợp tác tốt đẹp này nhé!

Đặng Thanh không biết cuộc sống của gia đình Lý Linh bây giờ ra sao? Từ khi gặp lại Lý Linh anh cảm thấy ở cuộc sống của cô ấy có vẻ bất ổn ... nhưng điều đó không liên quan đến anh. Đặng Thanh không muốn nghĩ đến trong một thời gian qua anh có quen một cô gái, hai người đang tiến triển mặc dù về tuổi tác, cô gái trẻ hơn anh thật nhiều ...Đặng Thanh đã không giấu diếm cô gái về chuyện riêng tư của mình:

"Em không ngại khi quen một người đàn ông như anh chứ!" – "Tại sao em phải ngại." – Vì anh là một gã đã có gia đình ..." – Nhưng điều quan trọng thì hai người đã chia tay ...em không quan trọng điều đó ... miễn sao anh thật lòng với em ...đừng lừa dối em ...anh đã yêu cô gái thật nhiều, anh tự thấy rằng mình cần phải đem đến cho cô ấy hạnh phúc.

Thật ra Đặng Thanh không muốn làm cùng Lý Linh ...nhưng anh chỉ làm vì công việc riêng tư mà thôi, công việc của anh là ở công ty dệt Thanh Khương và Việt Khương giúp cho anh rất nhiều trong công việc tạo mẫu mã - Đặng Thanh rất thích sự sáng tạo của Việt Khương, còn công ty thực phẩm "NaVi" đối với anh không quan trọng, nhất là cùng làm với Lý Linh anh càng ngao ngán hơn nhưng vẫn phải miễn cưỡng ...

Hương Nhu lặng thầm khi nhìn họ đưa nhau về nhà trọ của Khắc Hưng.

Rất may họ không nhìn thấy nàng - Hương Nhu vội vã bỏ đi, cô gọi điện cho Thuý Nhiên, cả hai cùng ăn tối ở một quán ăn thật yên tĩnh.

Thuý Nhiên lên tiếng. Nè!mi gọi thức ăn đi, ta biết mi gọi ta nhưng ta đãi mi bữa ăn này.

Hương Nhu cười gượng gạo:

– Tại sao lại đãi ta ...ta không đãi được mi sao? Hôm rày bận lặn không gặp, hôm nay sao mi lại thế.

Thùy Nhiên nhăn mặt:

– Ta lạ à! con quý, tại dạo này bận rộn quá nên không biết gì cả.

– Biết gì? ... đừng nói với ta là mi có bồ ghen.

– Ừ!

– Vậy là ai đó đã gõ cửa đúng rồi phải không? Có phải anh chàng dạo trước không?

– Con khi nè? ... chuyện đó xù rồi. Đừng khờ như mi ... yêu chi một kẻ không ra gì? ... đã biết vậy cứ "xù" mình có phải khốn khổ hay không?

– Mi nói thế nghĩa là sao? ... Thùy Nhiên cười và nhìn thức ăn được mang lên cô nói:

– Ăn đi đã ...ta đang đói đây nè, tôi nay về chỗ ta nghỉ nhé!

– Ta sẽ kể cho mi nghe nhiều chuyện lắm.

– Chuyện người yêu của mi thì mi cứ mà ôm ấp trong lòng cho trọn vẹn.

– Ta muốn mi biết thêm một chuyện quan trọng.. có dính đến anh chàng Hưng của mi ...

– Chuyện của anh ấy với Cát Vân.. ta không muốn biết thêm nữa đâu.

– Có thể mi không muốn biết về chuyện tình yêu của hai người nhưng mi phải biết một chuyện quan trọng là anh ta và Cát Vân chuẩn bị mở công ty riêng.

– Sao?

– Ta biết mà, mi đang nôn nóng để biết tin này mi sẽ không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn công ty "Na Vi" sẽ thay đổi bộ phận lãnh đạo gần như

hoàn toàn như vậy.

Nghe Thuỳ Nhiên nói, Hương Nhu ngạc nhiên vô cùng, con nhỏ làm gì biết chuyện ở công ty NaVi trong khi cô, cô chưa biết gì?

Thuỳ Nhiên gấp thức ăn bỏ vào chén cho Hương Nhu, cô nói:

Tất cả những chuyện này mi sẽ không ngờ tới đâu. Sở dĩ ta biết vì ta có liên quan, mi tin chắc đi tin "động trời" lắm đó ... ta dự định gặp mi để bàn bạc.

Hương Nhu thở ra:

– Nói thật nghe nhỏ ... nãy giờ mi nói gì ta chưa hiểu.

– Thường khi mi là đứa đầu thông minh kia mà!

– Thông minh cũng tùy chuyện chứ. Thôi!

Nói chuyện tình yêu của mi đi.

Thuỳ Nhiên tỏ vẻ vui sướng.

– Chuyện của ta có liên quan đến chuyện mà từ nãy giờ ta nói với mi đó. Số là anh chàng của ta, đang là ban giám đốc mời của mi đó.

– Cái gì? Chuyện đó thế nào?

Thì ăn cho no đi, chút nữa về nhà ta sẽ nói. Ta không đợi được đâu.

– Cũng phải chịu thôi. mọi chuyện phải có đầu có đuôi mới rõ ràng chứ!

– Mi làm khó ta hoài Nhìn vẻ nôn nóng của Hương Nhu, Thuỳ Nhiên bật cười, cô nói tiếp:

– Mi có nghe tên của Đặng Thanh không? Hương Nhu gật đầu:

Thuỳ Nhiên nói tiếp:

Đấy là anh chàng của ta đó ...anh đang mua lại cổ phần mà Khắc Hưng được uỷ quyền.

– Tại sao Khắc Hưng lại làm thế, anh ta chỉ được quyền thôi mà.

Bởi ta phải góp vốn cùng với Cát Vân để mở công ty thời trang gì đó.

– Thật à?

– Chính bà Lý Linh đã nài ni Đặng Thanh làm vậy ...

– Xem ra bà Lý Linh và Đặng Thanh có vẻ thân.

– Ủ! đó là chuyện ngày xưa ... Còn bây giờ đã không còn.

– Không còn tại sao ông ấy lại nghe lời của bà Lý Linh.

– Đó là chuyện "bí mật" của Đặng Thanh.

– Vậy mi không sợ à?

– Sợ gì?

– Sợ cái "bí mật" của ông ta.

– Ta chẳng ngu ngốc gì để chịu thiệt thòi đâu. A! Đặng Thanh với Việt Khương cô công ty dệt “Thanh Khương” mi biết mà ...ta ủng hộ mi sang chỗ Việt Khương để làm ... nhưng giờ thì ta muốn mi vẫn làm ở “Na Vi”.

– Tại sao?

Mi đâu phải sợ bà Lý Linh và Cát Vân hãm hại, con nhỏ đã tách ra làm ăn riêng rồi.

– Ta không tin là bà ấy buông tha đâu?

– Làm gì được mi chứ! Ta sẽ nói với Đặng Thanh về mi, nhất định mi sẽ hài lòng về Đặng Thanh.

– Ta mà hài lòng về Đặng Thanh là mi phải lo lắng đấy!

– Con khỉ nè ...đừng có đùa mà, ta nói cho mà biết Đặng Thanh thật ra đã

lập gia đình rồi.

– Sao? ...vậy là không được rồi.

– Ta biết chứ ... nhưng Đặng Thanh và vợ đã ly dị ... Đặng Thanh bỏ về Việt Nam sinh sống?

Sợ Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 5

– Ông ấy sống ở nước ngoài à?

– Ừ! À chuyện "bí mật" của Đặng Thanh chỉ mi biết thôi nhé!

Hương Nhu chợt nắm tay Thùy Nhiên, cô nói:

– Ta nghĩ mi đang dần thân vào công việc mạo hiểm.

– Trời đất! Mi khéo tưởng tượng quá, làm gì có chuyện đó, và lại ta chỉ là một người bình thường ai lại nhắm vào ta công ty Na Vi" có vấn đề ...

Hương Nhu lắc đầu:

– Chúng ta chỉ là những kẻ làm công ăn lương ... chúng ta vô sản sợ gì à!

Sao mi không vào làm ở đó để còn "theo dõi" Đặng Thanh với bà Lý Linh ...biết đâu họ lại là "tình cũ" ...

Thùy Nhiên đăm chiêu:

– À há! sao ta lại không nghĩ ra chuyện này, nhưng mà ta không muốn làm ở công ty đó ...mi phải giúp ta theo dõi họ đấy nhé.

Hương Nhu than thở:

Bỗng dưng chúng ta lại vướng vào chuyện mạo hiểm đầy nguy hiểm như thế này ... hay à..Thùy Nhiên giơ tay ngăn:

– Không phải là mi đã nói là chúng ta là nhân viên ăn lương cho nên chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

– Nhưng ta cảm thấy ...

Thùy Nhiên đặt tay lên vai bạn, cô nói:

– Ta biết mi muốn nói gì ... ta chỉ khuyên mi một điều. đừng nên quá “say đắm” vào một việc gì, cả con người cũng vậy ... khi gặp thất vọng thì người đau khổ nhất chính là chúng ta đó biết chưa!

– Ghê chưa! Bây giờ còn ra vẻ lên mặt" với ta nữa.

– Không dám lên mặt đâu. Mi phải thật bản lĩnh.. ta biết mi hiền lành hơn nhỏ Cát Vân ... con nhỏ đã nhắm vào anh chàng của mi, nó có ý đồ đó Hương Nhu, có lẽ nó thấy anh chàng này có "trọng lượng" nên nó tấn công tới tập ...

chứ mi, nhưng thôi ta thấy anh chàng Việt Khương tốt hơn.

– Ai mượn mi quan tâm đến chuyện đó của ta ...sao mi không ung "hắn" đi.

– Con khỉ nè, Việt Khương không thích ta. Vả lại ta quen với chú họ của anh ta kia mà!

– Sao mi quen biết nhiều quá vậy.

– Dễ thôi? Hoạt bát và năng động một chút sẽ có dịp thôi. Nè! Ta đã nói rồi, đã đi làm thì nên tìm nhà trọ để ở ... sống với người lớn mình thành bà lão không biết tự lúc nào? Thôi thế này vậy thích thì ở cùng ta còn không thì ta tìm một chỗ cũng gần đây để hai đứa được ở gần nhau.

Làm như con nít không bằng, đến lúc đó sợ không có thời gian dành cho ta.

– Khỉ nè, không cho mi chớ cho ai bây giờ.

– Làm sao ta biết được.

Hai cô trò chuyện thật vui, khi ấy điện thoại của Thùy Nhiên reo vang, con

nhỏ nhìn Hương Nhu rồi đứng lên nói:

– Xin lỗi nghe!

Trả lời điện thoại xong, Thuỳ Nhiên trở lại nói:

– Mi thông cảm nghe, anh Thanh sẽ đến.

Hương Nhu chau mày:

– Vậy ta làm kỳ đà rồi.

– Không có đâu nhỏ?

Khoảng mười lăm phút sau thật bất ngờ cho Hương Nhu có cả Việt Khương đến cùng với Đặng Thanh.

Hai người đến góc bàn của Thuỳ Nhiên.

Đặng Thanh lên tiếng ngay:

– Sao không bảo để anh đưa hai cô đi ăn một thể.

Đặng Thanh gật đầu chào Hương Nhu.

Thuỳ Nhiên lên tiếng:

– Xin giới thiệu đây là Hương Nhu, bạn thân của em lúc còn đi học đến bây giờ, còn đây là Đặng Thanh, bạn Thuỳ Nhiên.. anh Thanh ...anh giới thiệu đi:

Việt Khương cười nói:

Chú khỏi giới thiệu, cháu và Hương Nhu có biết nhau.

– Vậy thì hay quá rồi ... thôi chúng ta dùng gì nữa nhé.

Đặng Thanh lên tiếng:

Thuỳ Nhiên vui vẻ nói:

– Thật ra bọn em đã ăn được gì đâu ... đang trò chuyện.

Đặng Thanh đề nghị:

– Vậy bây giờ tôi đề nghị đến nhà hàng X trên đường ... có được không hai người đẹp.

Hương Nhu cứ lắc đầu, Việt Khương lên tiếng:

– Hay là mình gọi thêm gì đó ... Ăn xong chúng ta đi phòng trà nghe nhạc chú nhé!

Đặng Thanh gật đầu:

– Vậy đi, hai cô ăn gì gọi nhé ... thức ăn này nguội rồi để tôi kêu đổi lại.

Thùy Nhiên chợt nhớ ra điều gì, cô hào hởi nói:

– Em quên giới thiệu để anh Thanh rõ, Hương Nhu là nhân viên trong công ty của anh đó.

– Ủa vậy sao!

– Nhưng ! Công ty mới của anh đó ... công ty "Na Ví .

– À! Vậy mà anh tưởng ở Thanh Khương nên Việt Khương mới quen.

Nhìn Hương Nhu, Đặng Thanh lên tiếng:

– Cô thấy công ty thế nào?

– Dạ! Thời gian Hương Nhu làm ở công ty chưa nhiều nên không rõ lắm, có điều.

Đặng Thanh cười, nói:

– Thì Hương Nhu cứ nói đi. Thùy Nhiên xen vào:

– Anh Thanh kỳ ghê, mới gặp mà bắt Hương Nhu trả lời về công ty của anh, con nhỏ không bao giờ đánh giá đâu vả lại chúng ta không nên đưa công

việc tư riêng vào những cuộc vui như thế này phải không anh Khương?

Việt Khương cười nói:

- Nếu như chúng ta làm cùng công ty chắc sẽ rôm rã như thế thôi Nhiên ạ!
- Biết ngay anh sẽ nói như thế.

Đặng Thanh cười, nói:

- Thôi được rồi, chỉ vì xã giao nên anh cần biết về công ty à! Hương Nhu nè!

Cô không có ý định bỏ "Na Vi" để sang. Sang đâu hở anh? Thuỳ Nhiên hỏi Đặng Thanh rồi quay sang Hương Nhu.

- Hương Nhu này hay là mi sang Thanh Khương"anh Khương sẽ để mi làm ở phòng thiết kế ... rất phù hợp với mi đó.

Việt Khương cười vui:

- Có người chờ dài cả cổ mà chẳng thấy có ai đến cả.

Đặng Thanh cảm thấy bất ngờ và vui khi biết cô bạn gái của Thuỳ Nhiên đang làm ở công ty Na Vi" và bất ngờ nữa là Việt Khương, đứa cháu của anh lại rất cảm tình với cô bé Hương Nhu Hương Nhu thật khả ái, dịu dàng ... còn con gái của Lý Linh lại là một cô gái ồn ào khó chịu, không giống như hai cô gái này:

Không khí im lặng khiến cho mỗi người một suy nghĩ.:Thuỳ Nhiên cảm thấy nặng nề nên lên tiếng:

- Mọi người ăn đi ... Hương Nhu này mi thích nghe nhạc Trịnh phải không?

Vậy ăn xong mình đi nghe nhạc anh Thanh nhỉ?

Đặng Thanh gật đầu nói:

- Ừ! Hai cô thích đi đâu thì đi.

Việt Khương gấp thức ăn vào chén của Hương Nhu, anh hỏi:

– Đạo này ông em thế nào?

– Dạ ông em vẫn khỏe.

– À! Hoa cúc đã đến thời kỳ chưa em? Anh định hôm nào đưa bạn anh đến đó.

Hương Nhu cười:

– Ông em chắc cũng mong anh ...

– Anh sẽ đến thăm ông:

– Vâng!

Đặng Thanh lên tiếng:

– Ủa hai cô cậu thân thiết rồi, không cần chúng tôi giới thiệu làm gì?

– Ai mong anh giới thiệu. Thủy Nhiên xen vào!

Hương Nhu chỉ biết nhìn và nghe Thủy Nhiên với Đặng Thanh trò chuyện. Nàng thật bất ngờ trước việc này, thì ra Khắc Hưng Cát Vân thành lập công ty, thảo nào họ lại thân thiết và anh đã thất hẹn với nàng, mặc kệ đã cố lãng quên chuyện này, điều bất ngờ Thủy Nhiên và Đặng Thanh đã quen nhau, con bé cũng đáng để thật. Khéo chọn một người yêu vừa có tiền vừa có địa vị, chẳng biết nó đã gặp đúng đối tượng hay chưa. Đặng Thanh trông chừng chặc, đề dạm có lẽ điều khiển được con bé, và lại và tuổi hình như Đặng Thanh là chỗ thân quen của chú thiêm của nàng, Hương Nhu chẳng biết phải gọi Đặng Thanh như thế nào? Anh hay chú vì ông ấy là bạn của Thủy Nhiên kia mà.

Hương Nhu không đi vũ trường với Thủy Nhiên, nàng và Việt Khương đến hai quán nghe nhạc Trịnh ...

Vừa trông thấy bóng của Khắc Hưng và Cát Vân, Hương Nhu đòi về ngay khiến cho Việt Khương cảm thấy bất ngờ, anh ngạc nhiên hỏi:

– Sao em về vội thế ... đã nghe được bài nào đâu nè!

– Đạo này ở đây có nhiều ca sĩ hát nhạc Trịnh tuyệt lắm!

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Để lúc khác ... nghe anh.

Hương Nhu nói mãi Việt Khương đành đưa cô rời khỏi quán:

Việt Khương hỏi:

– Bây giờ em muốn đi đâu anh sẽ đưa đi.

– Tùy anh ...

– À! Thủy Nhiên nói em đã báo cho cả nhà tối em ở lại chỗ của Thủy Nhiên.

– Có chi không anh?

– Vậy thì tốt rồi, anh sẽ đưa em đi vòng quanh thành phố này nhé?

– Vâng!

Dù biết Khắc Hưng chỉ là một gã không thật tình nhưng Hương Nhu cũng thấy nhói nhói ở trong tim, nàng tự nhủ không quan tâm đến anh ta nữa.

– Em có chuyện gì suy nghĩ phải không?

– Dạ đâu có.

– Vậy thì vui đi cô bé, kìa em xem những vì sao toả sáng hết một vùng em có mơ gì không?

– Anh xạo rồi, bao giờ có sao rơi mới ước chứ!

Việt Khương cười nói:

– Thì em suy nghĩ sẵn trong “đầu” khi nào thấy sao rơi là mình cầu nguyện ngay.

– Vậy anh có định cầu nguyện hay không?

– Có chứ! Anh cầu nguyện một điều, một điều duy nhất thôi.

– Em biết có được không?

– Đã là lời nguyện cầu ... tại sao phải nói cho người khác biết, ngộ nhỡ không "linh thiêng" thì sao?

Hương Nhu cười:

– Con trai gì mà "mê tín" quá vậy.

– Đàn ông là đàn ông, con trai là con trai chứ sao gọi anh như thế.

– Dùng từ đồng nghĩa là người ta có ý đồ đấy!

– Hương Nhu à! Đôi khi "mê tín nhẹ" cũng niềm vui đấy chứ!

Đôi mắt Hương Nhu mở to nhìn Việt Khương nàng cười nói:

– Sao lại là "mê tín nhẹ".

– Em biết điều đó mà, Hương Nhu này, ngày mai anh đến thăm ông và xem hoa cúc của ông hôm nào thì "thu hoạch".

Hương Nhu cười thâm trò chuyện với Việt Khương thật thú vị, nàng không ngờ mối quan hệ tình bạn của nàng với Việt Khương thật tự nhiên dù biết bóng dáng của Khắc Hưng vẫn chờn vờn đâu đây. Anh chàng quả thật tham lam, buổi đầu quen nàng rồi lại bị loá mắt bởi một Cát Vân giàu sang nhưng vẫn không buông lời cho nàng. Anh đã nói với nàng rằng. "Anh vẫn không bỏ ý định theo đuổi em đâu Hương Nhu" – Trời ạ! Anh chàng tưởng mình là ai chứ, vả lại bên cạnh đã có Cát Vân vậy mà còn tán tỉnh nàng mãi. Ngay cả vợ Lý Linh dường như cũng đang đổi thay cách sống, sự giàu sang đã làm cho con người đánh mất phẩm chất tốt đẹp của mình cũng như sự nhẫn nhịn, chịu đựng của nàng trong suốt thời gian qua ... Cát Vân đã rời khỏi công ty đó là điều mong mỏi của cô, còn việc Cát Vân có hay không thành lập công ty không là vấn đề quan trọng.

Làm việc cùng với chú Đặng Thanh thật dễ chịu so với bà Lý Linh và cả cô con gái đồng đánh. Mặc cho dòng suy nghĩ của nàng, Việt Khương bất chợt nói:

- Em sẽ rất dễ chịu khi làm việc với chú Thanh.
- Em cũng mong như vậy ... nhưng sao chú lại có nhiều công ty quá vậy!
- Vì chú ấy có nhiều tiền.
- Nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa có vợ ư?
- Chuyện đó anh không biết nhưng anh thấy chú ấy rất thật lòng với Thuý Nhiên.

Hương Nhu thắc mắc:

- Đã sống ở nước ngoài sao chú ấy trở về Việt Nam.
- Chuyện đó! Đợi khi nào Thuý Nhiên và chú ấy đám cưới xong em hãy hỏi cô bạn của em.
- Anh thật là ...
- Là sao? À ... có điều này muốn nói với em nhưng anh sợ.
- Sợ gì?
- Sợ em cho rằng anh là ...

Hương Nhu khúc khích cười nói:

- Là ... "bà tám" chứ gì, mà cũng dám lảm đó ...
- Vậy thì anh sẽ không nói:
- Em đâu có yêu cầu anh nói, tại anh "rào đón" trước chứ bộ.
- Được rồi tại anh. Nè! Hình như bà Lý Linh có ý đồ gì đó đối với chú Thanh. An nghỉ chú Thanh không dễ dàng như cái gì ... Khắc Hưng đâu

nghe nói công ty thời trang là do ý đồ của bà Lý Linh.

– Em biết rồi, nhưng anh thấy bà Lý Linh thế nào ...

Theo lời chú Thanh bà ấy đã muốn làm chủ cả công ty "Na Vi".

– Biết thế tại sao chú Thanh lại nhảy vào mua cổ phần mà Khắc Hưng đứng tên.

– Anh không biết?

– Thật ra em không muốn biết nhưng vì bà Lý Linh chính là thím của em. Họ không nhìn vì ông em nghèo thế đấy anh có thấy đáng cười không?

– Anh biết ...

– Sao anh biết?

– Em quên Thuỳ Nhiên là bạn của chú Thanh hay sao?

– Cái con nhỏ thật nhiều chuyện.

– Em đừng trách Thuỳ Nhiên, chỉ vì anh muốn tìm hiểu về em.

– Để được theo đuổi em.

– Đừng tự tin về "kế sách" đó sẽ được em động lòng mà “chiều cổ”.

Việt Khương cười:

– Thì anh cứ chờ, cứ đợi ... anh đã để ý đến em từ lúc dự sinh nhật của Cát Vân.

Những gì Việt Khương nói càng làm cho Hương Nhu thêm đau lòng ... chỉ tội cho chú Khiêm - việc này không thể nào để cho ông biết nhưng nếu không thì cuộc sống của gia đình chú sẽ như thế nào và nhất là việc làm ăn của thím ...

Trong thời gian qua khi Khắc Hưng và Cát Vân rời khỏi công ty, Hương Nhu cảm thấy thoải mái hơn khi làm việc trong phòng mà không thấy mặt

của hai người, nhưng không biết được Cát Vân muốn gì, muốn mở công ty là có ngay ...biết đâu con nhỏ lại thay đổi ý định nữa, ông nội đã từng nói "con cái thằng Khiêm, giống mẹ chúng nhiều quá! Thật tội." Tuy ông không nói ra nhưng ông rất buồn vì chú Khiêm còn là người con mà ông hài lòng như ba của cô, chú Khiêm đã thế, con cái của chú ấy lại càng tệ hại hơn, chẳng xem bên nội ra gì, ông nội buồn về việc này và không bao giờ tha thứ, kể từ khi bà ngoại mất, chú Khiêm lại càng cách xa gia đình.

Giờ đây gia đình riêng của chú Khiêm lại có nguy cơ rạn nứt, chẳng biết chú Khiêm đã biết hay vẫn chỉ là người ngoài cuộc, trong cuộc sống gia đình.

Chú Khiêm chỉ biết làm việc, nhất là sau khi ông bà của Cát Vân được cậu con bé bảo lãnh sang Mỹ ...rồi thỉnh thoảng hai ông bà về nước ...mặc dù công việc của chú Khiêm rất tốt nhưng vẫn bị thiếu xem thường bởi vì.. họ có nguồn tài trợ từ nước ngoài để làm vốn, cũng có thể cậu Lý Nguyên của Cát Vân bỏ vốn đầu tư nhưng thiếu đứng tên cổ phần.

Ông nội rất cay đắng về việc bị gia đình thiếu coi thường nhưng ông và ba vẫn duy trì mãi loại hoa cúc để trồng, ông bảo trồng hoa cúc và cảm giác được hương hoa cúc tỏa ra ngọt ngào là tâm hồn đã rất thanh thản, ông không cần bon chen, ông và ba chịu cực nhưng gia đình vẫn không khấm khá. Thời gian vừa qua tất cả hoa cúc ở vườn nhà được mua một lúc với giá phải chăng, chính Việt Khương giới thiệu và hợp đồng với công ty sản xuất trà và dùng hoa cúc để ướp hương vị Hương Nhu cảm thấy ông nội có vẻ vui hơn. Mong sao vườn hoa cúc của ông sẽ đem hương vị độc đáo cho đời từ những cốc trà ngan ngát hương cúc thơm ngon.

Sợi Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 6

Công việc của Cát Vân không thuận lợi và phát triển tốt đẹp như cô muốn, bao nhiêu vốn liếng đổ ra cứ phải chi trả nhiều khoản, từ mặt bằng đến tiền công, mặc dù đã cố gắng nhưng còn sự cạnh tranh nên Cát Vân phải chạy vạy rất nhiều, thật không dễ dàng khi bắt tay vào cuộc Khắc Hưng cứ kêu ca mãi về việc rút vốn đầu tư ở NaVi" để góp vốn với cô, hai người cứ lần lần mãi, Khắc Hưng bảo:

Chẳng biết tại sao anh lại nghe em để đổ vốn vào cái công ty mới trình làng của em, có lẽ anh đánh giá cao năng lực của em, nhưng. Nhưng sao? Anh hối hận vì đã hợp tác với em à! Vậy mà nói yêu thương người ta, mới thất bại đã vội nản rồi, em là phụ nữ mà còn không ngại, anh là đàn ông phải biết chứ, không dễ gì ông bà mình ngày xưa đã đứt kết kinh nghiệm ..."thất bại là mẹ thành công" kia mà!

– Điều đó còn phải xét lại, đối với em.

– Ý anh là, em sẽ không bao giờ thành công ư?

– Anh không nói như thế ...

– Anh tiếc vì đã hợp tác với em ư? Anh không xứng đáng là một kẻ đàn ông

– Trời đất, chẳng lẽ anh là đàn bà à!

– Bởi vì anh ích kỷ, anh không có ý chí vươn lên, anh không thích làm chủ à?

Suốt đời chỉ là cổ đông hay sao? Vậy mà anh nói người thân của anh ở nước ngoài, theo em anh nên cầu cứu sự giúp đỡ đó.

– Còn em thì sao?

– Tất nhiên rồi, ông bà và cậu-em sẽ hỗ trợ cho em, chúng ta cố gắng em nghĩ chẳng lẽ em lại thất bại nữa hay sao? Tin em đi, em đang cầu viện ông bà của em đó. Còn anh cũng nên cầu viện đi nếu như muốn có sự tồn tại thì phải tranh thủ sự viện trợ của người thân.

– Với anh người này không biết có nên nài để xin hay không.

– Sao vậy.

– Vì cô ấy là bạn của mẹ chứ không phải họ hàng chi cả.

– Bạn nhưng cô ấy đã để anh đứng tên cổ phần của cô ấy,. tại sao không lợi dụng điều đó để cô tài trợ thêm. Nghe em đi, nếu anh vẫn muốn còn cổ phần ở công ty Na Vi.

– Em làm như công ty Na Vi là “cái chợ” không bằng.

– Sao lại là “cái chợ” chứ!

– Không chợ là gì nay người này, mai người kia thay phiên nhau làm giám đốc.

– Miễn sao công ty phát triển tốt đẹp, điều đó là quan trọng nhất, anh Hưng à! Hay là chúng ta tổ chức cưới nhau đi, em nghĩ cô của anh sẽ giúp đỡ chúng ta.

– Em tự tin như vậy sao?

– Vâng!

Khắc Hưng cười nói:

– Còn anh vẫn rất lo.

– Anh lo điều gì?

– Cổ phần anh đã để lại cho ông Thanh bạn của mẹ em rồi.

– Anh ngại cô ấy sẽ không giúp đỡ khi biết việc đó à! Cũng đúng thôi. Hay là để em bàn với mẹ, bảo đảm mẹ sẽ có cách.

– Cách gì?

– Tin em đi, mẹ em có nhiều diệu kế lắm.

– Vậy sao?

– Chuyện gì có mẹ thu xếp là xong ngay.

– Dù là chuyện xấu ư?

– Không phải như vậy đâu anh à? Hay là mình hạn mẹ đi ăn tối rồi nói với mẹ.

Khắc Hưng lắc đầu nói:

– Đi ăn tối thì được nhưng bàn với mẹ, em nên nói lúc không có anh.

– Em biết rồi.

Sau buổi tối cùng ăn với mẹ, Cát Vân thấy mẹ rất vui cô yên tâm vì công việc có lẽ tốt nên mẹ mới vui vẻ như thế.

Cát Vân kéo mẹ về phòng riêng của mình cô lên tiếng.

– Mẹ ơi! Sang chỗ con, con có chuyện nhờ mẹ.

Cát Vân và bà Linh luôn có nhiều chuyện để bàn bạc, vả lại hai mẹ con vốn rất hiểu nhau.

Bà Lý Linh ngồi xuống giường và nói:

– Có chuyện gì định nói với mẹ phải không? Chẳng những nói mà để nhờ mẹ mãi đó.

Nếu là việc tốt mẹ sẽ sẵn sàng lo cho con.

Bà Linh và Cát Vân tìm đủ mọi cách để giải quyết vấn đề thật hoàn hảo, bà Linh rất khôn khéo chuyện gì cũng dần xếp tốt một cách hoàn hảo, Cát Vân luôn ỷ lại vào mẹ mỗi khi cần sự giúp đỡ của mẹ. Trong lòng rất nhẹ nhõm, Cát Vân vào phòng tắm rồi trang điểm và gọi điện cho Khắc Hưng, Khắc Hưng không trả lời chẳng lẽ anh đang trò chuyện với ai nên không muốn trả lời cô.

Cát Vân vừa tức vừa giận, cô phóng xe một mạch đến nhà trọ của anh, chàng lại không có ở nhà.

Mở cửa phòng chờ đợi một lúc Cát Vân nhìn đồng hồ, giờ này biết đâu anh chàng lại đến vũ trường, nhưng đến đó với ai khi nàng vẫn ở đây, chẳng lẽ dạo này vẫn còn theo đuổi Hương Nhu, bỗng dưng Cát Vân không an tâm khi ngồi chờ Khắc Hưng ở đây. Nàng lại phóng xe về hướng gò vấp. Hy vọng sẽ gặp anh chàng ở nhà hoa cúc của ông nội, cứ nghĩ đến khu nhà có nhiều vườn hoa cúc thường để người ta cúng, Cát Vân rất ghét loại hoa cúc này vì cô không thích, với cô loại hoa này không sang trọng quý phái.

Quả thật như sự tiên đoán của nàng, Khắc Hưng đang có mặt ở ngôi nhà hoa

cúc, vừa bước vào đã thấy Khắc Hưng và Hương Nhu đang ở ngoài vườn hoa có cả ông nữa,. Cát Vân gật đầu chào ông rồi cau có nói với Khắc Hưng, giọng trách móc.

– Vậy mà em cứ ngồi ở nhà mà đợi anh, vì công việc rất quan trọng và cần thiết nên em mới chờ để báo cho anh, không ngờ anh lại ở đây.

Ông Nghiêm lên tiếng.

– Kia cháu, có chuyện gì thì hãy vào nhà chơi đã.

– Cháu không có việc gì phải vào nhà.

– Vậy đến đây để làm gì?

Cháu đến để tìm anh Hưng.

– Cậu Hưng à, cũng vừa mới đến.

– Cháu xin phép.

Cát Vân ra vẻ thân mật với Khắc Hưng, giọng còn nũng nịu.

– Anh Hưng à! Mẹ rất muốn gặp anh, mọi việc đã bàn với mẹ, mẹ đồng ý nên em tìm anh ngay, vậy mà!

Khắc Hưng lên tiếng:

– Việc gì, chúng ta sẽ bàn lại sau được không?

– Bây giờ anh không định về à!

– Em về trước đi rồi anh về:

– Em đợi anh.

– Không được?

– Sao lại không?

– Anh có việc.

– Ở đây anh có việc với ai? Anh đừng quên là anh không còn là người của Nng ty nữa đâu?

– Tại sao không ... dù rất ít anh vẫn là cổ đông kia mà.

– Nhưng chỉ là danh nghĩa, nầu anh thật sự muốn thế em đã lo liệu mọi việc.

– Được rồi, anh về ngay.

Ông Nghiêm lên tiếng:

– Cháu không vào nhà chơi được hay sao?

– Cháu chẳng có việc gì ở đây cả, cháu đến để kéo anh Hưng về.

Nghiêm không biết nhiều về mối quan hệ giữa các cháu của mình với gã đàn ông có bộ mã điển trai ông. Nghiêm không nói ra nhưng ông thích Việt Khương hơn. Biết Việt Khương theo đuổi Hương Nhu ông rất vui, ông Nghiêm tự tin ở sự đánh giá và cách nhìn của mình, không ngờ gã thanh niên này lại được cô cháu gái của ông si mê, ông Nghiêm lắc đầu rồi nói với Khắc Hưng:

– Cháu Hưng nè, hay là cháu về đi hôm khác đến, ông cũng có việc muốn nói với cháu.

Khắc Hưng lên tiếng:

– Cháu nghe nói dạo này ông có hợp đồng lớn phải không?

Ông Nghiêm cười nói:

– Có gì lớn lao đâu cháu, chỉ là vườn cúc của nhà ông được một công ty sản xuất trà đặt mua hết để làm hương liệu trà hoa cúc.

– Vậy là hay quá không phải ông.

– Hay gì mà hay, có gì là to tát đâu, có chỗ thu mua như thế là may mắn lắm rồi còn hơn là phải làm kẻ "bán hoa".

– Kia Cát Vân em ăn nói gì kỳ vậy, em phải mừng cho ông chứ!

Ông Nghiêm đứng dậy bỏ đi, ông nói với. Thôi cháu về đi, ông mệt quá.

Ông em đã đuổi vậy mà sao anh cứ ở lì hoài vậy, hay là.

Cát Vân chưa nói dứt lời, Hương Nhu bước lên và nói:

Anh Hưng, anh về đi, cho ông tôi nghỉ ngơi.

Quay sang Cát Vân, Hương Nhu nói:

– Cát Vân, sao em lại nói năng lung tung vậy không sợ ông buồn hay sao?

Lúc nào Cát Vân cũng tỏ ra cay cú với ông, Hương Nhu rất bức mình và khó chịu, còn ông thì cũng chẳng than phiền mãi, ông thường bảo. "con bé đó có tính như vậy là do mẹ nó ... không dễ gì thay đổi, đến khi nào nó thất bại, nó mới ngộ ra. Sau khi Khắc Hưng và Cát Vân ra về, Hương Nhu vào nhà phụ mẹ dọn cơm.

Ông nội lên tiếng trước trong bữa cơm:

– Thiêm của cháu đã làm chủ cả công ty rồi phải không?

Hương Nhu lắc đầu:

– Không phải đâu ông, có một người nữa, chú ấy mua lại cổ phần.

– Vậy à! Công ty gì mà thay chủ hoài vậy cháu?

– Cháu không quan tâm chuyện đó khi nào thấy "chán" cháu sẽ tìm công việc khác.

Ông An cười:

– Chán là thế nào? Chẳng lẽ cứ mỗi lần chán" con lại nghỉ làm để tìm một nơi khác, như thế sẽ không hay đâu con.

Hương Nhu cười nói:

– Con biết mà, ý con là nếu công ty có vấn đề gì đó nên con mới nghĩ để tìm đến một nơi khác.

Ông nội hỏi Hương Nhu:

– Công ty thay đổi như thế mà không ảnh hưởng đến công việc, kể cũng khá đó cháu.

Giám đốc là thiếu nhưng người có cổ phần tương đương là ông Thanh. Ông ấy làm việc khoa học hơn. Nếu không phải là ông Thanh, cháu nghĩ công ty sẽ không tốt hơn và nhất là thiếu không được lòng mọi người.

Ông An góp lời:

Nghe chú Khiêm nói, chủ yếu là cậu Lý Nguyên của Cát Vân đầu tư:

Ông Nghiêm gật đầu:

– Chắc là vậy chứ vợ của thằng Khiêm làm sao có khả năng đó?

Hương Trà góp lời:

– Còn Cát Vân, sao lại tách ra làm ở công ty cũng “ăn trên ngồi trước” người ta rồi.

Ý Vĩ đặc ý xen vào:

– Làm giám đốc công ty thời trang không sướng hơn sao? Nhưng mà đâu phải ai cũng làm được “sập tiệm” rồi phải không chị Nhu ...

– Cái thằng nhóc này, tại người ta chưa có điều kiện chớ phát lên mấy hồi.

– Em thấy bây giờ ai cũng có thể làm giám đốc hết, chỉ cần có mặt bằng rồi mở văn phòng, rồi kinh doanh hoặc là giao dịch công việc gì đấy cũng có thể coi như là giám đốc ...

Cả nhà ai cũng nhìn ý Vĩ và cười vui, ý Vĩ thích thú nói tiếp:

– Con nhất định cũng sẽ tìm một mặt bằng và làm như thế.

– Em đã bảo là không "ngon ăn" sao lại có ý định đó, vả lại muốn làm thì phải có vốn.

Ý Vĩ tự tin:

– Em sẽ huy động vốn bạn bè để làm. Em sẽ học để khi làm sẽ có kết quả.

– Trời ạ ... không có một chút của cải mà đòi làm giám đốc, thôi đi cậu út ơi!

Bà Mai cười vui và lên tiếng.

Hương Nhu cũng mỉm cười, không khí gia đình thật đầm ấm, Hương Nhu rất yêu thích mái nhà với những người thân. Nơi mà cô đã sống và lớn lên trong tình yêu thương trìu mến của ông và ba mẹ, nơi mà dù cuộc sống gia đình còn khó khăn nhưng ai cũng vui, khi ấy còn có bà, bà nội là người vui tánh, ông nội, tuy vui tính nhưng rất nghiêm khắc. Vậy mà Việt Khương và ông lại hợp nhau nhất là sau đợt vườn hơon cúc của ông được ký hợp đồng.

Sáng chủ nhật rồi rảnh, Hương Trà vừa định cùng Ý Vĩ đi siêu thị, thì có điện thoại của Thuỳ Nhiên, chỉ năm phút sau Thuỳ Nhiên đã đến.

Hai cô bạn rời khỏi nhà Hương Nhu, Thuỳ Nhiên đeo bạn trên xe rồi nói:

– Ta đưa mi đi ăn rồi về nhà, ta có chuyện này muốn nhờ mi.

Hương Nhu cười nói:

– Chà ... có vẻ quan trọng dữ đây.

– Vô cùng quan trọng nữa đó, nhưng không có gì liên quan đến nơi đâu.

Đừng lo, chỉ giúp ta việc này.

– Sẵn sàng thôi.

Thuỳ Nhiên và Hương Nhu ghé vào một hiệu lăn ngon mà Thuỳ Nhiên thường đến cùng Đặng Thanh ... nàng giật mình khi thấy bà Linh ngồi vào chiếc du lịch của Đặng Thanh, nàng chỉ kịp nhìn chiếc xe di chuyển mà thấy trong lòng dâng lên một nỗi tức giận vô cùng mà không sao thoát được nên

lời.

Hương Nhu cầu nhàu:

– Ê! Đi ăn sao không chịu vào?

Thùy Nhiên kêu lên:

– Mi biết ai vừa rời khỏi quán này không? Làm sao ta biết được.

– Họ! Là họ đấy!

– Nhưng họ là ai?

– Đặng Thanh và bà Linh.

Hương Nhu cười nói:

– Vậy mà cũng nói chú Thanh và bà Linh là chỗ cùng quan hệ làm ăn:

– Quan hệ làm ăn gì? Ta thấy bà ấy ở nhà của Đặng Thanh, mi nói đi nếu không có quan hệ mờ ám thì làm sao sáng nay lại cùng đi ăn.

– Thì ra đây là nguyên nhân rủ ta đi ăn đây ừ! Ăn đi rồi về chỗ của ta. Ta đang muốn phóng theo họ đấy!

– Cái con này, làm gì ăn ớt dữ vậy?

– Ừ ta ăn ớt mà ớt hiểm nữa đó. Đúng là hai mẹ con họ có một “sách lược”.

– Gì mà cay cú quá vậy.

Thùy Nhiên kể lể mọi việc cho Hương Nhu nghe, càng kể Thùy Nhiên càng nổi giận cô nói:

– Ta nhất định hai người này có mối quan hệ khác thường, mi thấy có đúng không?

Nghe bạn kể lể suốt buổi, Hương Nhu càng ngạc nhiên, cô chỉ nghĩ hai người đều là cổ đông nên có mối quan hệ trong công việc.

Nếu đúng như sự nhận xét của Thuý Nhiên thì sao? Có thể lắm chứ, Cát Vân đã lôi kéo Khắc Hưng, nói đúng hơn là quyến rũ và chinh phục anh nên bây giờ chẳng biết trên lĩnh vực mới là kinh doanh thời trang ... anh có thật sự thành công hay không? Chẳng biết bây giờ anh vừa lòng hay hối hận khi vại vàng trước một quyết định hoàn toàn bị động, bị đưa đẩy vào cuộc một cách mù quáng. Nhưng biết đâu anh lại cho nó là hạnh phúc thì sao? Hương Nhu bất chợt lắc đầu rồi trách mình, "sao lại lo lắng và nghĩ ngợi đến anh chàng nhiều như thế nhất định họ có vấn đề Hương Nhu rùng mình, rất có thể là bà Lý Linh dùng chiêu bài như Cát Vân, Thuý Nhiên giận quá đến hoá khôn, cô dặn dò:

– Nhất định mi phải theo dõi họ và báo cho ta biết, ta có thể chia tay với anh ấy bất cứ lúc nào ... Nè! Mi nhớ báo cáo đấy!

– Được rồi nhắc hoài:

– À! Ta đã báo Việt Khương biết mi đang ở đây anh ấy sẽ đến.

– Ai mượn mi báo với anh ấy làm chi.

– Vì ta thấy anh chàng thật tội.

– Sao lại tội.

– Chuyện đó mi biết mà.. à!. Nghĩ cũng tức cười, Khắc Hưng lấy tư cách gì mà lên mặt với Việt Khương.

– Về việc gì?

– Mi không biết sao? Anh ta tưởng mình là ai chứ, chưa hề là gì của mi có đúng không? Vậy mà hần tuyên bố với Việt Khương ...

Thấy Hương Nhu thần nhiên, Thuý Nhiên mất hứng cô nói:

– Ủa mà mi có nghe ta nói gì không ... người ta lo cho mi mà, mi thật là không biết điều, ta mặc kệ mi đó, Việt Khương là một thanh niên tốt.

Hương Nhu che miệng cười:

– Trời đất! Làm như "bà thiếu" của Việt Khương nên nói giúp cho anh chàng phải không?

– Nếu đúng như vậy thì sao?

– Nè ... Việt Khương là thần tượng của các cô ở công ty đấy.

– Đừng nói chuyện của ta, hãy nói chuyện của mi với chú Thanh bao giờ thì làm lễ cưới?

– Mi không đòi cách gọi Đặng Thanh được sao?

– Được thôi, nhưng ta quen gọi thế và rất thích gọi như thế.

– Nếu vậy, hãy tận dụng điều kiện tốt để xem bà Lý Linh muốn gì?

– Biết đâu họ là "tình đầu" thì sao?

– Tình đầu cũng mặc vì hiện tại bà ấy đã không còn là ngày. Một gia đình rất tin bà ta, chẳng lẽ bà ta đành đánh đổi hay sao? Còn Đặng Thanh thì sao?

– Ta thấy mình cũng chưa hiểu hết anh ấy, có vội vàng quá hay không? Ta chỉ biết một điều anh ấy đã “bỏ người” để trở về quê nhà ...

Thảo nào mà có nhiều vốn đầu tư. Không phải đâu, của người chị họ của anh ấy đó.

– Xem ra mi cũng nắm rõ mọi việc đó.

– Ủ! Cũng có biết.

Hương Nhu nghe Thùy Nhiên nói thật nhiều mà không có ý kiến gì bởi cô mù tịt và mọi việc trong giao tiếp với Đặng Thanh. Hương Nhu cảm thấy dễ chịu vì cách làm việc khoa học nhưng cũng tình cảm nói chung lý và tình rất hợp lý. Nhưng điều đó có thể sẽ gây hiểu lầm cũng nên, càng nghĩ Hương Nhu không biết phải làm sao.

Thùy Nhiên vui mừng khi Việt Khương đến, cô vội chuẩn bị và cười trừ với Hương Nhu, Thùy Nhiên nói:

– Nhờ anh Khương đưa Hương Nhu về, Thủy Nhiên có việc phải đi.

Thật tự nhiên, cô nói với Việt Khương, có vẻ như họ thân thích với nhau.

– Việt Khương đưa Hương Nhu về dùm Thủy Nhiên nhé! Nhưng trước khi về hai người đi chơi nghen. Bây giờ mình cũng đi, giao nhà lại cho mi đó Nhu.

Hương Nhu lên tiếng:

– Mi đi đâu? Sao không đưa ta về lươn một thể?

– Ngộ chưa! Chẳng lẽ Việt Khương ở nhà của ta?

Thủy Nhiên vừa nói vừa cười rồi bỏ đi:

Hương Nhu bối rối nhìn Việt Khương không thốt được nên lời.

Việt Khương hoạt bát nói:

– Chúng ta đi câu cá Hương Nhu nhé? Em đã đi câu bao giờ chưa?

Hương Nhu lắc đầu:

– Vậy đi với anh nhé, đi chơi đến chiều xem chúng ta câu được bao nhiêu cá.

Hương Nhu cười nói:

– Tôi thích đi câu nhưng tôi câu không được cá bởi vì tôi nặng bóng vĩa lắm!

Em đọc câu ấy nhi còn nhỏ, không phải là do em nói đâu đấy. Vậy mình đi nghen?

– Cũng được!

– Đi mà "yếu xìu" vậy.

Người ta đi là đạt yêu đủ rồi, sao còn cần nhần, em thay đổi ý bây giờ.

– Anh biết rồi.

Việt Khương và Hương Nhu mãi mê câu cá, nằng câu rồi lại thả, cứ thế suốt buổi đến quên cả thời gian.

– Em không đói à? Mình ăn trưa đi chứ.

– Mãi câu em không cảm thấy đói.

Nhưng vẫn phải ăn trưa chứ. Bữa ăn được dọn ngay nơi chỗ đậu dưới tàn cây, cá được nướng bằng rơm ăn thật ngon và ngọt, Hương Nhu thích thú nói:

– Cảm ơn anh!

– Về cái gì?

Hương Nhu, cười:

Về buổi đi câu và buổi tiệc cá.

– Nếu em thích anh sẽ đưn em đi câu thường nhất hơn.

– Chúng ta còn phải đi làm.

– Ngày nghỉ chúng ta đi nhé!

– Em không hứa đâu.

– Anh vẫn cứ mong, cứ hy vọng.

– Để rồi thất vọng,đó.

Thất vọng vì em, cũng có thể được đấy chứ, anh tình nguyện đó.

– Trời ơi? Sao anh "sến" thế!

Đã bảo vì Hương Nhu, anh sẵn sàng mà.

– Lại "sến" nữa rồi.

- Anh nói thật đó, Hương Nhu này. Hôm nào anh mời em đi chơi.
- Thế hôm nay không phải là đi chơi sao?
- Sao em thích bắt bè anh thế, anh muốn mời em đi nghe nhạc, đi xem phim.

Anh sẽ đến đón em đó, anh mong rằng em không từ chối.

- Được rồi, em hứa với anh đó.

Đã mệt lần rung động đón nhận tình yêu nhưng cái cảm giác đó phút chốc tan biến nên hàng rất dè dặt. Rất may hai người họ đã rời khỏi công ty để mỗi người không phải khó xử, còn đối với Việt Khương, Hương Nhu cảm thấy chưa hiểu gì về anh dù anh tìm mọi cách để tiếp xúc cô.

Thùy Nhiên lúc nào cũng ca tụng anh, có lẽ con nhỏ thường đến với Đặng Thanh nên hiểu rõ về anh chàng:

Cũng như hôm nay, tình cờ hay cố ý. Hương Nhu không muốn gán điều đó cho Thùy Nhiên, bỗng dưng suốt ngày nàng và Việt Khương câu cá bên nhau, cô chưa bao giờ có được giây phút tuyệt vời này. Trước đây mãi lo học và giúp đỡ gia đình, Hương Nhu chẳng hề đi đâu, đâu sao cũng cảm ơn Việt Khương anh đã mang lại cho cô những khoảnh khắc thật dễ chịu này.

Mặc dù đã nghe Thùy Nhiên nói nhưng Việt Hương Nhu vẫn không ngờ rằng bà Lý Linh quả là một người đàn bà thật lợi hại, bà tưởng mình còn trẻ nên đồng nhan sắc để mê hoặc Đặng Thanh cũng như Khắc Hưng chẳng.

Hương Nhu hoảng hốt khi thấy bà Lý Linh vào phòng Đặng Thanh, bà sơ ý nên nghĩ rằng không có ai biết, sà vào ngồi lên đùi của Đặng Thanh khi ông ta đang ngồi chỗ làm việc. Đã thế giọng lại còn "nũng nịu" đến phát rợn:

- Anh à! Thấy em có khác xưa nhiều không?
- Hôm nào đi vũ trường nhé! Em vẫn bắt mắt chứ anh.

Những từ ngữ bóng gió của bà Linh thật khó nghe, bà quên là còn có Hương Nhu ở đây sao?

– Điều này chẳng bắt lợi cho thiếu ấy hay sao?

– Thật đáng sợ còn gã Đặng Thanh rồi cuộc ông ta là người thế nào, Thủy Nhiên trẻ trung xinh đẹp thế mà ông vẫn còn bị quyến rũ bởi một người đàn bà.

Trời ạ! Những lo toan của Thủy Nhiên xem ra là có cơ sở, nhất định phải vạch mặt hai người.

Hương Nhu rời khỏi phòng và nghe thêm được lời của bà Linh.

– Hay là cho con bé đó sang công ty của anh đi, nó ở đây em không an tâm.

– Không thể nào đứng bên ngoài mà rình rập họ trò chuyện được nên Hương Nhu bỏ về phòng làm việc, không chịu được thái độ của bà Linh, Hương Nhu gọi điện cho Thủy Nhiên để cùng ăn trưa ...

Suốt buổi sáng, Hương Nhu không sao tập trung cho công việc của mình cô chỉ mong đến giờ nghỉ trưa, Thủy Nhiên đến sớm, và chờ Đặng Thanh vừa hết giờ, Thủy Nhiên đã có mặt ngay tại phòng của Đặng Thanh, thấy Thủy Nhiên, Đặng Thanh vui vẻ nói:

– Em đến chơi sao không điện cho anh biết. Thủy Nhiên nhìn Đặng Thanh dò xét, cô nói:

– Em có hẹn với Hương Nhu đi ăn trưa ...

Bà Lý Linh vừa đẩy cửa phòng vừa nói to:

– Anh Thanh ơi! anh đi ăn ở đâu đây ánh mắt của bà Linh sắc lên khi thấy Thủy Nhiên đang ngồi trên chiếc ghế của Đặng Thanh còn anh thì đứng sau lưng và tay đang vòng vào cổ Thủy Nhiên, anh buông tay khi Lý Linh bước Lý Linh không đợi Đặng giới thiệu, bà lên tiếng:

– Ủa! Anh quên là đã hẹn cùng ăn trưa với em rồi sao?

Đặng Thanh nhìn bà Lý Linh rồi cười nói:

– Làm gì có việc đó Lý Linh ... tôi bận việc mà! đã Bà Linh cướp lời Đặng Thanh:

– Vậy thì mời cả cô bé này đi cùng, chắc là người quen.

Thùy Nhiên nhìn vẻ trơ tráo của bà Lý Linh, không nén nổi bức, cô lên tiếng dò xét bà.

– Dạ ... thật ra em là người quen của anh Thanh:

Thùy Nhiên không muốn nói mình là bạn của Hương Nhu. Dấu tông tích để xem bà ta nói gì? Nếu biết cô là bạn của Hương Nhu lại càng phức tạp thêm thôi.

Bà Lý Linh vui vẻ:

– Vậy đi ăn trưa luôn nhé?

Đặng Thanh lắc đầu.

– Không được Lý Linh à! Anh có việc phải nói với Thùy Nhiên.

– Quan trọng lắm không?

Chuyện riêng của người khác cô cũng muốn Lý Linh cười trơ trên:

– Làm như chúng ta lạ lắm không bằng Thùy Nhiên phát câu, cố dẫn lòng, cô hết mái tóc ra vẻ bất mãn rồi hỏi:

– Ủa. cô với ... giám đốc Thanh là sao?

Bà Lý Linh cười tự đắc:

– Chúng tôi từng là bạn thân.

– Vậy sao? Bản thân có để trong dấu ngoặc tôi nhé.

– Cô hỏi làm chi? Vậy cô đi ăn trưa với chúng tôi nhé!

Thùy Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay của mình rồi nói:

– Xin lỗi thời gian không còn nhiều hai người đi ăn đi, tôi ... tôi có hẹn với

bạn.

Đặng Thanh vừa lên tiếng:

- Em đợi anh đi cùng vời.
- Không phải, em có hẹn bên ngoài.

Thùy Nhiên cướp lời Đặng Thanh, cô không muốn bà Lý Linh biết tình bạn thân thiết giữa cô với Hương Nhu, có thể Hương Nhu mới có thể tìm hiểu về họ cho cô biết. Để xem thái độ của Đặng Thanh như thế nào? Trời ạ! Chẳng lẽ đối với họ tình cũ không rũ cũng tới".

Thùy Nhiên gọi điện và hẹn với Hương Nhu rồi bỏ đi. Đặng Thanh đi theo và nói với cô:

- Để anh đưa đi ăn trưa nhé Thùy Nhiên.

Thùy Nhiên hơi lầy:

- Thôi được rồi ... em có hẹn, anh vào mà đưa "người cũ" đi ăn đi.
- Anh đâu có hẹn với bà ta.
- Ai biết hai người có hẹn hay không?
- Anh đã bảo rồi mà. Nè! Em và Hương Nhu đem về cho anh một hộp cơm.
- Trời đất! Anh mà cũng ăn cơm hộp hay ủa! Vậy anh là gì mà không được ăn cơm. Ai nói không được, có điều một giám đốc.
- Ai lại ăn cơm hộp, cơm bụi như thế? Bà ấy đến kìa, em đi nhé. Bí mật nghe, bà ấy không biết em là bạn của Hương Nhu, lạy trời bà đừng biết.

Thùy Nhiên rời khỏi công ty và ăn trưa với Hương Nhu:

Hương Nhu lên tiếng trước khi thức ăn và cơm được bày lên bàn:

- Sao ... ăn với ta chắc là buồn lắm, vì chàng mời mà không đi. Hay là lo lắng họ đang cùng ăn bên nhau.

Thùy Nhiên bỗng cười và nói:

– Nghĩ thật tức cười bà ta tưởng mình là ai chứ. Chắc tưởng mình là cô gái "tuổi đôi mươi", còn lên giọng với ta là:

"chúng tôi từng là" mi nghĩ "chúng tôi".

là sao?

Hương Nhu cũng cười:

– Mi có ghen" không đó?

– Ghen à! Ta tức và "nực cười" thì có ... Nè! .Mi nghĩ sao về bà thiêm của mi?

– Biết nói sao bây giờ?

– Vạch trần bộ mặt "ngoại tình của bà ấy":

– Trời đất nếu thiêm ấy ngoại tình với chú mi có "xù" chú ấy không?

– Chuyện đó à! Ta phải xem lại. nhưng mà nếu Đặng Thanh có ý định trở lại với bà ấy" ta. Sẽ "cốc cần" được chưa?

Hai cô bạn vừa trò chuyện vừa ăn, bất chợt Thùy Nhiên đổi giọng:

– Hương Nhu ơi! Hay là bà ta có ý đồ ...

– Ý đồ gì?

– Cũng như con gái của bà ấy ...muốn cổ phần của Đặng Thanh rồi cũng sẽ là của bà ấy!

Hương Nhu cũng thoáng có ý nghĩ đó nhưng cô không dám nói ra. vì Hương Nhu sợ đó là sự thật mà điều này rất có thể ...

– Sao? Mi có ý nghĩ như ta phải không? Nếu vậy chúng ta phải làm sao?

Không khéo Đặng Thanh sẽ giống như lữ lắc Hưng trở thành tình" hờ, đã thế mất cả của cải. Không ngờ Khắc Hưng lại nhu nhược đến thế, vậy mà đã có lúc anh lại len vào tâm hồn của cô ... Hương Nhu giật mình.

– Trời ạ! Chẳng lẽ chú Đặng Thanh cũng rơi vào sự mù quáng đó? Bà ấy Linh là người như thế hay sao? Có nên cho cả nhà biết hay không? Nhất định không để cho thiếu cảm sùng" chú Khiêm, còn Đặng Thanh thì sao? Thật là một bọn đàn ông giống nhau cả ... nếu họ khinh bên nội cô nghèo tại sao ngày trước lại chấp nhận gã thiếu. Bất chợt Thuỳ Nhiên lên tiếng hỏi Hương Nhu:

– Mi thấy ta có nên xù" gã Đặng Thanh hay không?

– Tại sao phải "xù" chứ! Hãy xem Đặng Thanh là người như thế nào? Nếu gã cũng như bọn đàn ông"háu sắc"thì xù" cũng không muộn.

Thuỳ Nhiên cười:

– Không ngờ Hương Nhu của ta bỗng chốc thật khôn khéo ... làm chung với những kẻ giả tạo chúng ta phải khéo léo, không khéo sẽ bị trù dập cho mà xem!

Hình như chúng ta lao vào trận chiến không bằng.

– Không trận chiến là gì?

Hai cô mãi mê trò chuyện quên cả ăn uống.

Đến khi phát hiện sắp hết giờ hai cô mới dừng bữa và chợt nhận ra sự có mặt của Cát Vân với Khắc Hưng.

Thuỳ Nhiên lên tiếng:

– Mong sao họ không thấy mình.

– Thấy thì thấy, có sao đâu?

– Ta muốn theo dõi họ.

Hương Nhu cười nhạt:

– Mi đã có chút hoài nghi rồi phải không?

Đối với đàn ông không nên đặt trọn niềm tin, hãy chừa lại đôi chút phần trăm để "dò xét".

– Hay mình đi về Nhiên.

– Chúng ta chưa dùng xong bữa kia mà ... hay là sợ phải gặp “hắn” ta sẽ lại chỗ của anh chàng được chứ!

– Để làm gì con khi.

– Ta sẽ vạch mặt con nhỏ xấu xa đó ...

– Đồ khùng.. lấy có gì chứ!

– Ta biết phải làm gì rồi mà!

– Thôi đi nhỏ ... chuyện chẳng có gì quan trọng cả.

– Sao lại không quan trọng chứ? Giọt bỏ của người khác không là xấu à?

Nhưng thôi ... bữa nay ta không thêm nói đến bọn họmi có đưa em chú bác thật vô liêm sỉ ... tại mi chưa biết đó ... có lần ta đã gặp bà ta đến nhà Đặng Thanh.

– Sao lúc ấy mi không vào?

– Để làm gì? Ta đang theo dõi để xem bà ta là người như thế nào và cả Đặng Thanh nữa tại sao Đặng Thanh lại giàu có đến thế.

– Người ta giàu mi cũng muốn biết cả lý do nữa hay sao?

– Ngộ nhớ mình yêu phải "tên trùm" thì sao?

– Trời đất, lo xa như vậy sao nhỏ?

– Ừ? Khi yêu cái gì cũng phải đặt chữ "ngò" lên trên cả ...

– Yêu mà khổ dữ vậy sao?

– Ủi thơ văn cũng ví von như thế đấy! Mi không nhớ là thi sĩ Xuân Diệu có những câu thơ thật tuyệt vời khi nói về tình yêu hay sao? "yêu là chết ở trong lòng một ít ... vì mấy khi yêu mà chắc được người yêu ..." – "cho rất nhiều, song nhận chẳng được bao nhiêu." vậy mà ai cũng cứ yêu.

Thùy Nhiên cười nói:

– yêu thì khổ, không yêu thì lỗ ..."thôi thì"lỗ" một chút để được yêu mi nhỉ?

– Ta thà là khổ".

– Không dám khổ đâu? Có người mê mệt đấy!

– Ta à! Không dám mơ chuyện đó đâu?

– Ta hỏi Việt Khương đấy nhé!

– Mi thân với anh chàng có vẻ nhiều hơn cả ta nữa ...

Thùy Nhiên gật đầu:

– Bởi vì có một bí mật" mà ta chưa thể nói cho mi biết.. nhưng mi hãy yên tâm đi, ta chỉ muốn tốt cho cả hai đứa mình mà thôi.

– Ta không biết mi muốn nói gì.

– Đừng thèm biết một thần lắm. Hãy nhìn bọn nó kia.

– Nhỏ này ... đừng xen vào chuyện của họ đi có được không?

– Mi khờ quá Hương Nhu ơi! Bọn nó chỉ là những kẻ hám tiền, hám danh, cái gã Hưng đó để rồi xem sẽ "thân bại danh liệt" vì con nhỏ đó.

Địa vị thần tài đang ờ trong tay phút chốc tan thành mây khói.

– Dẫu sao bây giờ họ cũng chỉ là một côngty" Thùy Nhiên cười nhạt nhẽo:

– Hắn bị lừa vào đó rồi. Chỉ là hư danh thôi, đến lúc phá sản nó chẳng là gì

cả. Anh chàng sẽ bị đá ra ngoài để thế vào một gã khác. Đừng nói với ta là mi đang ngờ vực Việt Khương.

– Đúng ta không loại trừ tên nào cả, một khi bà Lý Linh đã lợi dụng "tình xưa nghĩa cũ" để quyến rũ Đặng Thanh thì con gái bà ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đó với cả Việt Khương, bởi lẽ họ biết mối quan hệ giữa Đặng Thanh và Việt Khương và hơn thế nữa.

– Nghĩa là sao?

– Có một bóng phụ nữ ẩn nấp đâu đó trong công việc của Đặng Thanh.

– Trời ạ! Chuyện mi nói, ta không hiểu gì cả ...

Thùy Nhiên chột bàng hoàng.

– Trời ạ. Ta đã lộ dần điều "bí mật" ra rồi ...mi đừng hỏi gì ta nữa nhé, hãy để ta âm thầm tìm hiểu, nhưng hãy nhớ là việc ta làm chỉ vì hai đứa mình thôi, chỉ vì hai đứa mình thôi ...

Sợ Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 7

Việt Khương và Hương Nhu đến thành phố biển sớm hơn Đặng Thanh và Thùy Nhiên.

Việt Khương thuê phòng xong và nói:

– Em vào cất hành lý rồi đi tắm biển!

– Không đợi Thùy Nhiên và chú Thanh sao?

– Bao giờ chứ ấy đến sẽ hay ... Bây giờ biển đẹp thế này chúng ta không tắm thì uổng lắm đó.

– Em thấy kìa, biển buổi sáng thật dễ chịu.

– Nhưng rồi họ có biết mình ở đâu không?

– Em khờ quá ... Mình ở khách sạn nổi tiếng này và lại anh có nói với chú rồi ... Nào vào phòng thay đồ tắm đi em!

Hương Nhu chân chừ.

– Sao anh không thuê thêm một phòng nữa để em với Thùy Nhiên ở. Chẳng lẽ em với anh ...

Việt Khương đến bên Hương Nhu, kéo nàng ngồi lên giường rồi đặt hai tay lên vai Hương Nhu anh nói:

– Không tin anh sao?. Chúng ta đã quen bao lâu rồi, anh đối với em như thế nào, em không biết hay sao? Em cứ thật an tâm vui chơi những ngày cuối tuần.

Lần sau chúng ta sẽ đi Đà Lạt nhé!

– Chưa chi đã vẽ lên khung cảnh Đà Lạt.

– Nhưng em chưa đến đó có phải không? em muốn đi lúc nào hãy nói để anh sắp xếp đưa em đi.

– Biết lúc nào đi được.

– Vậy thì để anh sắp xếp ... nào vào phòng thay đồ đi!

– Mình không đợi chú Thanh với Thùy Nhiên đến hay sao anh?

Việt Khương cười nói:

– Đợi họ nửa giờ nữa nhé!

Hương Nhu gật đầu:

Việt Khương gọi phục vụ viên mang cà phê lên phòng. Hương Nhu đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường. Việt Khương đến bên nói:

– Em uống cà phê đi đừng sốt ruột nhé!

– Anh không lo họ xảy ra việc gì hay sao?

– Sao lại có việc đó xảy ra chứ! Biết đâu họ cũng đứng ở đâu đó để uống cà phê. Nào ... Em uống cho anh vui chứ!

Hương Nhu và Việt Khương ngồi trên chiếc ghế dài đặt trong phòng bên chiếc bàn nhỏ. Việt Khương khuấy ly cà phê và đưa vào tận môi Hương Nhu.

Hương Nhu bẽn lễn nói:

– Anh làm như em ...

– Hương Nhu này ...

Vừa khi ấy điện thoại của Việt Khương và cả Hương Nhu reo vang. Cả hai cùng nghe ...

Cuối cùng Việt Khương nói:

– Chú Thanh không biết trước việc này Hương Nhu ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao người thân từ Mỹ về Việt Nam lại không báo trước.

– Đột ngột như thế chắc có việc riêng. Họ là những nhà kinh doanh mà!

– Anh có biết nhiều về họ?

– Là ai?

Bà Việt Kiều của chú Thanh!

Việt Khương thật tỉnh. Anh nói:

– Làm gì gọi là bà Việt Kiều nghe xa lạ quá vậy?

– Vậy người phụ nữ bí ẩn" đó là ai?

– Nghe đâu đó là chị họ của chú Thanh ...

– Làm như trò đùa. – Sao lại là trò đùa ...

– Làm gì "gay gắt" với chú Thanh quá vậy.

Hương Nhu bỗng nổi đóa như mình là người trong cuộc:

– Tại anh không biết đó thôi.

– Việc gì? Nói cho anh nghe với.

Chuyện của Thùy Nhiên, em không xen vào đâu.

– Nói đi! không khéo lại ôm nỗi uất nghẹn đó cô bé.

– Anh cứ trêu em mãi.

– Vậy thì để anh nói nhé ... về người đàn bà Việt Kiều đó. Bà ấy muốn tìm người quen, còn chú Thanh ... họ thật sự là chỗ họ hàng. Theo anh được biết bà ấy với chú Thanh là chị em.

– Nói gì thì nói mi cũng bênh bà ấy.

– Nếu em gặp bà ấy em sẽ có thiện cảm chứ không ác cảm như bây giờ. Bởi vì em là bạn của Thùy Nhiên nên em ủng hộ bạn em và lên án bà. Bà ấy là gì của anh?

Đơn giản thôi, là người thân của chú Đăng. - Không biết gì về bà ta mà cũng nói.

– Chú thanh bảo:

" Đó là một người phụ nữ giàu nghị lực và thật đẹp." Chú còn nói:

" Đẹp cả ngoại hình và tính cách".

Hương Nhu cười thành tiếng:

Xem ra cả chú Thanh và anh đều ngưỡng mộ bà ta, đã thế sao chú còn dính líu với bà, Lý Linh ... Anh có biết bà Lý Linh là ai không?

Bất chợt Việt Khương choàng tay ôm ngang người Hương Nhu, anh nói:

– Anh biết ... nhưng anh tin chú Thanh không có gì với bà Lý Linh cả ... chú còn khinh nữa là đằng khác ...

– Khinh ... mà vẫn không thoát khỏi "mê hồn trận" ấy!

Việt Khương chợt nhớ đến Cát Vân khi nghe Hương Nhu nhắc đến mê hồn trận". Việt Khương biết Cát Vân và có dự sinh nhật của cô bé ...

Không ngờ thời gian gần đây cô bé lại tìm đến anh, chẳng biết có phải "mê hồn trận" anh hay không? Việt Khương chẳng kể cho Hương Nhu vì thấy không có gì.. nhưng rồi nghĩ đến Khắc Hưng- Người đã "đeo đuổi" Hương Nhu, bỗng chốc bỏ tất cả để đến với cô bé ... Còn bây giờ chẳng lẽ Cát Vân lại dùng "thủ đoạn" đó để anh đến với cô ta. và biết đâu tất cả những gì anh đang có đều giống như Khắc Hưng ...

Với anh, Hương Nhu tuyệt vời hơn cô bé Cát Vân thật nhiều dù Hương Nhu không sắc sảo kiêu xa như Cát Vân nhưng bù lại Hương Nhu có nét đẹp thanh thoát đầy quyến rũ- Việt Khương bị cuốn hút bởi lần gặp đầu tiên trong buổi tiệc. Khi ấy biết Hương Nhu đã có người theo đuổi, anh cảm thấy thất vọng vô cùng ... nhưng rồi mọi việc đã trở nên thuận lợi hơn cho sự "theo đuổi" của anh đối với Hương Nhu ...và bây giờ thì anh đã đi được nửa đoạn đường chinh phục rồi.

Hương Nhu nhìn vẻ mặt và sự im lặng của Việt Khương, cô ngờ vực hỏi:

– Có phải đã có chuyện gì hay không?

Việt Khương lắc đầu rồi cười nói:

Không có chú Thanh với Thùy Nhiên thật không vui tlnào cả ... nhưng chúng ta vẫn phải đi tắm biển chứ.

– Sợ em quên à!

– Không sợ, vì đi biển là phải tắm thôi ...nhưng anh muốn tắm sớm trong buổi sáng sẽ tốt hơn.

Hương Nhu chợt thốt lên:

– Anh à!biết đâu chú Thanh lại đi nghỉ ngơi đâu đó với bà Lý Linh.

– Em đa nghi quá Hương Nhu ơi! Nếu thế cô bạn thân của em đã “tổ khổ”.

chú Thanh rồi ... Chú Thanh đưa Thùy Nhiên rạ phi trường đón "cô ấy" về, chú vội vã lắm ...

– Đón "người bí ẩn" với công việc "bí mật" phải không?

– Em thích dùng "cù móc" lắm sao?

– Hừ! ai thèm ...

– Vậy thì xin mời cô nương ra biển tắm giùm! Chưa bao giờ Hương Nhu cảm giác thật thích thú và mê say ngâm mình dưới làn nước biển mát lạnh. Hết tắm lại lên bờ xây cát rồi lại ủa theo sóng biển- cảm giác này đối với nàng vô cùng lý thú.

Nhìn Hương Nhu thích thú ngâm mình dưới nước Việt Khương chụp hình nàng lia lịa, cô lắc đầu nói. Làm gì chụp hình mãi thế.

– Trông em rất xinh ...

– Xinh gì mà xinh ...thì hình nào cũng vậy thôi.

– Nào ...nào ... duỗi dài trên bãi cát đi ... tấm hình này đẹp lắm đó. Bây giờ em lên phao gối, anh đẩy ra xa ... chụp một bộ hình em giữa dòng. Thật là đẹp, là xinh ...nữa phải không.

– Bộ anh nói sai hay sao?

– Không biết nữa ...

– Không biết nè ...

Việt Khương vừa bơi vừa kéo chiếc phao ra Hương Nhu kêu ơi ới.

– Cho em trở vào đi, kéo ra em hụt chân ... em không biết bơi đâu.

- Đã có anh bơi hộ cho em có được không?
- Nếu em không chịu thì sao?
- Thì anh ... anh sẽ bơi một mình, bơi mãi không trở lại ... em chịu không?
- ? ...
- Có được không Hương Nhu?
- Anh nói gì nghe kỳ lạ thế ... Đừng nói như vậy nhé.. Em sợ lắm đó!
- Thật không?
- Ai mà biết ...

Việt Khương nắm chặt bàn tay Hương Nhu, đưa bàn tay cô lên môi hôn, giọng anh thật nhẹ:

- Cảm ơn em!

Và thật bất ngờ Việt Khương đã mang đến cho Hương Nhu một nụ hôn thật ngọt ngào mà vị mặn của nước biển cũng không làm cho họ cảm thấy mặn ...vị tình yêu ngọt của Hương Nhu sớm nở thật nồng nàn khiến cho Hương Nhu đón nhận như một sự chờ đợi ...

...Sau bữa ăn chiều, hai người tay trong tay đi dạo phố biển về đêm.

Hương Nhu ngồi lặng trên chiếc băng đá ngắm những hạt sao lấp lánh trên bầu trời đêm, chưa bao giờ nàng có cảm giác đậm đà về hương vị biển như đêm nay ... có lẽ vì đây là lần đầu nàng đi, với Việt Khương ...

Buổi sáng thức dậy thật sớm, Hương Nhu nhìn xuống đất thấy Việt Khương vẫn nằm đó. Trông anh chàng thật tội nghiệp. Nhớ lại lúc đầu hôm nàng và anh đã "đấu" với nhau về chuyện ngủ thật buồn cười:

- “Tại sao anh không thuê phòng có hai chiếc giường”.
- "Đã bảo phòng đôi mà. – " Phòng đôi thì.. nhưng chúng ta thì sao đây"

Hương Nhu đẩy mạnh anh chàng rồi nói tiếp:

– “Hay là em sẽ thuê thêm một phòng.”.

– Có nên không, đi chơi hai người thuê hai phòng. Vả lại nếu có cũng không gần bên để anh tiện chăm sóc em đâu. Em yên tâm đi, tối anh ngủ dưới đất, để bảo vệ em.” – “Ai lại như thế ... Vả lại em không quen như thế đâu?”.

Hai người cứ "đấu võ mồm" mãi về việc ngủ nhưng rồi cuối cùng Hương Nhu vẫn nói:

– “Thôi được rồi ... em cho anh nằm trên giường như nhớ vị trí sông Gianh nhé!”.

Nói chuyện mãi, hai người quên cả giấc ngủ ... và cuối cùng Việt Khương ôm gối mềm xuống nền mặc cho Hương Nhu ngăn, anh nói:

– "Hãy để em nghỉ đẹp và anh chứ! Vả lại anh muốn giữ gìn cho em ... Em là cô gái tuyệt vời mãi mãi trong lòng anh đó!" Và anh đã ngủ ngon giấc khi nàng giật mình dậy định ra biển đón bình minh ... nhìn mặt trời mọc ... cảm giác này thật tuyệt diệu làm sao!

Hương Nhu loay hoay một lúc thì Việt Khương tỉnh giấc. Anh lồm cồm bò dậy rồi nói:

– Anh ngủ quên.. Xin lỗi em nghe ... Đợi anh một tí, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc trên biển.

– Nè thay đồ tắm luôn một thể Hương Nhu nhé!

– Đợi anh một chút ...

– Đợi anh chắc nắng lên cao quá?

– Trời chưa sáng đã sợ nắng lên ...

Việt Khương vào phòng làm vệ sinh cá nhân rồi trở ra, anh soạn đồ trong chiếc túi du lịch.

– Cầm một gói giấy, anh nói:

– Em mở ra xem có vừa không? Đi chơi biển nên anh ...mua tặng cho em ...để ...

Thấy vẻ ngập ngừng của Việt Khương, Hương Thu bỗng lo lắng. Nàng nói:

– Thôi để tí nữa rồi xem ... bây giờ nhanh lên đi anh ...

– Vậy thì em mang vào phòng tắm và thử đi ...

– Thử à? Chắc là đến giờ ăn điem tâm thôi ...

– Tùy em.. em nói mãi sẽ trễ thôi. Nào, ngoan đi cô bé vào thay đồ nhanh lên đi!

Hương Nhu bị Việt Khương đẩy vào phòng tắm. Nàng ngỡ ngàng khi nhìn thấy bộ đồ tắm tuyệt đẹp và vô cùng hấp dẫn.

– Nhanh lên em! Chắc là đẹp lắm!

– Em không mặc bộ này đâu!

– Anh tự tay chọn cho em ... đó ... nhưng nếu không thích thì thôi vậy! Anh xin lỗi vì không hỏi ý em với lạ anh chỉ muốn anh đẹp hơn với bộ đồ này và thật là ...

Việt Khương ngập ngừng không muốn dùng từ “quyến rũ” hay hấp dẫn" dẫu sao các cô gái đi biển tắm với những bộ đồ này thật là quyến rũ Với Hương Nhu thì lại khác, cô bé có vẻ dịu dàng kín đáo và thật là thâm kín ...

Có lẽ biết anh giận nên Hương Nhu khoác lên người chiếc khăn khi mặc bộ đồ tắm. Nàng bước ra và hỏi thúc:

– Anh xong chưa? Đi nhanh lên!

Việt Khương mỉm cười khi thấy Hương Nhu chịu mặc bộ đồ mà anh đã tặng cho nàng ... Thật quyến rũ và trên cả tuyệt vời của sự "hấp dẫn phụ nữ phải như thế chứ - Hương Nhu như một cánh hồng vừa mới hé. Vẻ đẹp vẫn còn ẩn mình trong cánh hoa.

– Đi nhanh lên, không khéo nắng lên bây bé ơi! Việt Khương nắm tay Hương Nhu, cả hai chạy sóng soài ra bãi cát. Hương Nhu vô cùng thích thú khu biệt thự cho thuê ở đây. Sát bãi biển, sáng, trưa, chiều, ... lúc nào cũng ngâm mình xuống nước mà không phải lo ngại khoảng cách đi lại xa xôi.

Buổi sáng thật đẹp, biển lặng gió nhẹ những rùng mây hồng bông bênh trên bầu trời và kia rồi ánh mặt trời dần dần ló dạng sau dãy núi ...đẹp làm sao!

Việt Khương chụp bức hình mặt trời mọc trên biển và anh còn "đạo diễn" cho Hương Nhu chụp thật nhiều kiểu ảnh thật đẹp.

Hương Nhu và Việt Hương vui say với sóng nước một lúc, cả hai lên bờ và nghỉ ngơi trên hai chiếc ghế bố. Nhân viên khách sạn mang hai phần điểm tâm cho họ:

Thức ăn và thức uống được đặt trên bàn có che những chiếc dù nên thật dễ chịu. Và lại sáng nếu tiết trời cũng rất "nhả nhặn" -Hương Nhu ở như thế.

Hai người vừa ăn uống trò chuyện và thật bất ngờ ...

Cát Vân với các cô bạn từ Vân đã thấy Việt Khương – Cô bèn kêu lên thân thiết như là đã quen biết nhau từ lâu với anh.

– Ủa ...có cả anh đi biển. Bọn em không biết ...nếu biết trước chúng ta cùng đi biển và tổ chức picnic. Chắc là vui lắm!

Việt Khương tế nhị nói:

– Xin lỗi, tôi không đi một mình. Thì bọn em cũng vậy, bọn em nhắc anh mãi, nhờ Hiếu Chi bảo đạo này anh xa rồi mọi người.Nè! Đừng vì chuyện riêng tư mà đánh mất tình bạn cao đẹp đấy nhé!

Quay sang Hương Nhu, Cát Vân bữu môi nói móc:

– Tưởng tốt lành lắm ... chẳng biết ông cụ ở nhà có biết hay không lúc nào cũng chính trực, đoan trang. Nếu có gan về hãy nói cho ông cụ biết giùm nhé!

Một cô bạn của Cát Vân rộn rã:

– Anh à! Anh em mình chiều nay phải quây tung vũ ở đây nghe! A! Bọn em ở khu biệt thự đó đó.

– Trời ạ! Chẳng lẽ họ theo dõi việc đi chơi của nàng. Tại sao cũng ở khu đó, gần cạnh biệt thự mà Việt Khương thuê, Hương Nhu cảm thấy khó chịu, muốn bỏ đi ngay, ở đây cùng với các cô gái này thật khó chịu. Chưa chi đã mời gọi đi vũ trường nữa chứ! Nghe hai tiếng vũ trường Hương Nhu rất e ngại bởi lẽ cô không biết nhảy ...

Bất ngờ, Việt Khương đề nghị:

– Nhân thể đêm nay anh đưa em đi vũ trường nhé!

Hương Nhu lắc đầu:

– Em không biết nhảy kia mà!

– Không phải em không biết mà là em ít đi nên không "điều luyện" thôi.

Nhưng chuyện đó không quan trọng chúng ta đến để vui, để thư giãn nhưng không phải để cho người ta nhìn và nề phục vì sự "sành sỏi" đó.

– Sao lại "nề phục" ... "nề ghê sợ" thì có ...

– Ừ!

– Xem ra anh với các cô gái thân dừ đó!

– Thân gì mà thân.. Hiếu Chi là em họ, anh dự sinh nhật con bé có gặp Cát Vân.. – Vậy sao? Hai người chắc thân lắm phải không?

Việt Khương cười:

– Em có muốn anh thân với hai cô gái đó không?

– Em muốn hay anh muốn ai mà biết được ...

Hương Nhu phụng phịu gương mặt rồi im lặng không nói thêm lời nào.

Việt Khương choàng tay qua vai Hương Nhu nói:

– Anh nói đùa thôi ...làm sao anh thân với các cô gái như thế ...mà này ...em còn phải cẩn thận với Cát Vân nhiều.

– Cẩn thận với "nó" cái gì nữa bây giờ Việt Khương im lặng ... "Là anh đây!" Việt Khương định thốt ra những lời như thế nhưng rồi anh im lặng vì sợ Hương Nhu hiểu lầm.

Hương Nhu đề nghị:

– Hay là chút nữa chúng ta đi từng nơi khác đi anh! Thuê phòng nào cũng được miễn đừng gặp Cát Vân.

Đi chỗ khác thuê, em đòi thuê thêm một phòng nữa, anh không chịu đâu.

– Em không thuê đâu ...Đã bảo em không muốn thấy mặt cô em họ kiêu kì đó ...

– Mình không vui chơi với họ, ngày mai chúng ta đi trở về thôi. Đừng thêm bận tâm về các cô gái đó em dễ thấy dễ chịu hơn.

– Nhưng em không thích.

– Em làm thế em sẽ bị thua đó. Tại sao?

– Tự suy nghĩ đi em ...

– Em không biết. Nếu anh không dời chỗ, em sẽ ở luôn ngoài biển.

– Anh cũng vậy. Em ở đâu, anh sẽ theo đó.

– Vậy tại sao anh không nghe em?

– Thì anh sẽ nghe.

– Thật nhé anh!

Thấy Hương, Nhu thể hiện niềm vui trên gương mặt. Việt Khương càng thương cô hơn ...

Biết Hương Nhu và Cát Vân là chị em chú bác ruột, Việt Khương rất ngạc nhiên vì cả hai không có chút gì có vẻ là chị em họ thật gần cả. Vả lại đàn ông con trai ai lại quan tâm đến việc đó.

Buổi trưa Thùy Nhiên điện cho Hương Nhu và hẹn ra vào tối nay. Hương Nhu vui sướng hỏi:

– Ủa, chú Đặng Thanh cũng ra đây sao?

– Chẳng lẽ lại không có anh Thanh. Sao mi lại hỏi như vậy.

Hương Nhu cười nói:

– Vậy thì tốt rồi là vì ta nghe anh Việt Khương nào có người chị họ của chú ấy về, sợ công việc của chú ấy ...

Giọng của Thùy Nhiên thật vui:

– Chị ấy thật tuyệt, xem ra mới gặp đã ủng hộ ta với Đặng Thanh ... Mi thấy như vậy có phải là người tốt không?

– Vậy cũng mừng cho mi rồi ... vậy tối nay là có “cô đó, ra đây không”?

– À! Đó là “Dạ Hương” một phụ nữ đẹp, khả ái và bản lĩnh. Mi mới gặp cũng sẽ có thiện cảm ngay.

– Ta hỏi mi có cô Dạ Hương đến đây không?

– Chị ấy vội lắm. Đã đi Đà Lạt rồi.

– Có họ hàng à?

– Không! Nghe bà Dạ Hương bảo đi tìm một sư cô ở chùa nào đó ở Đà Lạt.

– Vậy là họ hàng rồi ...

– Chuyện đó không liên quan đến ta chưa có điều kiện để tìm hiểu. Thôi nhé!

ở đó đợi. Ta với Đặng Thanh nhé!

Hương Nhu tần ngần một lúc rồi nói với Việt Khương:

– Anh à! Chiều tối nay Thùy Nhiên và chú Thanh ra đây.

– Tốt rồi.

– Vậy mình ... có dòi chỗ thuê không?

– Tùy em. – Anh quyết định đi!

– Đã bảo tùy em mà!

– Em không biết!

– Vậy thì quyết định ở lại đây và đêm nay anh với em cùng với chú Thanh, Thùy Nhiên sẽ đi chơi thoả thích, cho hai cô chọn.

– Cô Thùy Nhiên là em vui rồi. Không để ý đến mọi người chung quanh đâu ... Nhưng mà anh có đi vũ trường với các cô gái ấy không?

Việt Khương lắc đầu nói:

– Anh đã có "người đẹp" rồi ...không quan tâm đến các cô khác đâu!

– Xạo quá anh ơi!

– Em không tin sao?

– Không!

– Làm sao để em tin anh?

– Em đang suy nghĩ.. Bởi vì bây giờ chúng ta đi đâu?

– Em ngủ một chút cho khoẻ rồi đi chơi. Anh có những nơi hay lắm.

– Nơi nào mà hay.

– Đó là chuyện của anh.

– Có tiếng gõ cửa phòng. Việt Khương mở cửa và gặp nhân viên khách sạn.

Cô nhân viên lên tiếng:

– Xin lỗi tôi đã quấy rầy quý khách ...có điều xin quý khách cho biết chúng tôi muốn dành tầng trệt để cho một nhóm cô gái thuê có được không quý khách.

Việt Khương nổi giận:

– Khách sạn ở đây làm ăn kiểu gì vậy. Bộ tôi không thuê nổi cả biệt thự này sao? Và lại chiều tối nay có người thân của chúng tôi đến. Họ sẽ ở đây có phải trả tiền trọ thêm không?

Cô nhân viên bối rối nói:

– Dạ ... tại vì họ nói đi cùng với ông nên xin thuê cùng biệt thự này.

– Được rồi, nếu để họ thuê thì chúng tôi đi đây.

– Xin lỗi quý khách. Chúng tôi sẽ trả lời với Hương Nhu và Việt Khương biết ngay Cát Vân và các cô bạn đã tìm cách phá nạng với Việt Khương. Nhất là nạng Hương Nhu chẳng muốn dính líu với Cát Vân mà làm gì cũng gặp thật là bực bội.

Hương Nhu hồi thúc Việt Khương hai người rời khách sạn để đi chơi, rất may vừa khoá cửa và rời khỏi biệt thự Hương Nhu đã phát hiện các cô tìm đến, chẳng biết Cát Vân có ý định quyến rũ Việt Khương như đã từng làm như thế đối với Khắc Hưng. Bởi vì mẹ con của Cát Vân chẳng ưa thích gì gia đình Hương Nhu nhất là biết nạng có bạn trai ...Một Khắc Hưng có chút địa vị và tiền của đã bị Cát Vân dùng "mỹ nhân kế" để thâm tóm cả. Còn bây giờ mẹ con Cát Vân cũng định dùng thủ đoạn đó ư? Phải để Thùy Nhiên vạch mặt " bà thím" của nạng ...cứ nghĩ tới là Hương, Nhu vô cùng đau xót hay nói đúng hơn là xót xa và thấy "thương hại" chú Khiêm vô cùng. Chú là người có tài năng động và hoạt bát so với ba thì hơn nhiều ... nhưng ba là người nhã nhặn, tế nhị, tốt bụng.

Ba nạng thích sự trầm mặc không ham danh vị nên hợp tính với ông nội nhiều hơn ...

...Thật là quá sức tưởng tượng, đến tối Cát Vân còn đến tìm Việt Khương.

Thấy có chú Đặng Thanh, cô kêu lên:

– A! chú Thanh! Chú đi chơi ... vậy mẹ cháu có cùng đi chuyến này không?

– Không có, chúng tôi chỉ làm việc cùng. A! tôi đi cùng bạn gái.

Đặng Thanh chỉ Thùy Nhiên, Cát Vân biết Thùy Nhiên nhưng Thùy Nhiên rõ về cô. Cát Vân bĩu môi rồi nói với Việt Khương:

– Vậy thì hẹn gặp anh Khương ở vũ trường "Hương Biển" nhé!

Chẳng thèm để ý đến sự có mặt của Hương Nhu Cát Vân ngoe nguẩy bỏ đi.

Đặng Thanh lắc đầu cười rồi hỏi Việt Khương.

– Cháu thân thiết với cả con bé đó à?

Việt Khương cũng lắc đầu rồi nói:

– Làm gì có chuyện quen thân hả chú? Chịu sợ "cô ta lắm ... không hiểu tại sao lại biết và cứ Thùy Nhiên cười:

– Việt Khương không biết hay sao?

– Biết chi?

Thùy Nhiên chỉ tay về phía Hương Nhu:

– Đó là thủ phạm đấy!

Đặng Thanh cười nói với Hương Nhu:

– Chú cũng thật bất ngờ khi biết. Cát Vân và Hương Nhu là chị em chú bác ...

Hương Nhu lắc đầu nói:

– Nhưng chưa tệ hơn cả người ngoài.

Cũng như Thùy Nhiên và Hương Nhu chỉ là bạn mà thân thương vô cùng.

Mỗi người một câu rộn rã thật vui. Đặng Thanh không nhắc gì đến người phụ nữ từ Mỹ về Hương Nhu và Việt Khương cũng không hỏi. Họ cùng nhau đi ăn tối và sau đó sẽ dạo phố và hóng mát ...

Hương Nhu suy nghĩ cũng không lý giải được về "con người" của Đặng Thanh. Chú là người thế nào? còn người phụ nữ ở Mỹ về ... Nhưng chuyện đó có gì đáng đề ý vì có biết bao nhiêu người cũng có người thân từ nước ngoài về ...Chỉ có gia đình của Hương Nhu là không có thân ở phương trời xa mà thôi!

Không ngờ Cát Vân nhỏ nhen và ích kỷ ngoài sức tưởng tượng của Hương Nhu, về Sài Gòn đã tìm gặp mọi người trong nhà để bôi xấu Hương Nhu về việc đi chơi Vũng Tàu với bạn trai.

Tuy ông và ba mẹ biết Hương Nhu đi chơi với Việt Khương và cả Thùy Nhiên:

Nhưng có lẽ trước sự "thoá mạ" của Cát Vân ông cảm thấy bị nhục nhã nên ông cứ buồn buồn và dăm chiêu. Mẹ bảo Cát Vân nói nặng khiến ông đau lòng lắm. Hương Nhu không dám hỏi mẹ, cô chỉ biết Cát Vân đã xúc phạm đến ông bởi vì Cát Vân biết ông dành tình cảm cho chị em Hương Nhu hơn chị em Cát Vân. Chỉ sợ mai một hai chắc phải nuôi cháu ngoại"Nghe mẹ nói những lời mà Cát Vân đã xúc phạm mình. Hương Nhu chỉ thêm bực chớ không buồn, không bận tâm vì thái độ của Cát Vân đã cho thấy con bé đang đối đầu với nàng. Chính Thùy Nhiên cũng đã cảnh báo như thế.

Trong bữa cơm, Hương Nhu cứ ấp úng mãi về việc của bà Lý Linh mà chẳng dám thổ lộ. Không ngờ Ý Vĩ đã lên tiếng.

– Chị à? Sao chị không nói đề cho ông và cả nhà biết mọi việc nhất là việc của thím Lý Linh.

Hương Nhu nhìn em:

– Không có gì đâu em?

– Tại sao không chứ.Chị phải nói để cả nhà hiểu. Cát Vân là người như thế nào ...xấu xa vô cùng vậy mà làm như tốt lắm ...Đã thế thím còn tệ hại hơn. Ông à? Thím Linh cặp bồ với người khác, còn Cát Vân ... biết anh chàng trưởng phòng theo chị Hương Nhu nên đã dùng mảnh khoé để bắt anh ta góp cổ đông với nó!

– Đừng nói lung tung Vĩ à!

– Em nghe chị Nhiên nói với chị hai người đang tìm cách để vạch mặt bọn họ.

Hương Nhu cười to:

– Thôi đi em! Xem phim nhiều quá nên khéo tưởng tượng rồi!

– Chị đừng có chịu đựng như vậy!

– Ý Vĩ à! Hãy để chuyện gì đến tự nhiên đến, hiện tại chị vẫn đi làm tốt.

– Tốt gì mà tốt, nêu không có chú giám đốc gì đó thì chị đã bị thím Linh đè bẹp" hay nói đúng hơn là "tẩy chay" rồi ... nhưng chị cứ chờ đợi đi, em nghĩ sẽ có nhưng điều rất lý thú nữa đó.

– Em sẽ tiếp tục làm"điệp viên không không thấy" để xem hồi kết thúc thế nào?

Nghe Ý Vĩ nói mọi người vui vẻ cứ ngỡ như một chuyện đùa. Ông An lên tiếng trước:

– Ý V à! Chuyện con nói sao mà lung tung quá! Nè! Đừng xen vào chuyện gì khi mà mình không có dính líu đến nghe con. Nghe lời chị Hương Nhu đừng xen vào bất cứ chuyện gì nghe.

– Ý Vĩ vẫn tỏ vẻ bất mãn:

– Nhưng mà ...ba mẹ với ông không biết đó thôi. Thím Linh ghê lắm đó! Ông phải làm sao nếu không tội cho chú Khiêm, có khi mọi thứ đều đổ vỡ cả.

– Chuyện đó để người lớn lo cho con à!

– Nhưng mà làm sao chú Khiêm không biết về bà vợ

– Ý Vĩ!

Hương Nhu kêu lên, Ý Vĩ im lặng ... Vừa khi ấy Hương Nhu nhận được điện thoại của Thùy Nhiên hốt hoảng trong sự giận dữ:

– Ta đang ở đây. Một mụ đàn bà tồi tệ Bà ta tưởng mình còn thật trẻ. Mi biết không không ngờ tặng Thanh mất cảnh giác ... Mi và Việt Khương đến đây với ta nhé!

– Chuyện gì vậy con?

Bà Tường Mai lên tiếng hỏi. Hương Nhu đứng lên nói:

– Con xin phép, nhờ bạn Thùy Nhiên có việc cần gặp con, con đến gặp bạn ấy một chút.

– Em đi với chị nhé!

– Chuyện của công ty ... để anh Việt Khương đến.

Bà Mai lo lắng:

– Chuyện gì cũng phải nói cho cả nhà biết để lo liệu nghe con. Mà Hương Nhu này? Hay là bất tiện khi làm việc cùng với thím, vậy con có thể nghỉ ngơi tìm việc khác đi? ở đó mẹ lo lắm.

Ông An bình thản nói:

– Chẳng lẽ thím nó làm giám đốc rồi cháu lại không là nhân viên được hay sao? Con cứ làm hết khả năng của mình không ai hại con được đâu!

Biết cả nhà đang hiểu lầm về công việc của mình nhưng Hương Nhu không đính chính. Cô lên phòng và mười phút sau Việt Khương đã đến và đưa nàng đến chỗ của Đặng Thanh. Bà Lý Linh đã bỏ về dù hành vi của mình đã bị Thùy Nhiên phát hiện nhưng vẫn tỏ ra ngạo mạn. Khi Thùy Nhiên mở cửa xông vào, bà hốt hoảng bởi hành vi xấu xa của mình. Thùy Nhiên vừa giận, nửa đau khổ khi Đặng Thanh vẫn chưa tỉnh hẳn. Thùy Nhiên phát hiện ra

mọi việc đã được quay lại và những lời của hai người.

Nàng hoàn toàn không hiểu và biết tại sao Đặng Thanh lại dễ rơi vào bẫy" của người đàn bà thủ đoạn này.

Bà Linh đến và cùng ăn uống với Đặng Thanh. Hai người còn ôm nhau khiêu vũ nữa chứ.

Thùy Nhiên hét to không thềm xem tiếp.

Hương Nhu kêu lên khi biết bà Linh bỏ thuốc vào cốc rượu của Đặng Thanh và rồi bà dìu Đặng Thanh lại giường.

– Thật xấu xa bỉ ổi, thật đều! Ta cóc cần nữa ...Ta sẽ chia tay ...

Nghe Thùy Nhiên rít lên như thế. Việt Khương ngăn:

– Kìa Thùy Nhiên, chuyện đâu còn có đó, không phải tại chú Thanh đâu!

Mình tin chú ấy.

– Hãy đợi chú ấy tỉnh dậy.

– Tôi không hiểu hai người họ có định quay trở lại hay không “mà sao bà ta vẫn còn chồng, con như thế mà lại ngoại tình”. Tôi không hơn gì bà ta hay sao?

Nếu thế thì chúng tôi xù nhau là tốt nhất.

Thùy Nhiên vừa nói vừa khóc nhưng vẫn còn lo lắng lau mặt bằng khăn ướt cho Đặng Thanh, thấy Đặng Thanh ngủ vùi lay mãi mà vẫn không dậy, Thùy Nhiên hỏi:

– Chẳng biết anh Thanh có sao không? Hay là đưa anh ấy đến bệnh viện!

Hương Nhu lên tiếng:

– Hay là gọi bác sĩ đến xem chú Thanh thế nào? Ngộ nhỡ để lâu không tốt cho sức khỏe thì sao?

– Phải rồi ...đúng rồi ...Anh quen bác sĩ nào hay gọi nhờ dịch vụ cử bác sĩ đến, nhanh lên Việt Khương.

Thầy Thùy Nhiên lảng xãng, Hương Nhu muốn trêu bạn nhưng không nỡ.

Việt Khương dăm chiêu suy nghĩ.

Thùy Nhiên hồi thúc:

– Nhanh lên đi Việt Khương! Kẻo có chuyện đấy!

Lo ghê chưa, vậy mà bào xù" chú Thanh. Hương Nhu trêu Thùy Nhiên.

Việt Khương loay hoay gọi điện khi ấy Đặng Thanh cũng tỉnh cơn mê ngủ.

Thùy Nhiên mừng rồi rít kêu to:

– Anh đã tỉnh rồi? Làm cho mọi người lo lắng vô cùng.

– Anh làm sao vậy.

Thùy Nhiên lo lắng hỏi rồi lại tự trả lời. Cô tiếp:

– Anh bị bà ta" cho uống thuốc mê, anh chẳng biết gì hay sao?

Đặng Thanh lồm cồm ngồi dậy, Thùy Nhiên hỏi:

– Anh thấy thế nào? Có khoẻ hơn chút nào hay không?

Hương Nhu nhìn Đặng Thanh rồi hỏi:

– Chú Thanh, chú phải nói mọi việc cho rõ để mọi người biết với!

– Cháu muốn biết điều gì?

– Về những gì xảy ra cho chú ...đã xảy ra chuyện gì vậy chú?

Đặng Thanh trầm ngâm một lúc, chợt nhớ ra điều gì, anh gỡ chiếc gói và lục lạo lung tung, cuối cùng tìm được một tờ giấy ... Đặng Thanh biết ngay. Điều này hẳn còn là bí ẩn". Tất cả là do sự quyết đoán của Dạ Hương nhưng

tất cả phải đến lúc kết thúc. Lần này Dạ Hương sẽ ra mặt. Mong sao hy vọng cuối cùng của Dạ Hương được trọn vẹn, có như thế những gì anh làm là có ý nghĩa vô cùng. Thấy Đặng Thanh cứ trầm ngâm. Mọi người lo lắng cho sức khỏe của anh. Việt Khương hỏi qua! Chú còn mệt à? Chắc là thuốc mê nặng Việt Khương vừa định đi lấy nước cho Đặng Thanh uống thì Hương Nhu đã đem đến:

– Chú uống nước cho khỏe!

– Ủi! Cảm ơn Hương Nhu nhé!

Việt Khương lịch sự đứng lên, nói:

Thùy Nhiên lo lắng cho chú nên gọi Hương Nhu đến. Chú không sao là tốt rồi. Bây giờ cháu đưa Hương Nhu về. Quay sang Thùy Nhiên Việt Nhiên về sau tự giải quyết nhé!

– Đồ khi! Hai người về hết à? Đợi Thùy Nhiên về với?

Hương Nhu cũng cười:

– Trời đất! Chú Thanh còn mệt, mi ở lại chơi, chút nữa chú ấy đưa về. Ta về nhé ...Cháu về chú Thanh ơi!

– Ủi! Cảm ơn sự lo lắng của hai cô cậu nghe!

Rời khỏi nhà Đặng Thanh, Việt Khương đề nghị:

– Anh đưa em đi ăn tối nghe!

– Em ăn rồi!

– Nhưng em ăn chưa xong, anh đưa em ăn món này dễ chịu lắm.

– Tùy anh! Anh à! Chuyện này là sao?

– Để từ từ rồi biết! Chú ấy còn mệt để Thùy Nhiên ở đó, biết đâu có chúng ta chú ngại. Với lại để cho người ta tự do trong sự hờn dỗi chứ.

Chắc là Thùy Nhiên đang cảm ơn anh vì anh rất lịch sự. Bây giờ cô ấy đang

...

– Đang làm gì vậy anh?

– Em không biết à?

– Làm sao em biết được!

– Em hiền ghê! Thùy Nhiên đang "mè nheo" với chú Thanh vì những gì đã xảy ra.

Hương Nhu đánh lên lưng Việt Khương:

– Anh chỉ tài ... trêu người khác ...

– Anh nói không đúng sao? ...Nè! Nếu anh như thế em như thế nào?

– Em mặc kệ anh!

– Thật không?

– Ai biết ...

Tay phải Việt Khương giữ ga, tay trái anh nắm tay Hương Nhu bóp nhẹ.
Anh nói:

– Anh chỉ có một mình em thôi ...Anh không "ngu đại" gì để cho một "mụ phù thủy" dụ ngọt đầu. Một "tiểu thư xinh xắn" không hơn một phù thủy à? Dù mụ phù thủy có giàu sang hay đầy quyền rũ anh cũng không màng đến đâu. Anh là một kẻ "sắt đá" đấy!

– Ai biết được ...Anh chưa bị rơi vào bẫy đó ...

Biết đâu anh cũng suýt chút nữa là bị rồi ...Nếu như đêm đó không có chú Thanh và Thùy Nhiên đến. Chắc là anh cũng sẽ lạc vào mê hồn trận cho mà xem ...

Nói ra điều này Hương Nhu cảm thấy nhói đau đầu đau sao họ cũng là người

thân của nàng. Không hiểu sao tại sao họ lại như thế. Cũng dễ hiểu thôi một Khắc Hưng hay Việt Khương đều có tiền và chút địa vị, còn chú Thanh ư? Cả một sự nghiệp lớn lao trong tầm tay. Tình đời thật trở trêu ...chỉ tội cho chú Khiêm của cô ... cho đến lúc này chú cũng không biết gì cả.

Sợi Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 8

Thùy Nhiên không biết mình làm như thế có đúng hay không nhưng vì quá "ghen tức" nàng đã dối Đặng Thanh và đưa cuốn phim đó cho ông nội của Hương Nhu. Thùy Nhiên muốn tiếp dùng để dọa bà Lý Linh nhưng suy nghĩ mãi nên bàn với Hương Nhu và cô quyết định đưa ông nội để ông tính cách nói với chú Khiêm ...tuỳ ý ông, nàng cũng giữ một cuốn và không để Đặng Thanh giữ chẳng biết những ngày qua hai người làm việc như thế nào? Dù biết rằng có thể bà Lý Linh cố tình quyến rũ Đặng Thanh vì bà muốn giữ một phần cổ đông trong công ty. Cũng vì sự thất bại và sự phung phí mà Cát Vân cứ làm phá sản dần dần để rồi phải bù vào, chuyện kinh doanh không phải dễ dàng ... những gì Đặng Thanh nhận xét, không dễ dàng gì Đặng Thanh nói cho nàng biết điều này phải dối hờn dữ dội vô cùng Đặng Thanh mới xiêu lòng.

Sau khi Hương Nhu và Việt Khương đi về, Thùy Nhiên giận dữ đứng lên đòi về Đặng Thanh đến bên nàng, vòng tay ôm nàng và nói:

- Thùy Nhiên, em giận anh sao?
- Ai dám giận anh vì lúc nào anh đúng, cũng bí mật.
- Thôi mà! cho anh xin lỗi ...
- Chuyện giữa anh và Lý Linh không bao giờ xảy ra bất cứ một chuyện gì ...
- Anh có nhớ câu thành ngữ "tình cũ không rủ cũng tới" hay không?
- Em à! chuyện của ngày xưa cũng chưa là gì bây giờ thời gian đi qua. Bạn

bè gặp lại nhau. Có gì không đúng hở em?

– Thì anh lúc nào cũng đúng cả ... Được chưa ... Nếu anh cảm thấy không thể nào "dứt bỏ" chuyện xưa thì chuyện nay (tức chuyện hiện tại) chúng ta có thể xem như mọi chuyện không có gì ...

– Thùy Nhiên ... không phải như thế đâu em ... Với anh bây giờ chỉ có một mình em thôi.

Vậy tại sao anh không mời người nhà của bà ta đến để nhận rõ bả mặt tôi tệ của bà ta.

– Em à? chưa thể làm gì lúc này.

– Bí mật dữ vậy sao anh, vậy đến bao giờ mới bật mí?

– Vì anh khoan biết vội. Mọi việc hy vọng sẽ tốt đẹp. Làm sao tốt đẹp được khi lúc nào anh và "bà ta" cũng kề cận bên nhau, còn em thì ...

– Thì sao? Đặng Thanh kéo ghì Thùy Nhiên vào và hôn lên gương mặt đang đỏ của người tình, giọng anh ngọt ngào pha chút lém lỉnh.

– Em không kề bên anh, nhưng trong lòng anh chỉ có em thôi.

Thùy Nhiên đẩy Đặng Thanh ra và nói:

– Thôi đi ... ông ... "sến" quá!

– Anh ghét từ "sến" lắm đó!

– Vậy thì nghe "cải lương" quá có được không?

– Ủ! nghe “cải lương” có nghĩa là "quê mùa" có đúng không? Cũng được vì đó là sự thành thật.

– Ai biết anh có thật tình hay không?

– Muốn biết hay không ...thì em hãy ừ đi!

– Ủ! Em không ngốc đâu?

– Không ngốc đâu ... hãy bằng lòng ... "làm vợ" anh nha! Chúng ta sẽ cưới nhau.

– Anh tưởng “làm vợ anh là thông minh lắm à”.

– Nhưng ít ra "không ngốc" phải không em?

– Em không bỏ qua đâu?

– Bỏ qua điều gì?

– Điều gì thì anh tự biết?

– Anh xin lỗi rồi mà!

– Nhưng em ...chưa chấp nhận tha lỗi cho anh đâu.

– Anh phải làm gì để em tha lỗi cho anh ...

– Không tha đâu, nhất định không tha Thùy Nhiên đánh vào tay và vai Đặng hơn nhưng ôm nàng chặt nàng. Nhìn vẻ mặt thất vọng của bà Dạ Hương, Thùy Nhiên không biết nói gì bởi nàng với bà chỉ là người lạ.

Nhưng bà vẫn cói mờ hơn khi có mặt Thùy.

Bà nói với Đặng Thanh.

– Có lẽ chị hoàn toàn thất vọng rồi cậu Thanh ơi!

Đặng Thanh an ủi:

– Chắc vẫn còn có cơ hội ...em nghĩ như thế.

– Cơ hội gì chứ cậu biết không, người mà chị đặt hy vọng đang ở Đà Lạt bà ấy không còn khoẻ vả lại ...

– Và lại thế nào?

– Tóm lại là không hy vọng ...chị nghĩ nếu gặp được sư cô là còn có hy vọng

... nhưng rồi. Nghe cách xưng hô thân thiết giữa Đặng Thanh bà Dạ Hương, Thùy Nhiên cảm thấy có một điều gì đó thật đáng thương hình như có điều gì đó Thùy Nhiên tự hồ thẹn khi lúc đầu nàng thoáng ngỡ vực người phụ nữ "bí mật này.

Giọng của bà ghen ghen:

– Chị đã tìm kiếm bao lâu nay, mỗi duy nhất cũng tinn lụi, chẳng biết đến lúc nào chỉ có hy vọng.

Đặng Thanh an ủi:

– Chị yên tâm đi ... em tin rằng mình tháo gỡ từ từ sẽ được, hay là mình sẽ trực tiếp đến những nơi nào mình cần đến, chứ trông vào sư Diệu Hóa thì cũng khó khăn.

– Nhưng chị không biết bắt đầu như thế nào?

Đặng Thanh đặt tay lên vai bà Dạ hương rồi nói:

– Dầu sao thì chị đã đi nửa con đường rồi ... chỉ còn nửa đoạn nữa thôi ...

Dạ Hương lắc đầu buồn bã nói:

– Nhưng nửa đoạn này mới quan trọng đối với chị, cậu biết không có sự nghiệp để lại cho ai chứ chị đâu màng gì đến sự nghiệp này. Hy vọng tìm được đứa con ... cả đời chỉ đã là đứa vô gia đình ... chỉ mong sau đứa con gái này ít ra nó cũng có chút tài sản để an ủi ... Trời ơi! Biết đâu nó lại rơi vào bi kịch nghèo khổ ... ngày xưa của chị là nhờ có các sư cô, những bà mẹ trần gian thánh thiện đã cuu mang chịchị không biết phải làm sao, nếu lo cho sư cô được khoẻ mạnh chị sẵn sàng tất cả phải chi chị tìm được sư cô khi người chưa bị bệnh ...một sư cô nhân từ sao lại lâm bệnh như thế ... cậu Thanh ơi, chị phải làm sao đây? Sao năm sống nơi xứ người cứ canh cánh trong lòng một nỗi niềm nhớ thương đứa con thơ dại chẳng biết sống chết hay trôi nổi nơi nào cùng với nỗi niềm thương nhớ con là nỗi đau nỗi uất hận của Đặng Thanh lại bóp chặt vai bà Dạ Hương. Chị là người tốt chẳng con chị sẽ được phước thôi.

Cả đời chị đã là một đứa con hoang ... cũng may có sư cả.. họ đã nuôi chị được khôn lớn cho ăn học ... cứ thế chị lại tiếp tục được các sư cô ở nơi

khác nuôi dưỡng ... Trời ơi! Tài sản mà chị có được bây giờ chỉ mang sao được gấp con để cho nó rồi chị sẽ "đi tu" ...

– Coi chị kìa! Ai cho chị tu mà chị tu.

– Sao vậy cậu?

– Bà chị ơi! Vì bà hãy còn trẻ đẹp quá, phải vậy không Thùy Nhiên.

Chợt nhớ ra có sự xuất hiện của Thùy Nhiên bạn gái của Đặng Thanh, bà Dạ Hương lên tiếng:

– À! chị xin lỗi, Thùy Nhiên thông cảm giùm có lẽ Đặng Thanh sẽ nói cho em hiểu một chút về chị, em biết không? Chị làm một người bất hạnh và đã để lại một đứa con gái bất hạnh. Vì vậy chị muốn tìm được con chị để chị cho con bé một ít di sản. Nếu em với cậu Thanh cưới nhau chị sẽ có quà đặc biệt cho hai đứa, cả việc em muốn ra nước ngoài để sáng. Cậu Thanh thì lúc nào cũng được vì có sẵn hộ chiếu ... à! Quê em ở đâu? Em ở thành phố Hồ Chí Minh phải không?

– Dạ không! Quê em ở Nha Trang, em đi học và làm việc ở đây.

Dạ Hương xúc động.

– Ở Nha Trang à!

– Dạ

– Quê chị cũng ở Nha Trang, thế là chúng ta đồng hương rồi. Nhưng chị không có người thân ở đó.

– Sao vậy chị?

– Đời chị bất hạnh đầy bi kịch em ạ! Rồi em sẽ biết. Ước gì chị tìm gặp lại con, khi ấy cuộc đời của chị cũng như con chị sẽ được biết đến. Bây giờ chị phải về khách sạn.

Chị tiếp xúc với Dạ Hương đôi chút nhưng Thùy Nhiên cảm thấy có thiện cảm nhiều về người phụ nữ kiêu diễm mà gặp nhiều bất hạnh này và cô rất muốn chia sẻ với Hương Nhu ...

Ông Nghiêm cho gọi chú Khiêm và thiêm Lý Linh sang nhà. Cuối cùng chỉ có chú Khiêm đến. Ông Nghiêm không đề cập nhiều về người con dâu mà theo ông là đã "hết thuốc chữa", ông chỉ khuyên con trai.

– Về cuộc sống gia đình, thà rằng cuộc sống tương đối thôi nhưng có lẽ sẽ bền bỉ, thủy chung hơn. Chẳng lẽ con không biết gì về việc làm ăn của vợ con hay sao?

Ông Khiêm lắc đầu nói:

– Con không màng đến việc này, con chỉ biết anh Lý Nguyên bỏ vốn đầu tư, còn vợ con chỉ nhận nhiệm vụ uỷ quyền mà thôi.

– Còn con gái con, nó làm gì không hỏi ý của con hay sao?

– Con nghĩ vốn là do anh Nguyên đầu tư, con không để ý miễn sao mẹ con cô ấy được làm việc như ý là tốt rồi.

Đàn ông trong gia đình phải biết để ý đến những gì chung nhất dù con không tham gia trực tiếp. Không phải ba không tin vợ của con nhưng ít ra, con bé Cát Vân nó có cách sống đưa đòi và khác xa mấy đứa con của anh An của con ...

Nếu khác chỉ có Hương Nhu thôi chứ con bé Hương Trà nó cũng giống Cát Vân.. con nghĩ bởi vì Cát Vân với Hương Trà dẫu sao cũng ...

– Nè! Con nói năng linh tinh rồi đó, chúng nó là chị em chú bác thật là ruột rà. Vậy ...mà con bé Cát Vân đã không biết làm gì để cậu Khắc Hưng rút vốn đầu tư với nó.

– Con nghĩ cậu ấy muốn làm chủ hơn là góp cổ đông do vậy mới quyết định góp vốn với Cát Vân ...

– Con không biết gì cả sao?

– Ba à! Vốn liếng của anh Lý Nguyên giao cho mẹ con nó với lại ba mẹ vợ của con cũng cho cô ấy để mở công ty, nghe nói công ty đang đến lúc xuống dốc nên cô ấy đã mua ngay lại những cổ phần đó ... cô ấy muốn một mình đầu tư nên mua lại gần hết cổ phần. Điều này tốt thôi vì theo con kinh doanh

không nên, có nhiều cổ đông phiền phức.

– Nhưng thực lực có làm được hay không? Để rồi cuối cùng dùng thủ đoạn "đê tiện" để có được.

– Ba à! Ba không nên một chiều như vậy.

Ông Nghiêm khổ sở nói:

– Ba thất vọng về con quá Khiêm à!

– Ba à! Chuyện gì ra chuyện đó chứ, ba vốn không thích vợ con.

– Ba không là người hẹp hòi, cổ hủ, có điều ba cảnh báo cho con biết, liệu mà lo, nếu muốn chứng có thì đây ... tất cả là thủ đoạn của vợ con để lấy lại cổ đông. Ba chỉ báo cho con biết, con lo liệu không thôi thì thân bại danh liệt vì một người đàn bà không ra gì, cả đứa con gái cũng chẳng thể thống gì, chưa có gia đình mà đã cùng làm ăn cùng sống chung với đàn ông rồi. Sao không lo mà gả nó.

– Ba à! Chuyện làm ăn bây giờ của bọn trẻ.

Đâu nhất thiết phải là vợ chồng, chúng nó ai có vốn thì cùng nhau mà làm.

– Ba không muốn xen vào chuyện của vợ chồng con. Nhưng ba chỉ muốn nhắc như vậy thôi.

Nếu con không thu xếp được thì ba cũng chịu thôi.

Ba cho con xem cái này ... về nhà mà xem một mình, ba không có can đảm xem lại. Nè? Cái này không phải chỉ có một đâu nhé. Đây là bằng chứng để người ta làm gì đây ... không nên để vợ và con gái của con biết. Phải tìm cách mà tháo gỡ.

Ông Nghiêm không nói thêm điều gì, bởi vì có nói con của ông cũng che đậy điều sâu xa của vợ, của con gái ...

Ông tin rằng chắc chắn con trai ông sẽ có thái độ khi xem cuốn phim này.

ông Nghiêm chưa rõ mọi việc, chỉ qua lời của Thuỳ Nhiên, ông hiểu sơ bộ

về thủ đoạn của Lý Linh, một thủ đoạn thật xấu xa đê tiện. Còn gã Đàn Ông Đặng Thanh là như thế nào ông cũng chưa rõ, không thể nào chỉ nghe một chiều mặc dù Thuý Nhiên là bạn thân của Hương Nhu con bé hiền lành và tốt bụng nhưng lạnh lợi hơn Hương Nhu.

Ông Khiêm đi về mà trong lòng buồn bực, ông hiểu rõ những gì mà ba ông đã nói nhưng phải làm sao đây ông không có quyền bởi vì ông có tiền đâu mà đưa vào ...tiếng nói của ông trong gia đình chẳng có một trọng lượng nào cả ...

Không khí gia đình thật căng thẳng, ông nhớ không rõ nhiều về việc làm của vợ và con gái, chẳng lẽ bây giờ giàu có rồi lại sinh tật. Trời ạ! Gã đàn ông kia là ai? Trông hán ta thật là hào hoa và trẻ trung, chẳng lẽ Lý Linh lại "ngoại tình thật là quá đáng.

Ông Khiêm không biết bắt đầu như thế nào, ông chợt hỏi Cát Vân:

– Nghe nói công ty thời trang của con không mấy thuận lợi phải không?

Cát Vân nhăn mặt, ngạc nhiên:

– Ủa! Sao hôm nay ba lại quan tâm đến công việc của con.

Bà Linh cũng xen vào:

– Chắc là anh định bỏ vốn cho con phải không?

Ông Khiêm không dẫn được nổi bực dọc ông nói to:

– Cả bà nữa ... hai mẹ con lúc nào cũng chỉ vì tiền, có tiền mà làm được mọi thứ hay sao? Thật chẳng ra làm sao cả, thật là nhục nhã mà.

– Ba nói sao?

– Anh nói ai nhục, từ nãy đến giờ anh nói cái gì tôi không hiểu gì hết?

– Không hiểu à! Hai mẹ con bà làm gì? Công việc như thế nào? Cả việc đòi bại của bà nữa ...thật là.

Bà Lý Linh nổi nóng khi thấy ông Khiêm hôm nay lại lên mặt với mình. Bà

cau mắt nói:

– Anh biết cái gì mà nói đến công việc của tôi nói cho anh biết anh Nguyễn không làm khi giao cho tôi làm công việc đó. Mai mốt đây công ty là của tôi và anh Nguyễn mà thôi, chỉ có hai cô đồng thôi.

– Bằng thủ đoạn đê tiện à!

– Sao ... Anh nói ai đê tiện.

Bà Lý Linh bỏ về phòng, bà không muốn để các con biết chuyện.

Ông Khiêm cũng đề phòng.

Bà Linh cao giọng:

– Anh sao vậy. Làm gì mà lớn tiếng như vậy.

– Không lớn tiếng à! Mình tự sỉ nhục chưa đủ hay sao? Cô không biết nhục à?

– Tôi làm gì chứ?

– Cô không biết mình làm gì à? Có cần tôi nói “hoạch tệt” ra hay không?

Bà Linh vẫn cao giọng:

– Tôi làm gì cũng chẳng qua là vì công ty thôi vì tương lai sau này.

– Cho nên bắt chấp thủ đoạn chớ gì?

– Đúng!

Lời nói có vẻ không nề nang của bà Linh khiến cho ông Khiêm thêm đau xót, trước mặt ba, ông cố bênh vợ con để bảo vệ danh dự gia đình nhưng trong lòng ông vô cùng xót xa. Cuộc sống ngày càng khá giả hơn gia đình anh chị An vậy mà có bao giờ được vui vẻ, âm êm đâu. Trong khi gia đình của Nghiêm An, anh trai của ông thì luôn luôn vui vẻ. Thật ra theo ông được biết Lý Nguyên cũng như ba mẹ vợ đầu tư vốn để sau này ông bà trở về quê vào cuối đời. Còn Lý Nguyên muốn mở rộng công việc làm ăn trong nước.

Cô lẽ họ chỉ tin tưởng vào người thân nên giao cho Lý Linh và Cát Vân. Ông Khiêm lắc đầu nghĩ ngợi, việc này đối với ông không quan trọng và cũng chẳng buồn vì họ không muốn ông dính líu đến chuyện làm ăn. Điều đáng nói ở đây là vợ con ông đã làm như thế nào để phát triển công việc so với Hương Nhu, Cát Vân quả thật thua xa, con gái ông chỉ có việc chạy theo thời trang và vật chất ...

Vợ chồng Nghiêm An may mắn làm sao khi có con bé Hương Nhu. Bà Lý Linh chợt lên tiếng:

– Chắc là nó lại tâu rồi với ông già của anh chứ gì? Tôi không hiểu sao ba anh lại thương và nghe lời con bé đó, trong khi các đứa cháu khác thì ông ơ hờ.

Tôi sẽ làm cho nó một trận. Anh có muốn gặp nó không? Chỉ vì nó "ghét ghen" với Cát Vân, đàn ông mà, thích ai thì người ta theo, cái gã đàn ông đó đã bỏ nó để theo Cát Vân cùng làm ăn với Cát Vân nên nó ganh, nó mách lẻo với ba của anh.

– Mình im đi, chuyện của Cát Vân tôi chưa nói đến, còn bà thì sao? Lúc nào cũng kể kể với tay giám đốc gì đó để làm gì?

Bà Lý Linh phá lên cười:

– Thì ra anh "ghen" thôi đi ông. Vì họ có cổ phần trong công ty. Nói chung là bây giờ chỉ có ông ta với tôi, còn một phần nhỏ của người khác tôi cũng đã mua lại hết, ý của anh Nguyên là không nên góp cổ đông, nhưng bước đầu chưa đủ vốn thì hìm bằng cách mua lại, rồi từ từ mình thâm tóm" hết. Sao đó sẽ chấn chỉnh lại vì công ty hoàn toàn của mình. Nhưng hiện tại thì vẫn chưa.

Nghe bà nói thật dễ, người ta đầu tư cả đời vẫn chưa thấy gì, còn mình chỉ mới làm ăn đã tự tin.

Bà Linh biết rõ tính chồng nên tìm cách đưa đẩy để ông Khiêm không đề ý nhiều về công việc của bà.

– Anh không nghe người ta nói " thương trường cũng là chiến trường "hay sao"?

Nơi chiến trường nếu ai mạnh, ai có mưu lược tất nhiên sẽ dễ thành công.

Tin em đi, tất cả anh chị Nguyên sẽ chỉ ...anh chị ấy là dân buôn ở nước ngoài mà!

Nghe cách nói đầy tự tin của Lý Linh, ông Khiêm cũng bớt căng thẳng, dường như ông quên cả cuốn phim ...

Lý Linh rất đáo để, sợ An Khiêm ngờ vực nên dù lạnh lùng, chán ngán vì An Khiêm mãi mê công việc đôi lúc tẻ nhạt khiến cho bà khan khát cả bên ngoài.

Bà Linh thật khéo léo, che đậy. Biết mình sai nên đã khôn ngoan đưa chồng trở về vùi cảm xúc vợ chồng mặn nồng ...

– Anh nghĩ xem cuộc sống ngày càng khá hơn, tại sao chúng ta không biết hưởng, cứ bảo thủ, cổ lỗ như gia đình của anh An thật là lãng phí. Em nói có đúng không, chúng ta có già đâu mà cứ lão luyện như ông bà cụ.

Nghe Lý Linh rót vào tay những lời mật ngọt khiến cho An Khiêm như quên đi cơn giận vì bức tức, ghen tuông, ông bị say vào cơn mê tình ái chấp chờn, chấp chờn.

Lý Linh đã bao lần muốn lôi Đặng Thanh trở lại vùi mình như tình yêu ngày nào vậy mà vẫn chưa thực hiện được, bên An Khiêm mà bà cứng ở như lạc vào mê hồn trận với người xưa. Tại sao ngày xưa hai người có tình ý với nhau mà lại không đến với nhau. Nghĩ đến đêm nọ nếu không có con bé kia thì bà đã có cơ trời buộc Đặng Thanh phải nhượng bộ, ít ra bà cũng phải có phần nửa cổ phần ở công ty chứ ban đầu. Vì công ty thời trang của Cát Vân mã phải bù đắp vào cho con. Bây giờ ở "Na Vi" bà chỉ còn một phần ba, phải tìm cách nào để Lý Nguyên về Việt Nam lần này niềm tin hơn và tiếp tục đầu tư thêm vốn liếng.

Lý Linh không ngờ gặp lại Đặng Thanh thật phong độ đầy sức hấp dẫn. Biết Đặng Thanh đã ly dị vợ ở bên trời xứ lạ và quay về Việt Nam sống ...

Đặng Thanh không phóng túng như những kẻ tha phương khác, có lẽ vì thế mà bà khát khao được bên Đặng Thanh, cùng làm việc chung nên nỗi khát khao càng dâng trào và nhất là điều kiện của Đặng Thanh bây giờ thật tốt ...Chỉ nghĩ thế thôi bà đã vui vô cằn cằn chăm sóc cho nhan sắc của mình

thỉnh thoảng hẹn cùng Đặng Thanh đi ăn hoặc đột ngột đến thăm ...những tưởng đàn ông ly dị và là một kẻ có tiền như Đặng Thanh sẽ rất cần phụ nữ. Bà đã mời ông đi Karaoke rồi tìm cách quyến rũ. Có lần bà đã mời chài:

– Anh không nhớ vợ" sao?

– Anh đã ly dị và bọn anh không có con.

– Vậy thì thích thật.

– Sao lại thích.

– Vì anh sẽ không bận rộn chuyện con cái.

– Nhưng không nhớ sao?

– Nhớ gì.

– Người xưa mình bảo:

"lia thia quen chầu, vợ chồng quen hơi không nhớ, không muốn có một phụ nữ chăm sóc hay sao?

Đặng Thanh cười nói:

– Thì anh cũng định kiếm tìm đây!

– Có cần em giúp đỡ hay không?

Anh đã dở dang, buồn, vui, cay đắng lắm rồi nên sự rảo bước đi tìm sẽ thú vị hơn.

– Làm như "còn trẻ" lắm không bằng ... bộ không ...

Đặng Thanh cười nhìn vẻ ngập ngừng của Lý Linh, Lý Linh ngả tựa vào vai anh và khẽ vào tai anh:

– Không khát" phụ nữ hay sao?

– Thì đã sao?

– Chắc là anh vào khách sạn lớn ...

– Anh tệ như vậy sao?

– Có cần một người tình để vui chơi hay không? Thỉnh thoảng em sang chơi với anh được chứ. Anh nghĩ gì về ngày xưa của chúng ta.

Tình mới chớm đã vội phơi pha, ồm ờ, sẵn sàng tìm đến với anh. Nhưng vẫn không được, nếu không có con bé hôm nào đến công ty thì anh đã mê say và đã ký vào các giấy tờ mà bà đã chuẩn bị. Trời ạ! Bây giờ bà mới phát hiện do “con bé” đó là "người tình" của Đặng Thanh, Thanh thật tài khi tình được cô bé trẻ trung xinh đẹp.

– Con bé có thân hình đầy đặn hấp dẫn thảo nào. Biết con bé có thật tình với anh hay chỉ vì tài sản của anh mà thôi. Điều càng làm cho bà thêm "nổi điên" vì con bé và Hương Nhu là bạn. Thật là một lũ không ra làm sao cả. Nếu biết Đặng Thanh như thế bà đã để cho Cát Vân đến với anh vẫn tốt hơn là Khắc Hưng hay cái cậu Khương mà Hương Nhu đang cặp bồ. Con bé thật đáo để, bây giờ gia đình bà xốn xáo chắc là nó và cô bạn rất vui mừng hưởng lắm. Không thể nào để cho nó sung sướng hơn con gái của bà.

Buổi sáng thức dậy bà biết An Khiêm rất vui sướng và hạnh phúc khi bà ngoan ngoãn bên cạnh đầy quyền rũ, và đây là cơ hội để bà khích An Khiêm tìm cách khiển trách Hương Nhu, cả Đặng Thanh nữa ... không thể để Hương Nhu ở công ty nếu được bà sẽ tìm cách đẩy Hương Nhu sang bộ phận khác, con bé làm ở văn phòng để có điều kiện gần gũi với Đặng Thanh. Thảo nào lại chẳng bênh vực con bé, thật là sai lầm khi cho Cát Vân mở công ty sớm quá. Để đến lúc này thì hay vô cùng, gần đây công ty của Cát Vân mới hoạt động và rất cần vốn, chuyện của Khắc Hưng với Cát Vân không hy vọng vì Cát Vân vẫn chưa hài lòng về người đàn ông của mình. Xem ra con bé cũng đang đối đầu với Hương Nhu:

Mặc kệ bọn nhỏ để xem chúng sẽ làm gì? Trên chiến trường thương và chiến trường tình yêu ai mạnh, ai khôn khéo sẽ chiến thắng. Về điều này Cát Vân có khả năng bà Linh vui sướng và chợt nghĩ đến cô gái đến nhà Đặng Thanh trong lòng bà thoáng buồn, chắc chắn Đặng Thanh say mê cô bé vì đàn ông mà ai chẳng khát khao phụ nữ trẻ đẹp còn bà ... dù ngày xưa Đặng Thanh theo đuổi nhưng bây giờ bà đã là đàn bà có chồng và con. Ngoài cô gái kia Đặng Thanh có còn người đàn bà nào khác hay không? Chắc chắn rồi vì một

kẻ giàu có như anh lại là Việt kiều nữa.

Đến công ty gặp Đặng Thanh, Lý Linh làm như không có việc gì xảy ra. Bà lên tiếng trước với Đặng Thanh.

– Trưa nay tôi mời anh nhé! Tôi có việc cần bàn với anh.

– Việc gì?

– Công việc của công ty, mà anh Thanh nói cô Nhu qua chỗ của em một chút nhé?

– Sao em không sang phòng hay gọi điện cho Hương Nhu.

– À! Em tưởng cô ấy còn ở bên phòng này.

– Em ngớ ngẩn rồi đó à! Nếu công việc thì em sang đây bàn bạc mặt thể, trưa nay anh có hẹn.

– Hẹn với ai? Cô gái đó à? Anh thật kín đáo, có người phụ nữ trẻ đẹp luôn ở bên cạnh mà lại giấu, có phải định còn tìm kiếm thêm nhiều cô xinh đẹp nữa phải không?

– Cũng không biết nữa.

– Anh lúc nào cũng ...

Vừa trò chuyện với nhau chẳng bao lâu, Đặng Thanh lại có điện thoại, Lý Linh nhăn mặt rồi bước ra khỏi phòng của Đặng Thanh.

Bà Linh về phòng khoảng 5 phút sau Hương Nhu đến:

– Cô liệu đấy! Chuyện gì cũng mách lẻo với “ông lão”, là gì lớn lao lắm khiến ai cũng phải “vâng bằm” hay sao? Tôi đâu cần mấy luống đất trồng bông hoa đó, tôi cũng có cả một công ty, nhớ đấy cô cũng từng đi chơi và “qua đêm” với bạn trai ở khách sạn ...đừng nghĩ mình tốt lành, còn người khác đều xấu xa ...

– Thừa thiếu ... chắc là thiếu nhầm rồi.

Ánh mắt bà Linh đánh lại:

– Ở đây không có ai là thiếu hay là gì cả, chỉ có nhân viên và giám đốc thôi.

à! Cô đừng tưởng thân quen với giám đốc Thanh rồi muốn làm gì làm. Nếu như còn ở đây cô sẽ được điều xuống phân xưởng kiểm-hàng đây. Đó là công việc tốt, tiên ưu đãi cho cô, chắc không phải vì Đặng Thanh là Việt kiều giàu có chứ, ông ta đáng cha chú của cô đó.

Nghe thiếu Linh nói toàn những lời đầu đầu, Hương Nhu giật mình rồi thoáng hiểu. Trời ạ! Chẳng lẽ thiếu "ghen" với cô ư? Thật là nực cười, tự nhiên hai mẹ con đổ dồn vào cô để mà "ghen ghét" mà nàng đã làm gì đối với họ mà họ lại ghét nàng đến thế, Hương Nhu rời khỏi phòng giám đốc rồi trở về phòng kế hoạch thiết kế của mình. Thật là ngột ngạt, đã thế về đến phòng lại nhận thêm cú điện thoại của Cát Vân hẹn buổi trưa gặp nhau ở quán nước gần công ty. Hương Nhu không muốn đến vì chẳng có gì nên quan đến cô nhưng Cát Vân lại lên giọng hăm dọa. Lại có việc này nữa:

chị không đến chị sẽ hối hận và đừng trách tôi đấy"!

Nàng sẽ không đến, chẳng có chuyện gì khiến cho nàng đến nàng và Cát Vân chẳng hề có sự dính líu gì, vậy mà mời gặp ở quán nước, chắc lại xỉ vả như bà thiếu "quyền uy" kia ...

Hương Nhu kể cho Thùy Nhiên nghe, nhỏ Thùy Nhiên cũng khuyên cô đừng nên đến, biết đâu lại có cái bay như chú Đặng Thanh. Nhưng chú Thanh đâu phải là người dễ dàng bị lợi dụng hay bị chơi khăm. Theo như lời Thùy Nhiên tất cả dự đoán này đều do sự can thiệp của người bí ẩn.

Hương Nhu cười, người bí ẩn của Đặng Thanh theo lời Thùy Nhiên. Đó là một phụ nữ quyền quý, xinh đẹp thông minh và đáng khâm phục, chẳng biết điều gì đã khiến cho con nhỏ bỗng thương người dung và đặc biệt là võ cùng khâm phục và ngưỡng mộ. Thùy Nhiên còn nói:

"đợi dịp nào rồi rảnh và thuận lợi, ta sẽ cho mi gặp cô ấy:

– Hương Nhu chỉ thắc mắc và mong sao gặp người phụ nữ đó để thỏa lòng hiếu kỳ mà thôi.

– Đối với Hương Nhu hôm nay là một ngày cực mình và hết gặp bà Linh rồi

lại gặp Cát Vân thật phiền phức. “Tại sao cứ nhăm vào hàng và” chiều chẳng lẽ Cát Vân chưa biết việc mà mẹ cô đã làm hay sao? Thật là xa, nhục nhã. Tại sao lại thờ vờ kinh khi ông nội chứ. Lúc nào cũng cay cú ông, có lỗi mà không chịu sửa đổi lại còn chỉ trích ông nữa. Hương Nhu mong đến chiều để trở về nhà tìm chút thanh thần bên vườn hoa cúc của ông và ba, chỉ có nơi ngôi nhà nhỏ của gia đình nàng mới tìm chút bình yên cho tâm hồn vốn mệt mỏi vì chuyện công ty. Nếu không có chú Thanh chẳng biết công ty sẽ ra sao, thiếu Linh tưởng mình sẽ lãnh đạo một công ty ư? Thật là chuyện đùa, thiếu là người đầy tham vọng nhưng không lượng sức của mình, trong khi mẹ nàng suốt đời lao vào công việc vì hạnh phúc và cuộc sống gia đình, tuy Hương Trà ham chơi nhưng đôi lúc con bé cũng hiểu và thương kính ông bà, ba mẹ., mẹ cô thật vất vả ông bà duy trì vườn hoa dù đôi lúc thất bại nhưng thấy ông bà tâm huyết với nghề hoa mẹ đã đã gắng để ông và ba duy trì đến bây giờ. Hiện giờ ông rất vui thích vì vườn hoa của ông đã được công ty trà đặt hàng. Từ dạo đó đến giờ ông và ba luôn cố để hoa kịp thời và hương hoa phải thật nồng dịu để khi đưa vào trà, hương ấy vẫn còn.

Nghĩ đến ông và ba với vườn hoa cúc, Hương Nhu muốn đến chỗ của Việt Khương để thăm anh, một cú bất ngờ như nhỏ Thùy Nhiên hay bảo thế.

Hương Nhu xin phép ông và ba mẹ rồi đón xe buýt đi, Hương Nhu ghé chỗ Thùy Nhiên, vừa lúc Thùy Nhiên về nhà.

Thùy Nhiên kêu ca:

- Ta vừa ăn xong trở về, tí nữa anh Thanh đến, anh ấy bảo là Dạ Hương muốn gặp ta và rất thích ta đó mi.
- Chúc mừng mi.
- Mừng gì?
- Vì được một "ma đàm" thích có như thế mới được chứ.
- Được gì?
- Được gì thì mi biết đó ...

Thùy Nhiên kéo Hương Nhu ngồi xuống và nói:

– Đó là một phụ nữ thật đáng thương bà có đầy nghị lực để vượt qua bao bất hạnh.

Nghe như thần thoại vậy.

– À! Mi định đi đâu.

Hương Nhu cười:

– Nghe lời mi ta đột xuất đến chỗ Việt Khương.

– Nhưng định rủ ta chớ gì?

Hôm nay xin miễn nhé ... vì ... ta có cuộc gặp quan trọng hơn.

– Mi đã gặp bà ấy rồi mà?

– Ừ! Cùng đi ăn, cùng đi ăn đi chơi mấy lần nhưng hôm nay đặc biệt hơn ...

– Thế à! Chúc mừng cho mi.

– Tự dung lại chúc mừng.

Biết đâu bà ấy quyết định cho mi và chú Thanh cổ phần.

Thùy Nhiên phá lên cười:

– Chà khôn ra rồi, có ý nghĩ thực tiễn nữa.

Nhưng điều đó đã rõ ràng nếu ta và Đặng Thanh cưới nhau ta cũng sẽ có cơ sở vậy. Tài sản của Đặng Thanh là của ta rồi còn gì ...

– Mi cũng thật tài.

– Ta sẽ kể về Dạ Hương cho mi nghe.

– Kể đi.

Sau buổi tuổi nay ta mới thu thập thêm tư liệu.

- Chà chà ... dữ vậy sao?
- Bởi vì bà ấy tốt lắm ...
- Mi đã nói điều này rồi.
- Vậy sao?
- Có phải muốn ta về để chuẩn bị đi với chàng hay không?
- Không tệ như vậy đâu bạn.
- Vậy thì được rồi ... ta về ...
- Ê! Để ta đưa qua chỗ của Việt Khương.
- Thôi đi bạn, mới về lo mà tắm rửa rồi điểm trang, để chàng đến Thùy Nhiên vừa bước vào phòng đã vội trở ra nói:
- Có phải hôm nay mi gặp toàn chuyện không vui không?
- Lại tiên đoán nữa rồi.
- Nhưng đúng chứ!
- Ừ ... cũng có thể ...
- Vậy thì đêm nay về đây ngủ nhé lấy chìa khoá đi.
- Bao giờ mi về ...
- Chưa biết lúc nào về cứ mở cửa mà vào. Đừng đợi ta, có gì ta gọi điện cho ...chắc chắn đêm nay hai đứa mình có vô số chuyện để kể cho nhau nghe đó.
- Ừ!

Thùy Nhiên nhìn Hương Nhu rồi nói:

- Thôi mi vào rồi cũng xí xọn" lại một chút đi ...sao không mặc đẹp hơn để đi chơi ... Nè! Ta có bộ đồ này đẹp lắm, chưa mặc tặng lại cho mi đấy.

– Sao lại đột ngột tặng ta.

– Vì đẹp.

– Mi thích đồ đẹp lắm kia mà!

– Ủ! Ai lại chẳng thích đồ đẹp, có điều, bây giờ nhìn lại màu sắc không hợp với ta mà hợp "gu" với mi hơn. Nào vào tắm ta lấy đồ cho mặc rồi trang điểm nhanh lên kéo muộn.

– Con khi ...ta đi đây. Mi làm gì thì làm đi.

– Không thay đồ đẹp, đồ mới hay sao?

– Ta đâu có giống như mi thích đồ đẹp, đồ mới một cách say cuồng. Với lại, đâu phải của ta đâu chứ!

Đã bảo của mi là của mi mà thôi vào thay nhanh đi.

Thùy Nhiên kéo Hương Nhu vào Phòng và lấy bộ đồ mới đưa cho bạn.

– Mặc vào xem đẹp không? Thích thì cứ mang về mà mặc, chê thì thôi, ta treo ở trong tủ "để ngó".

– Con quí., đồ mi có mua xấu bao giờ đâu?

– Vậy sao? Mừng ghê?

Hai cô bạn trò chuyện một lúc, Hương Nhu mặc bộ đồ mới đẹp thật đẹp nhưng trông thật "mảnh mát" nên nàng khéo chiếc áo vào rồi rời khỏi phòng trọ của Thùy Nhiên.

Đây là lần đầu nàng tìm đến nơi Việt Khương ở dù anh đã đưa nàng đến hoài nhưng chưa bao giờ nàng đi một mình. Trời đã đổ cơn mưa từ lúc nào, hàng thả bộ vào khu nhà nơi anh ở, những vệt mưa nhỏ đủ làm ướt cả tóc và áo khoác.

Vừa run run nhún chuông, nàng lại nao nao hồi hộp và lo lắng:

Việt Khương rất vui khi thấy Hương Nhu đến.

Anh kêu lên:

– Thảo nào trời mưa vì em đã đến thăm anh một chiều mưa.

– Xí ... tại em.

– Vào nhà đi em ...

Việt Khương chợt giật mình khi thấy chiếc bàn thấy những quyển catalo đủ các loại thời trang mà Cát Vân vừa bày ra đầy trên bàn.

Hương Nhu chưa kịp nhìn chung quanh đã phải thét lên khi Cát Vân từ phòng tắm bước ra với chiếc áo sơ mi của anh chàng ...

Hương Nhu bỏ chạy, Việt Khương nhìn Cát Vân và gọi Hương Nhu, Hương Nhu ... Cô làm quỷ quái gì vậy ...

Nói xong, Việt Khương chạy ra và đuổi kịp Hương Nhu. Anh kéo và nắm chặt tay- nàng rồi nói.

– Hương Nhu, đừng hiểu lầm anh xin lỗi, anh không nghĩ là cô ấy lại làm thế ...

– Anh đừng nói nữa, hãy vào nhà với cô ta đi. đi ... đi ...

Hương Nhu lại hét rồi phóng ra đi. - Việt Khương chợt nghĩ đến Cát Vân còn đang ở nhà, phải đuổi cô ta về rồi mới tìm Hương Nhu nếu không Cát Vân sẽ bày những trò thối tha nữa. thật là "mẹ nào con đấy" Vào đến phòng, Việt Khương đã kêu lên:

– Cát Vân à! Cô đừng có bày trò nữa ...xin cô hãy về cho.

Lần này thì cô cũng từ phòng tắm đi ra ôm chầm lấy Việt Khương một cách bất ngờ khiến anh không kịp né và ...toàn thân nàng hiện khi chiếc khăn tắm choàng rơi xuống đất.

Lần này Việt Khương quyết liệt hơn anh lớn tiếng:

– Cô đừng dùng thủ đoạn này để chinh phục đàn ông, cô sẽ thiệt thòi mà thôi, cũng như mẹ cô đó, cô hãy vào phòng thay đồ và về ngay. Tôi không sợ cô đâu, chỉ e ngay cho cô đâu sao cô là thân phận phụ nữ, còn tôi đàn ông mà... chắc là.

Hương Nhu sẽ hiểu tôi và cái trò này cũng giống như vừa cách đây không lâu bà "giám đốc" đã làm. Cát Vân về nhà mà soi lại mình trong gương đi. Tôi, tôi không giống như Khắc Hưng của cô đâu? ... nếu Khắc Hưng cũng giống như tôi thì có lẽ giờ đây anh ta đã yên ổn với cổ phần ở "Na Vi" chứ không như bây giờ...!

– Anh ... anh dám sỉ nhục cả mẹ mẹ của tôi sao:

Mẹ tôi đã làm gì anh cay độc như vậy?

– Làm gì thì cô về mà hỏi. Đằng để tôi nói điều này ra, không có lợi cho cô đâu.

– Anh đừng cô hăm dọa ... tôi.

– Tôi không hăm dọa ai hết.

Nếu cần cô cứ về mà hỏi bà giám đốc ... hãy nhớ là đàn ông người ta không thiệt thòi gì cả đâu:

Hay là để tôi mời mọi người đến đây ... tôi gọi Khắc Hưng nhé!

– Anh ... anh thật là đặc ác, thật tàn nhẫn, thật ngốc. Để rồi xem tôi mà không có gì thì nó là đừng hòng Cát Vân vừa bước đi, Việt Khương ... nói:

– Xin cô để cho chúng tôi yên, cô hãy lo “công ty của cô đấy” không khéo sẽ bị phá sản vì "bà chủ" không tinh táo và sáng suốt cho lắm.

Chắc là cô bé sẽ tức lắm ... cũng đáng thôi, con nhỏ mà lại thủ đoạn đê hèn như vậy. Thật không ngờ anh lại rơi vào ... chỉ cách chú Thanh có vài ngày mà thôi, kể ra hai mẹ con đã có sự chuẩn bị và phối hợp thật nhịp nhàng ... vô cùng táo bạo và tự hại? ...

Sợi Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 9

Lần đầu Hương Nhu uống rượu. Thùy Nhiên có sẵn rượu nên cô uống một cốc và sắc sưa ho dài ...

Nghe tiếng chuông nằng ngật ngà bước ra mở cửa rồi lại thét:

– Anh về đi ...theo tôi đến đây làm gì?

Hương Nhu trở vào và rót chung rượu. Việt Khương giật lấy và uống cạn, rồi ôm chầm Hương Nhu, anh nói:

– Hương Nhu! Anh xin lỗi vì việc đã xảy ra.

Anh xin thề anh không có ý gì cả. Cô ta định dùng thủ đoạn giống mẹ cô ấy.

Em có nhớ việc của chú Thanh hay không? Anh xin em hãy hiểu, giùm cho anh, anh chỉ yêu có một mình em thôi.

– Đồ giả dối anh tôi lắm biết không? Anh cũng giống họ một bọn đàn ông háo sắc.

– Đừng nói năng lung tung nữa. Em mệt rồi. Anh đưa em về hay sang nhà anh để anh chăm sóc.

– Đã bảo anh về đi để tôi yên mà!

Hương Nhu rót rượu và đưa lên môi, nhưng lại bị Việt Khương giật lấy. Anh ôm chặt nàng và ghì chặt nàng hơn bằng nụ hôn thật dai dẳng không dứt.

Hương nồng từ hương rượu quện chặt môi nàng đến tê lịm nhưng anh không rời xa. Anh giữ nàng trong vòng tay rồi dìu nàng lại giường có lẽ một chút rượu đã làm cho Hương Nhu mệt. Thật tội nghiệp, cũng bày đặt bắt chước uống rượu. Chẳng ra làm sao cả:

Việt Khương đắp mền cho Hương Nhu rồi lấy chiếc khăn ướt đắp lên trán

cho cô, anh ngồi kế bên trông nàng ngủ. Thật cảm ơn Thùy Nhiên đã tế nhị gọi anh vì Hương Nhu. Chốc chốc anh lại đặt lên mắt, lên má ... đôi môi mọng xinh nụ hôn nhẹ nhàng chất ngát yêu thương.

Khoảng nửa đêm, Hương Nhu thức dậy nhìn thấy Việt Khương ngồi bên cạnh, nàng dụi dụi đôi mắt nhưng vẫn không thèm lên tiếng. Tưởng nàng say không nhớ, không biết gì ư? Không đời nào nàng rất tinh táo, nước mắt trào trên đôi mắt. Nàng xoay mặt vào trong, dù cố đặt sự việc trong tình huống như chú Thanh nhưng không thể đồng nhất được vì nàng đã mất một Khắc Hưng ngay từ buổi ban đầu khi trong anh mới chớm tình.

Việt Khương biết Hương Nhu vẫn còn giận mình. Anh xoay mặt nàng và nhìn vào mắt nàng và nhìn vào mắt nàng. Anh nói:

– Cho anh xin lỗi ...Anh lập lại và anh với Cát Vân không hề có chuyện gì, anh thề với em ...

Hương Nhu đừng giận anh nữa ...sự việc thật đột ngột Cát Vân xin đi nhờ và muốn tìm hiểu về mẫu mã. Cô ấy định dùng hàng dệt này để thiết kế những mặt hàng gì đó ...

Hương Nhu lấy hai tay bịt kín hai tai và nói:

– Anh im đi ...tôi không nghe ... Sao không về đi để Thùy Nhiên còn trở về.

Thùy Nhiên bảo anh ở đây chăm sóc cho em đó. Hương Nhu, nếu em không tha lỗi cho anh vậy thì xem như anh còn nợ em về việc này Mong là em sẽ sớm hiểu anh,.. còn bây giờ "giận thì giận" nhưng vẫn còn phải ăn chứ ... Em ăn một chút gì nhé.. Anh xuống bếp nấu mì cho em ăn nghe ...

– Tôi không đói!

– Đừng xưng hô như thế, anh đau lòng lắm!

– Chúng ta chưa hiểu nhau hết, có lẽ ... Cát Vân mới có khả năng làm cho người khác thích thú.

– Nói vậy ...Việt Khương hôn và không buông rời Hương Nhu ...Anh nói tiếp:

Anh không buông em ra đâu. Nếu em không tin anh, anh xin đến gia đình xin phép cưới em, có được không? Chẳng lẽ vì vậy mà giận anh hay sao?

Hương Nhu ngồi dậy.

– Chuyện như vậy mà không có gì hay sao?

– Nhưng em quên là chính Thùy Nhiên cũng đã chứng kiến như vậy. Chúng ta đã có nghĩ đến. Đừng có đánh đồng chuyện này với chuyện khác. Anh thừa biết vậy sao để xảy ra ...

– Ai mà biết được để cảnh giác. Cũng may là em đến và chứng kiến như vậy chẳng biết hai người đã thân với nhau bao lâu rồi. Nếu không làm sao cô ta đến một cách tự nhiên thế. – Em vẫn không tin anh sao? Anh làm gì để lo?

– Em không biết! Em không biết. Vậy mình cưới nhau nhé!

– Cưới để em phải khổ vì ...

– Vì "ghen" phải không? Mình cưới nhau sẽ không có ai theo phá em đâu.

Tin anh đi, Cát Vân muốn phá em thôi.

– Còn bà Linh thì sao? Chẳng lẽ bà ta phá nhỏ Thùy Nhiên và không hề biết Thùy Nhiên và chú Thành kia mà, còn Cát Vân, Cát Vân có dã tâm rõ ràng ...

Cát Vân muốn tranh với nàng để làm gì khi mà hai người là chị em họ.

Bà con họ hàng thật gần mà thì ghét như tư đời kiếp nào, trong khi gia đình của Cát Vân giàu có và có cả người thân ở nước ngoài nào là ông bà ngoại, rồi cậu mợ, trong khi gia đình Hương Nhu chỉ có vườn hoa nhỏ ... cô lần mẹ đã nói cho Hương Nhu biết có lẽ từ việc chú Thím Khiêm, nhất là việc thím bắt chú bán đất và nhà chia đôi cho ba và chú Khiêm, ông không cho bán đất, nên thím rất hận vì cho rằng ông xử ép chú thím ... trong khi ông bà đã cho chú thím một số vốn còn mảnh đất nhỏ và căn nhà này đối với ông đây là báu vật gia đình nên ông muốn giữ mãi dù cuộc sống có vất vả thiếu thốn ông vẫn kiên quyết không bán.. Vì thế phần nào gia đình bên thím giận và ghét ông và ba mẹ nàng ...chẳng biết có còn ẩn tình gì hay không?

Hương Nhu nghĩ ngợi vu vơ mãi đến khi Việt Khương bước vào và nói:

– Em đã tỉnh rượu rồi, anh nấu mì nè, chắc là em đói lắm rồi – Tự do như nhà mình vậy sao?

– À! Anh có xin phép Thuý Nhiên rồi ... Anh cũng chưa ăn gì, đói lắm ...

– Anh cứ ăn đi!

– Làm gì có chuyện đó. Anh nấu là để cho em ăn. Nào? Em à! Nhắm mắt lại anh hô biến sẽ có bàn ăn trước mắt em ...

– Đừng có xạo.

– Thì em cứ nhắm mắt lại đi!

Hương Nhu vừa khép đôi mắt lại, Việt Khương đã bồng nàng lại bàn ăn.

Anh lấy khăn ướt lau mặt cho nàng rồi nói:

– Ăn xem mì anh nấu có ngon không?

– Ngon là do mì ngon chứ bộ do người nấu à?

– Không có người nấu ngon thì dù mì ngon cỡ nào cũng ăn không ngon đâu!

– Không ngờ anh cũng theo chủ nghĩa “phóng đại”.

– Sao không nói anh nỏ" có phải dễ nghe hơn không?

– Nghe dễ nhưng “dân gian” quá nên dùng từ "phóng đại" có vẻ trí tuệ hơn.

Đúng không?

– Chịu thua em, nào ăn đi!

– Trông hấp dẫn đó!

– An đi kéo nguội!

Việt Khương gấp con tôm đã bóc vỏ đi vào miệng Hương Nhu rồi nói:

– Ăn đi em!

– Được rồi để em ăn, đừng có áp lực người ta không biết tưởng anh "cưỡng chế em ăn đó ...

– Có nghĩa là em bị "bắt ăn" ...

– Thôi đi cô, lý sự. Vừa nói anh vừa ký nhẹ vào đầu Hương Nhu, Hương Nhu vừa ăn vừa hỏi:

– Ăn xong anh về chứ ạ?

Việt Khương nhìn lên chiếc đồng hồ chỗ bếp. Mười giờ mười lăm phút. Anh nắm tay nàng. Nếu em đuổi và em muốn anh về. Anh sẽ về cho em vui lòng.

Hương Nhu khẽ nói:

– Vậy thì về đi!

– Anh về ... Em ở nhà Thụy Nhiên một mình được không?

– Em sẽ ngủ một giấc đến sáng là xong ngay.

– Ngộ nhớ ...lúc hai giờ có ai đó nhấn chuông ... Em tưởng là Thụy Nhiên em mở cửa, hấn ta xông vào.

– Hừ, anh đừng có "hù em" “em không sợ đâu” - Nhưng anh lo cho em nên anh sẽ ở lại để làm vệ sĩ cho em:

Việt Khương vòng tay quanh người nàng rồi kề mặt vào tai nàng mà nói:

– Ông bà mình ngày xưa nói "xấu trai không bằng chai mặt" anh xin làm kê chai mặt được không em? Anh không đi đâu hết nhà của Thụy Nhiên, chừng nào Thụy Nhiên đuổi anh mới về, đằng này cô ấy bắt anh phải ở lại để làm tên "gác gian" bảo vệ em mượn anh.

– Khang phải em là rồi ...chịu không. Thôi mà! Em phải hiểu và thông cảm

cho anh.

– Nếu anh có ý tình với cô ta thì đã sao nhỉ? Có phải là anh đã cặp bồ với cô ta không? Em muốn.

– Anh..anh ...đừng có nhắc đến con bé đó ... có - Anh không thích nhắc đến đâu chỉ tại em buộc anh nhắc đó thôi!

– Anh là đồ ...

– Đồ gì?

– Đồ nguy hiểm ...

– Là gì cũng được nhưng anh vẫn là người yêu em mà thôi!

Hương Nhu im lặng, Việt Khương đến bên giàn máy và bắt nhạc. Anh đề nghị:

– Hát karaoke, Nhu nhé!

Hương Nhu lắc đầu. Việt Khương nói tiếp:

– Vậy nghe nhạc nghe!

– Anh không ngủ sao?

– Bên em, anh sẽ thức đến sáng không bao giờ buồn ngủ.

Hương Nhu cười khì ... khẽ nói:

– Anh cũng biết ca ghê!

– Ca gì?

– Ca cải lương. – Em quê anh hử? Vừa nói Việt Khương vừa kéo Hương Nhu đứng lên rồi khe khẽ hát vào tai nàng:

– Mình khiêu vũ bài này đi em!

– Em không rành đâu!

– Em biết mà ... Nào!

Việt Khương vừa nói vừa dìu Hương Nhu lướt theo tiếng nhạc tuyệt vời du dương và bị cuốn quay theo vòng tay nồng ấm của Việt Khương ...chưa bao giờ nàng có cảm giác lâng lâng của hương tình yêu ngọt ngào như thế dù biết rằng đôi lúc nó cũng mặn và cay chát vô cùng.

Vòng tay anh mỗi lúc một chặt hơn và lời ca càng du dương hơn khiến cho cả hai như quên đi giấc ngủ quên cả thời gian vì phút giây bên nhau như đưa hai người đến gần nhau hơn để rồi môi nàng ngập lịm trong hương yêu thật ngọt ngào đến tê lịm cả bờ môi ...

Bà LýLinh và Cát Vân chỉ vì tham vọng nên đã làm mọi việc như sở thích dù chưa có kinh nghiệm nên đã thua lỗ và vốn liếng cứ phải góp cùng bạn bè.

Điều mà bà Linh và Cát Vân là muốn lợi dụng vào Khắc Hưng và Việt Khương để có thêm vốn, còn bà Linh từ khi gặp lại Đặng Thanh đang có tham vọng nhiều hơn. Ít ra tình cũ cũng dễ dàng hơn cho bà trong công việc. Đã thế Đặng Thanh đang là người "độc lập tự do". Điều này đang làm cho bà thích lao vào với ý đồ chinh phục để ... Vì Cát Vân cổ phần của bà ở NaVi bây giờ của bà ít hơn Đặng Thanh. Nếu không có sự việc xảy ra, có thể Đặng Thanh đã ký giấy nhượng lại một phần cho bà để cả hai có vốn cổ phần bằng nhau. Bà hứa sẽ gởi hứa cho Đặng Thanh trong một thời gian rất gần vì bà biết Lý Nguyên sắp về nước, không ngờ ông anh của bà lại về nước sớm hơn dự định.

Cát Vân dùng thủ đoạn để áp đặt Việt Khương vào cuộc nhưng lại bị Hưng Nhu làm lỡ mất cơ hội của con bé ...Bà quyết định đẩy con bé vào công việc kiếm hàng để tìm cách buộc nó hoặc là bị mất việc hoặc là phải bồi hoàn một số tiền. Lây có này mời mong Đặng Thanh chịu bộ ngượng bộ thêm cho bà một phần như lúc đầu bà mới nhảy vào công ty ...Phải đặt vấn đề với Đặng Thanh nhưng thời gian này Đặng Thanh không có thời gian để gặp bà ngay cả bữa ăn trưa hay trò chuyện đôi chút cũng không được. Chẳng lẽ Đặng Thanh tránh mặt bà, tránh mãi được hay sao? Dù ở nhà bà đã thu xếp mọi việc đâu vào đó nhưng không thể nào kéo dài vì gia đình bên chồng đâu để yên cho bà, Đặng Thanh không thể nào chấp nhận bà, còn Khiêm An..cũng không thể nào nhất là Lý Nguyên ...Bà chỉ đứng ra mua lại cổ phần

vì được sự uỷ quyền. Việc này cả nhà ai cũng biết bà làm sao có thể tham phần cho mình được. Dầu sao, chưa chắc Lý Nguyên trở về để nắm toàn bộ công việc. Bà vẫn là người được uỷ quyền. Bà chỉ muốn cùng Đặng quản lý công ty mà thôi, chỉ cần hằng ngày cùng anh làm việc, thỉnh thoảng được cùng đi ăn, bấy nhiêu cũng đủ làm cho bà cảm thấy vui sướng, điều mà từ bao lâu nay cuộc sống của bà với An Khiêm thật tẻ buồn, nhạt nhẽo.

Cát Vân bàn bạc với mẹ về công ty của cô. Trong kế hoạch của Lý Nguyên không có cho nên có thể không đề cho cậu biết.

Bà Linh lắc đầu nói:

– Không sao đâu? Công việc chỉ mới bắt đầu, ai cũng phải va vấp, thất bại là chuyện thường tình ... Chắc cậu của con không khe khắt đâu.

– Con cũng mong như vậy ... chỉ sợ mợ. Thì mợ khó khăn ... Nhưng mà còn có ông bà ngoại nữa.

– Mẹ tự tin dữ vậy sao? Mẹ không ngại ba ...

– Đừng nhắc đến ba của con, mẹ chán ngán và bức bối ba con với em con vô cùng ...

– Nhưng ba đâu thể bắt mẹ con mình bỏ công việc ở này.

– Kệ ông ấy đi!

– Mẹ à!

– Sao con?

– Con được biết hình như chú Thanh có sự hỗ trợ từ phía nước ngoài nhiều lắm, hình như là một người đàn bà.

– Đàn bà! ông ấy đã có ly dị vợ rồi kia mà?

– Có lẽ một người khác. Bà ta là người đứng phía sau cùng giống như cậu Nguyên vậy. Con nghĩ cậu cũng như chú Thanh.

– Làm sao cậu như chú Thanh. Cậu cũng như người đứng phía sau ông ấy

Chắc là người này cũng muốn có cả công ty ... Bà đó là ai? Sao lại nhằm vào công ty này?

– Còn mẹ thì sao?

– Mẹ là vì muốn đầu tư cho cậu thời điểm mà Navi có người cần bán lại cổ phần.

– Bà kia cũng vậy ...Mẹ quên là nhờ chú Thanh.

– Nhưng đó là lúc đầu. Còn bây giờ con thấy đó, ông ấy dần dần có cổ phần nhiều nhất đã thế chỉ đến con Hương Nhu ...Nó nhằm vào ông Nhu Cát Vân nổi cáu khi nghe nhắc đến Hương.

– Có thể cũng đã bắt bớ với ông Thanh. Không thể nào loại trừ chuyện đó phải không mẹ?

Bà Linh chợt nhớ đến ngay từ lúc đầu Đặng Thanh đã chú tâm đến con nhỏ và lại con bé bạn của Hương Nhu là bạn gái Đặng Thanh ...Mấy con bé này cũng chỉ nhằm vào tài sản của ông ta mà thôi. Có thể vì nó muốn trả thù Cát Vân. Để rồi xem, lần này Lý Nguyên về, bà sẽ làm thay đổi tình thế. Chẳng lẽ bà không khiến cho Đặng Thanh nuối tiếc mối tình xưa cũ hay sao?

Bà Linh tìm gặp bà Mai và hăm dọa đuổi việc Hương Nhu. Nhưng không ngờ bà Mai nói:

– Thím đuổi thì cứ đuổi nhưng nhân viên sai lầm gì mới đuổi ...không khéo bị họ "biểu tình"đó, thím xem thử, mình đã làm tốt công việc của người quản lý hay chưa?

Chắc chị thói nó quen với ông giám đốc Thanh nên nó ngon lắm hay sao?

Nói tóm lại tui không muốn để nó làm ở công ty Navi nữa. Chị kêu nó nên chuyển sang bộ phận khác hoặc nghỉ việc ở Navi đi, tôi sẽ giúp cho vài tháng lương rồi đi tìm việc khác mà làm. Thấy mặt của nó nhiều người bực lắm. Nè?

Liệu tai tiếng lắm đó nghe!

Bà Mai thâm cười. Mình là người nổi tiếng mà lại nói người khác. Con mình

làm việc tai tiếng lại gieo cho khác. Bà Mai biết mọi việc của công ty ngay cả thủ đoạn xấu của Lý Linh cũng bị ghi hình lại. Chẳng lẽ An Khiêm vẫn ở hờ ửng cho vợ mình làm những điều tồi tệ như thế làm sao? Lý Linh là con gia đình khá giả và càng khinh khi gia đình bên chồng nhiều hơn khi ba mẹ và người anh đi Mỹ. Chỉ tội nghiệp cho ông nội của Hương Nhu, dù cuộc sống còn khó khăn nhưng không bao giờ ông bán mảnh đất cho đến lúc này đất đai có giá ông vẫn một mực giữ gìn.

Hơn tuần nay bà Mai thấy ông nội của các con trầm tư nghĩ ngợi, bà không biết đã có chuyện gì hay là chuyện của vợ chồng An Khiêm cũng phải thôi, đã từng này tuổi mà phải đau lòng về chuyện của con cái, thật tội cho ông. Hay là nghe nói anh vợ và ông bà già vợ của An Khiêm về Việt Nam mỗi lần như thế ông rất buồn.

Chẳng lẽ công ty có điều gì mà mấy tuần gần đây nghe Hương Nhu kể cho ông nghe rồi đến việc xuất hiện của Đặng Thanh với Thùy Nhiên càng làm cho ông thêm trăn trở, ngay trong bữa ăn ông cũng thờ dãi. Bà Mai ít xen vào chuyện khác ...mặc dù bà có quyền đó nhưng bản chất hiền lành khiến bà sống rất mực nhân từ và tự an ủi về điều đó khi gia đình hình phúc có con gái con trai đề huề ...

Điều mà ông Nghiêm chẳng thích thú là đi dự tiệc khi ông bà thông gia và con trai về Việt Nam. Dù họ mời đi dự tiệc nhưng ông Khiêm luôn từ chối, đôi khi phải đi trong sự tế nhị lịch sự mà thôi. Trước khi họ về, Lý Linh đã tìm cách đuổi việc Hương Nhu thật ra bà không muốn có Hương Nhu làm ở đó vì sợ lộ chuyện của bà. Bà luôn tìm cách gài gữ Đặng Thanh, mọi việc điều không thể qua mặt được Hương Nhu ...HươngNhu là mối họa cho bà.

Thùy Nhiên hẹn gặp Hương Nhu ở quán cà phê và lên tiếng:

- Mi nghĩ xem bà Linh có tức cười hay không?
- Cười về việc gì?
- Bà luôn tìm cách bắt anh Thanh cho mi nghỉ việc.

Hương Nhu cười:

- Đơn giản thôi vì có ta bà ấy làm sao “quyến rũ”Thùy Nhiên cười:

– Ta cũng vì chuyện này đề nghị mi luôn luôn xuất hiện ở phòng ông Thanh để xem bà ấy.

– Nhưng thế mà không từ bỏ hay sao?

– Ừ! Thật là trơ tráo. Da mặt bà ấy thật dày.

Thùy Nhiên tiết lộ một đề nghị của Lý Linh:

Bà cứ cương quyết kêu Đặng Thanh nhưng lại một cổ phần. Còn Đặng Thanh cũng cương quyết. Bà ta nói gì mi biết không?

Những lời của Thùy Nhiên nói, Hương Nhu không dám tin là sự thật, không ngờ lại toát ra từ cửa miệng của thím mình:

" Thật tình mà nói với anh, vốn của anh trai em, em đã vì con gái mà làm cho & phần voi đi. Nếu có sự cố gì chắc là em khó lòng với anh trai của em.

– Chuyện đó đầu dính lú đến anh!

– Vì em hãy để lại một phần, em sẽ chịu thiệt.. Nếu anh muốn gì ...em sẽ ...

không để anh thiệt, có phải anh cũng vì người khác mà làm hay không?

– Cả hai chúng ta không phải đầu tư cho chính mình mà vì người khác.

– Vậy tại sao chúng ta lại trở mặt với nhau?

– Có gì đâu mà trở mặt:

– Ngay từ đầu cũng là do em mời anh vào.

Nếu không biết đâu không phải là anh mà là một người khác làm việc với em.

– Tất cả những điều đó không ảnh hưởng gì đối với anh. Anh cũng như kẻ làm công ăn lương thế thôi.

– Nói chuyện với anh thật chán. Nói thẳng ra con bé kia có hơn gì con gái của em. Anh không hiểu?

– Chẳng phải vì nó mà anh thay đổi với em sao?

– Lý Linh à! Ăn nói cho đúng đắn lại, em đã có một gia đình ...Còn anh.

– Anh thì sao? ý anh là anh vẫn độc thân phải không? Được, nếu vậy vì anh cứ anh hãy giúp em đi! Em muốn có lại một cỗ phần nhỏ ...nếu anh thích..em nghĩ con gái em cũng không đến nỗi nào kém bởi vì anh còn phong độ lắm!

– Cô ăn nói tầm bậy tầm bạ rồi đó ... thôi! Kết thúc nhé! Thú thật tôi cũng không muốn làm việc cùng cô đâu, tốt nhất phần còn lại nên “bán lại cho tôi”.

– Không đời nào! Để rồi anh xem cỗ phần này không thuộc của anh, có khi anh còn phải nhường lại cho em ...

Theo lời của Thùy Nhiên sở dĩ bà Dạ Hương nhằm vào Navi vì bà có lý do đặc biệt- một lý do rất dễ thông cảm. Bà đã trở lại Đà Lạt và lần này lần ra được chút manh mối.

Thùy Nhiên gặp Hương Nhu để hỏi ý kiến về việc này. Hớp một ngụm cà phê xong, Thùy Nhiên lên tiếng:

– Ta muốn nhờ mi chuyện này ...

– Chuyện gì?

– Ta biết ông nội rất khó và thích sống bình thản nên muốn nhờ ông, ngoài ông ta chẳng biết nhờ ai.

– Chuyện gì?

– Chuyện của bà Hương!

– Mi có vẻ ái mộ người đàn bà bí ẩn đó.

– Ủ! Nếu biết về ấy và mục đích cao cả chúng ta phải giúp bà ấy thôi.

– Chuyện gì?

– Bà ấy muốn tìm con.

– Tìm con? Tại sao phải tìm?

Bà là một người mẹ tội nghiệp.

– Bỏ con mà tội nghiệp.

– Không phải ...Bà ấy bị người tình phụ bạc ...bắt bỏ con.. sanh xong bà rơi vào căn bệnh ...đưa trẻ được các nhà sư nuôi.

– Còn bà mẹ?

– Bà được đưa nước ngoài trị bệnh ... Nếu không bà có thể đã chết vì khi ấy có đoàn bác sĩ nhân đạo sang Việt Nam ...

– Rồi bà không trở về ...

– Vì người ta bảo đứa bé đã chết. Nói chung bà ấy vất vả khổ sở tìm kiếm và cuối cùng mới ở hẳn bên ấy. Mi hãy tin ta? Bà ấy phúc hậu và xinh đẹp vô cùng ...

Qua lời kể của Thùy Nhiên thì bà Dạ Hương rất đáng thương nhưng Hương Nhu vẫn không biết gì về bà và cũng như gặp mặt, có điều bà đầu tư vào công ty Navi là muốn để cho con.

Hương Nhu vô cùng ngạc nhiên khi nghe nhỏ Thùy Nhiên nói và chẳng đợi ý kiến của cô, Thùy Nhiên đem kể hết cho ông nghe. Ông nội say sưa nghe mà không hỏi điều gì cuối cùng ông hỏi:

– Tại sao cháu nói cho ông biết?

Thùy Nhiên cười nói:

– Cháu xem ông cũng như Hương Nhu còn người phụ nữ kia chi là người quen nhưng là chỗ thân quen với Đặng Thanh. Anh ấy là người sẽ cưới cháu ông Nghiêm đánh nhẹ lên đầu Thùy Nhiên rồi nói:

– Xem ra cháu cũng có uy tín với bà Việt Kiều dữ vậy sao?

– Dạ, cô ấy hỏi về làng hoa của thành phố này.

– Cháu nói sao?

– Cô ấy nói, có một sự cô có lần nghe nói về người nuôi dưa bở ở làng hoa. Cháu nghĩ ở thành phố từ trước đến nay chỉ có ở Gò Vấp mới trồng nhiều hoa, có phải đây là làng hoa Gò Vấp hay không ông. Cháu nghĩ nói với ông xem ông có cách gì giúp hay không vì ông ở đây từ lâu lắm.

– Con bở này cũng khéo chọn. Biết đâu ông có thể giúp được đó:

– Thật không ông?

Nhưng để xem bà Việt Kiều đó là người. Dạ! Để cháu nói lại với cô ấy và Đặng Thanh. Họ đang bận việc ...

Những điều Thùy Nhiên nói khiến cho ông Khiêm lo lắng, trăn trở những ngày qua. Lẽ nào có sự trùng lặp,.. Nghe qua ông choáng lên lo âu rồi lại mơ hồ về một điều gì đó thật tốt đẹp ...

Gia đình thông gia lại mời sang nhà dự tiệc.

Lần này chỉ có ông bà và con trai nghe đâu dự kiến mở công ty hay mua đất chi đó. Điều này ông không quan tâm. Điều ông đang lo là chuyện riêng của gia đình. Ba của Hương Nhu khuyên ông ở nhà nếu như thấy không thoải mái thì đừng nên miễn cưỡng, tuy ông không quan tâm nhưng luôn dõi theo công việc của con cháu.

Hương Nhu thường kể cho ông nghe công việc.

Ông không muốn thấy mặt đứa con đầu gấu xấu xa trắc nết. Gia đình ông có làm gì đâu mà phải sự thù hận của một đứa con dâu.

Hương Nhu lúa chiều đi dự tiệc đã nói với cả nhà:

“sẽ có tin tức hấp dẫn cho cả nhà đây”.

Buổi cơm chiều là do Đặng Thanh mời ngoài bốn người họ còn có bà Dạ Hương, bà Lý Linh. Đặng Thanh muốn hai người đàn bà trực diện với nhau cho dễ dàng hơn trong công việc để xóa tan sự hiểu nhầm và hờn ghen mà

ông bị: Thùy Nhiên giày vò. Ông đùa như thế.

Việt Khương vừa dừng xe thì Đặng Thanh. Đã đánh nhẹ lên vai anh và nói:

– Nào hai người vào đi!

– Chú còn đợi ai vậy?

– À! Bà Linh!

Việt Khương và Hương Nhu bước vào nhà hàng. Chiếc bàn của họ chọn nằm riêng biệt nhìn ra sông thật đẹp. Thùy Nhiên chỉ Hương Nhu và Việt Khương rồi nói:

– Cô biết Việt Khương rồi phải không? Còn đây là Nhu Hương, bạn thân của cháu.

– À! Tôi có nghe Đặng Thanh nói về cô bé này. Làm việc tốt ...Nhưng có người muốn đẩy ra, với cô, cháu có thể được đưa lên một vị trí khác đấy!

– Cảm ơn cô!

– Nghe nói nhà cháu có vườn hoa đẹp lắm!

Hương Nhu cười:

– Làm sao cô biết?

– Cháu có những người bạn luôn “ca thán” về cháu. Hôm nào xin phép ông cho cô đến tham quan vườn hoa của ông nghe. Cô thích hoa cúc lắm. Có thể làm hoa cúc khô để mang về bên ấy làm kỷ niệm. Hoa cúc vàng ở quê hương mình có một mùi hương rất đặc trưng, tuy bây giờ có nhiều hoa cúc vàng quý phái đã có từ rất lâu. Cô biết mấy câu thơ này hồi nhỏ và cô rất thích:

“ Áo nàng vàng, tôi về yêu hoa cúc. Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường”.

Họ đang trò chuyện vui vẻ thì Đặng Thanh cùng bà Lý Linh và Cát Vân đến.

Vừa bước vào bà Linh đã cau có giọng với Đặng Thanh:

– Đúng lý ra anh chỉ nên đi với người nào cần thiết thôi, tại sao anh không nói với tôi đây là bữa tiệc. Tôi nghĩ không thể bàn việc riêng với anh được. Tại sao anh không đi với người phụ nữ mà tôi cần gặp để điều đình công việc.

Đặng Thanh cười.

Sợ Nắng Lúc Hoàng Hôn

Chương 10

– Cô ngồi xuống rồi hãy nói! Đợi chị ấy một chút xíu!

Bà Lý Linh trở lại bàn chưa kịp ngồi xuống thì bà Linh đã kêu lên:

– Chẳng lẽ đây là ...ủa tôi có nhìn lầm không. Là bà cô phải không?

Bà Dạ Hương cười - Nụ cười thật bí ẩn:

– Là tôi ...chắc cô dễ dàng nhận ra vì tôi không thay đổi. Còn cô cũng thế thôi.

Bà Linh đứng lên:

– Tôi biết rồi có phải chị biết tôi có cổ đông ở Navi hay không?

– Cô cũng thông minh đấy!

– Chị muốn gì?

– Làm những gì có thể ...

– Chị cũng thật là thâm thúy ...

– Nhưng không tàn nhẫn như các người. Tôi đã là kẻ từ cõi chết trở về.

– Tôi ...tôi ...không ngờ người đầu tư vào công ty lại là chị còn chị thì biết, chị quả là “thâm độc”.

– Tôi độc hay các người tàn nhẫn? Nếu tôi không gặp may tôi đã chết từ lâu rồi. Còn ai tàn nhẫn hơn các người.

– Tôi hận, tôi ghét chị!

– Tôi có làm gì mà cô hận ... người nói ra điều đó là tôi, cô có hiểu không?

- Tôi không thù hận thì thôi ...các người mà cũng biết hận ... các người chỉ biết ác ...tàn ác ...thì có.

– Chị im đi! Thật là ...Rất may cho tôi không đưa anh tôi đến đây.

– Sợ là có người muốn gặp để xem tôi sống chết thế nào?

– Chị thật là ...tự tin.

Bà Lý Kinh bỏ đi và kéo tay Cát An. Mọi người ngó ngán, bà Dạ Hương nén tiếng khóc nhưng nước mắt cứ chảy dài. Đặng Thanh đến bên và đặt tay lên vai bà Hương. Ông nói:

– Chị đừng quá xúc động ...Người hiền sẽ gặp may thôi. Nếu không gặp may chị đã được cứu sống và đã không có ngày hôm nay. Cũng như em tin là chị sẽ tìm gặp đứa con mà chị tưởng đã chết. Cả mẹ và con lúc đó cuộc sống thật mong manh “màn treo trước gió”nhưng cho đến bây giờ chị đã được như thế này và sau bao nhiêu năm thăm dò tin tức. Cho đến lúc này không phải là mọi việc đã sắp tốt đẹp rồi sao? Em tin rằng con của chị vẫn khỏe và đang sinh sống ở thành phố này.

Bà Dạ Hương lên tiếng trong tiếng nấc nghẹn:

– Xin lỗi các bạn! Tôi là người khốn khổ nhất. À! Bữa ăn ...như thế này ...Thôi chúng ta hãy ăn đi, nếu xem tôi như người quen thì hãy giúp tôi một chuyện. Tôi sẽ nói để mọi người biết. Cô ấy ...tôi nói là Lý Linh, cô ta là em gái của gã đàn ông bội bạc, tàn nhẫn, ích kỷ và cô ta cũng hết sức độc địa. Chính gia đình họ mà đặc biệt mà Lý Nguyên, Lý Linh, họ bắt tôi phải bỏ đứa con ...rất may tôi không làm ...chắc mọi người ngạc nhiên lắm. Tôi được

biết Lý Linh đang đầu tư vốn vào công ty Navi là do anh trai cô ta ở bên Mỹ về ...Tôi muốn đầu tư để sau này tìm lại đứa con gái cho con làm ăn. Mẹ con gặp nhau nếu muốn đi, nếu nó muốn ở lại tôi sẽ ở lại với con. Tôi bất hạnh trên đường tình cảm. Tôi chỉ là đứa trẻ lớn lên được các sư nuôi dạy ... Vì vậy con tôi cũng được lớn lên như thế ...

Hương Nhu bàng hoàng khi nghe chuyện nhất là cậu Lý Nguyên đã từng bỏ rơi người đàn bà này. Trời ơi! Thật là tàn nhẫn. Thật tội cho người phụ nữ bất hạnh này ...cầu trời cho bà ấy tìm gặp được đứa con gái đáng thương của bà ấy ...nghĩ đến cả nhà chú thím nếu biết được bà Dạ Hương còn sống và cũng là một Việt Kiều hơn thế nữa bà lại là người có cổ phần lớn nhất ở Navi. Trong khi Lý Nguyên đã bị Lý Linh làm tiêu hao tài sản. Thật là! Hương Nhu vui sướng và nhất định sẽ kể cho ông nghe tin này.

Sau những ngày từ Đà Lạt dự đám tang của sư Diệu Hoa ...Bà Dạ Hương rất đau lòng đau sao sự ra đi như thế vẫn khỏe hơn nằm liệt mấy năm trời sau cơn tai biến, cầu mong cho sự siêu thoát.

Vẫn còn may mắn cho bà Dạ Hương khi bà và Đặng Thanh đến, được chứng kiến lúc tẩm liệm cho sư ...mấy sư cô phát hiện trong áo tràng của sư ở lại áo có mảnh giấy ghi đôi dòng “phật tử Huệ Tâm – Làng hoa Gò Vấp – Thành phố Hồ Chí Minh ...”. Đây sẽ là con đường duy nhất để tìm ra manh mối.

Lo tang chế cho sư xong, Dạ Hương tặng cho chùa một số tiền lớn và bà cầu nguyện sư về phù hộ cho bà tìm được con. Bà Dạ Hương cho lập mộ sư Diệu Hoa và xin ảnh của bà để thờ kính.

Trở về Sài Gòn bà Dạ Hương ngã quỵ vì quá mệt mỏi nên sinh bệnh. Đặng Thanh và Thụy Nhiên đến gặp ông của Hương Nhu để nhờ giúp đỡ.

Gia đình Hương Nhu được cô kể cho nghe chuyện bà Dạ Hương rất thích và thương bà ai cũng muốn gặp. Nếu có người ở làng hoa Gò Vấp thì chắc chắn ông sẽ biết. Ai cũng mong ông tìm giúp bà Dạ Hương. Ông nội nói với Đặng Thanh:

– Hôm nào đưa cô Dạ Hương đến đây!

Ông Thanh thấy thái độ trầm tĩnh của ông Nghiêm nên lo lắng hỏi:

– Bác có biết người phật tử tên Huệ Tâm hay không? Nghe nói bà ở làng hoa Gò Vấp.

Ông Nghiêm cười nói:

– Có thể tôi có biết đó ...Đợi cô Dạ hương khoẻ mời đến đây!

Thùy Nhiên vui sướng:

– Ông nói thật hử ông?

– Cái con nhỏ này, chẳng lẽ không biết ông lại nói biết ... yên tâm đi, ông có biết phật tử Huệ Tâm.

– Cháu biết ngay mà, ông là người dồi dào kinh nghiệm. Ông ơi! Có điều này thật là không hay nghe cô Dạ Hương nói cậu Nguyên là ...

– Ừ! Lý Nguyên là người như vậy đó! Không ngờ mọi người lại kỳ lạ như vậy. Đây là một sự thật vô cùng độc đáo ...

Nghe ông nói, mọi người không hiểu gì. Còn ông thì cứ trầm tư, băn khoăn.

Nhìn vẻ trầm ngâm của ông không ai dám hỏi thêm điều gì và họ ra về. Ông Nghiêm bàng hoàng và một mình tự bỏ ra vườn. Tại sao mọi việc lại đến như trong mơ như có sự sắp đặt mới hoàn hảo như vậy. Đẳng này ...Trời ạ! ...Thảo nào cái tên “Hương Nguyên” ...tức là Lý Nguyên và Dạ Hương ...Trời à! Thật là Hy Hữu ...Người phụ nữ kia là người phụ nữ như thế nào? Đúng như lời Hương Nhu kể thì đáng thương vô cùng ...bị phụ tình mà người đó lại là Lý Nguyên ...Thật may cho Dạ Hương lúc sanh xong trong

tình thế đầy nguy kịch – có thể là bó tay ...Bà được một phái đoàn nhân đạo lúc ấy đưa ra nước ngoài chữa trịĐứa bé thì được nuôi ở bệnh viện một thời gian ...có sư cô đến nhận nghe nói đó là sư đã từng nuôi người mẹ ...Một bi kịch của người mẹ nếu như Huệ Tâm ...Huệ Tâm không mang về khi ấy có lẽ ...con bé bây giờ sẽ ra sao ? Trời ơi! Phải xa con bé cả nhà sẽ buồn vô cùng ...nhưng không thể ích kỷ với người mẹ quá bất hạnh như vậy. Điều mà ông Nghiêm lo lắng là con trai và con dâu của mình, dốc hết cả tình thương lo lắng cho một đứa bé mất mẹ, vất vả khó khăn vô cùng mới nuôi lớn và cho ăn học thành đạt. Trời ạ! Thật tội ...phút chốc chỉ là ba mẹ nuôi mà thôi ...Những gì ông nghe Hương Nhu và Thuý Nhiên kể đã khiến ông lo lắng bàng hoàng ... Và, chẳng còn nghi ngờ gì nữa ...mảnh giấy của sư Diệu Hoa ...với dòng chữ ...điều đó đã nói thật rõ ràng rồi ...

Điều mà ông vui hơn hết là Lý Nguyên đã thua cuộc và Dạ Hương thật khéo khi lúc đầu Lý Linh đã mua lại cổ phần và sau đó ...cũng phải nhường lại cho Đặng Thanh cũng chỉ vì con gái. Bên đó có lẽ cay cú lắm ...cũng là một bài học để họ ngộ ra việc mình đã làm ...

Mặc dù họ muốn gặp ngay người phụ nữ khôn khéo đó nhưng ông Nghiêm lại muốn người phụ nữ đó khoan hãy đến, thật mâu thuẫn trong lòng ông; suốt buổi chiều ông cứ đu tới đi lui ngắm nhìn vườn cúc đã là niềm vui sướng nhất trong đời ông, với ông hoa cúc là tinh khôi nhất từ tấm lòng của ông, của vợ ông và con cháu của ông. Huệ Taam thường đi chùa và rất sành đạo nên có pháp danh là Huệ Tâm, khi đem đứa bé về mọi người chỉ biết rằng nó cũng khó mà mạnh khỏe bởi người mẹ đang trong tình thế nguy kịch ...Nghĩ đến gia đình, Lý Linh thật không ra gì, Lý Nguyên là anh trai của Lý Linh – là một gã đàn ông tàn ác ...thật xấu xa tệ bạc làm sao!

Bà Dạ Hương tìm đến nhà ông Nghiêm. Sau khi chào hỏi ân cần bà được ông Nghiê tiếp chuyện bằng những câu như tra vấn. Bà trả lời và rất ngạc nhiên trước thái độ của ông Nghiem. Ông còn hỏi:

- Cô gặp Lý Nguyên lúc nào vậy?
- Dạ hồi cháu học ở Sài Gòn. Cháu sống với các sư và đặc biệt là sư Diệu Lê ...
- Sau này cháu có gặp lại cậu Nguyên hay không?
- Cháu không muốn gặp lại bây giờ.

- Cháu có để lại gì cho con mình hay không?
- Dạ cháu chỉ để lại cho ai nhận nuôi con bé. Cháu đặt tên là Nguyên Hương ...Nguyên là từ tên họ của Lý Nguyên, còn Hương là Dạ Hương.
- Cái tên đó nghe hay đó! Cháu à! Cháu còn để lại gì nữa không?
- Dạ mảnh giấy ghi tên với sợi dây bùa với cái mặt vàng hình Phật quan âm ...Mặt dây chuyền này của sư Diệu Lê ở Nha Trang tặng cho cháu khi cháu vào Sài Gòn để học ...Cháu nguyện với lòng lúc nào cũng hướng về Phật sẵn sàng cùng chùa làm phước để cho con cháu được sống trong bình yên ...
- Còn Lý Nguyên, cháu có ý định gặp cậu ta không?

Dạ Hương lắc đầu:

- Với cháu con người đó không ra gì cả. Cháu khinh anh ta, hận em gái ...Nói chung cả nhà anh ta ...
- Thật là tội nghiệp cho cháu ...Cháu có biết Lý Nguyên là sao đối với gia đình chúng tôi không?

Bà Dạ Hương hoảng hốt nói:

- Cháu xin lỗi vì không biết!
- Không! Gia đình đó tuy là thông gia nhưng tôi cũng không hài lòng về cách sống của con cái gia đình thông gia ...
- Vậy sao bác? Vậy mà Hương Nhu chẳng nói gì? Chỗ bà con như thế mà sao Lý Linh lại đối xử tệ với Hương Nhu như thế?
- Còn tệ hơn nữa ...Chỉ vì thù hận cá nhân người lớn mà lại đối xử với cả mấy đứa nhỏ ...Nói chung nghe câu chuyện đau lòng của cháu nên tôi mới sẵn sàng giúp đỡ.
- Cháu muốn biết hiện giờ, bà Huệ Tâm ở đâu? Bà ấy ở đâu?
- Thật ra tôi chỉ muốn biết cho rõ hơn một chút thôi, để cháu lo lắng mãi

cũng tội. Cháu hãy xem những thứ này ...

Ông Nghiêm mở một gói giấy được gói thật kỹ, sau lớp giấy là chiếc túi vải nhỏ, ông nói:

– Cháu hãy xem trong đó có gì?

Bà Dạ Hương run run, mở trong chiếc túi vải ...Trời ạ!Một sợi dây bùa với chiếc mặt vàng hình đức Phật Bà Quan Âm ...và tờ giấy ghi ngày tháng năm sinh cùng với cái tên Nguyên Hương ...

Bà hét lên và bất ngờ ôm chầm lấy ông Nghiêm rồi xá lạy:

– Cháu đội ơn trời Phật, đội ơn ông ...Huệ Tâm là ông hay sao?

– Cháu à!Huệ Tâm là bà nhà của tôi, bà nội của Hương Nhu ...

– Còn Hương Nguyên của cháu?

Ông Nghiêm chợt lo lắng. Ông nói:

– Bây giờ đến lúc khó khăn vô cùng ...bởi vì làm sao nói để Nguyên Hương của cháu hiểu đây?

– Ý của ông là?

– Từ cái tên đó, chúng tôi đã đổi lại cho phù hợp với vườn hoa cỏ thảo dược nhà tôi.

– Thật sao ông? Có phải là cô bé Hương Nhu hay không? Nếu quả thật như thế, trời ơi!ông thật có tấm lòng ...cháu rất mến cô bé Hương Nhu dù chỉ mới gặp vài lần ...

– Ủ! Nó đấy! Chúng tôi yêu thương nó và nó tỏ ra thật hiếu thảo!

– Ông ơi! Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

– Tôi cũng không biết nữa. Rồi lắm ...nhưng người lớn phải bàn bạc trước rồi mới lựa lời mà nói, không dễ dàng dìu bọn nhỏ nó tiếp nhận đâu!

– Vâng! Cháu hiểu ...Cháu thật may mắn. Lần này trở về vừa tìm được con một cách dễ dàng, vừa có cả một công ty để đầu tư ...Cháu sẽ tùy vào Hương Nhu, con bé muốn làm gì, ở đâu? Cháu sẽ cho cháu toại nguyện, cũng xin ông nhận cháu là con cháu trong nhà. Cháu mong sẽ có điều kiện để giúp cho gia đình ta ...cháu không biết phải nói điều gì? Đối với cháu bây giờ ...một hạnh phúc quá lớn mà cháu vừa tìm được.

Bà Dạ Hương đến bên bàn thờ và đốt hương khấn nguyện bà nội Hương Nhu. Sau đó ông nội dẫn bà đi dạo vườn cúc. Dạ Hương như trút được nỗi đau từ bao lâu nay, chất chứa trong lòng, rồi đây cả Lý Nguyên, Lý Linh cũng phải ngỡ ngàng ...Điều này vô cùng lý thú đây.

Những ngày qua êm đềm trong sự đổi hờn vu vơ, Hương Nhu như trải qua một cơn mơ dài theo câu chuyện đầy đau khổ của bà Dạ Hương. Càng hiểu chuyện của bà cô càng quý bà hơn, Đặng Thanh, Thùy Nhiên và Việt Khương biết chuyện rất vui sướng nhưng vẫn chưa ai nói điều này với Hương Nhu. Thật đột ngột đến ngỡ ngàng có thể khiến cho cô từ sự yêu thương kính trọng kính thành hột hăng chẳng? Nghĩ thế chưa ai dám thổ lộ điều gì? Tất cả đều do ông dặn dò. Ông bảo “ hãy để cho Hương Nhu có một tình cảm thật lòng với Dạ Hương đã”.

Việt Khương đưa Hương Nhu đến nghe nhạc ở phòng trà nhạc Trịnh. Anh muốn nàng cảm nhận hơn về những triết lý trong lời ca nhạc Trịnh. Tiếng hát tuyệt vời của một cô ca sĩ trẻ:

“ Sống trong đời sống Cần có một tấm lòng Để làm gì em biết không?

Để gió cuốn đi Để gió cuốn đi ...

Gió cuốn đi cho mây qua dòng sông Ngày vừa lên hay đêm xuống mênh mông Ôi trái tim đang bay theo thời gian Những khi chiều tới Cầu có một tiếng cười Để ngậm ngùi theo lá bay Rồi nước cuốn trôi Rồi nước cuốn trôi ...

Hãy nghiêng đời xuống Nhìn suốt một mối tình Chỉ lặng nhìn không nói năng ...”.

Lời ca thiết tha và giọng Việt Khương cũng tha thiết bên tai nàng:

– Em thấy lời ca này thế nào?

– Thật triết lý!

– Ủ! Anh rất thích những lời này:

Cần có một tấm lòng- Để làm gì em biết không? Để gió cuốn đi - Để gió cuốn đi ..." – Vâng! Em cũng thích lời này. Anh à! Cô Dạ Hương có hy vọng gì không?

– Có chứ! Ông biết mà ...

– Vậy sao? Em thấy ...

– Họ đã tìm được hạt ngọc đó.

– Ở đâu vậy anh?

Việt Khương choàng tay qua vai HươngNhu, anh hỏi:

– Em thấy nếu con gái cô gặp lại cô nó sẽ như thế nào?

– Thế nào là sao anh?

– À! Cô gái đó có giận mẹ hay không? Có nhìn bà ấy không?

– Em nghĩ một người mẹ phải sống trong hoàn cảnh như vậy ... gặp lại mẹ

Trời ơi! Vui sướng biết ngần nào? Còn cha mẹ, ông bà anh chị em của cô bé thì sao?

– Anh này hỏi gì kỳ vậy ...Mỗi sẽ có một vị trí ...em thấy bà Hương tội quá!

Khi biết cậu Lý Nguyên của em Cát Vân là người đàn ông tàn nhẫn đó và cả thím em nữa, trời ơi! Bỗng dưng em càng ghét họ hơn và càng kính yêu và khâm phục bà Dạ Hương.

– Ngộ nhỡ cô con gái giận mẹ thì sao?

– Trời đất! Giận gì mà giận. Không phải là bà mẹ lúc đó rơi vào căn bệnh.

Nếu không có dịp may kỳ diệu đó ... Người mẹ sẽ ra sao ...Hương Nhu chỉ nói được đôi lời chưa trọn ý, nước mắt nàng đã trào dâng và không kiềm được tiếng nấc. Nàng vội vã rời chỗ ngồi và chạy nhanh ra ngoài. Việt Khương cũng chạy theo trong lòng đầy xúc cảm.

– Hương Nhu, Hương Nhu đợi anh với!

– Hãy đưa em gặp bà ấy ngay!

– Tại sao vậy?

– Anh đừng ... có tàn nhẫn nữa... Hãy nói đi!

– Nói sự thật đi! Em chịu đựng được cũng như em ...không phải là đứa con vô tình đâu ... hãy nói cho em biết đi!

Việt Khương ôm chầm Hương Nhu và nói:

– Được rồi, anh đưa em lại chỗ cô Dạ Hương ...

– Có phải cô ấy là ...

– Em đã biết rồi đó. Nào lên xe anh đưa đến chỗ của mẹ em!

Hương Nhu nức to lên:

– Trời ơi! Mẹ ơi! Người mẹ đau khổ của tôi!

– Tại sao lại giấu em? Có phải em là đứa tệ bạc lắm không?

– Không phải ... Em thật tuyệt vời! Chỉ tại mọi người sợ em hụt hẫng đau khổ rồi lại giận hờn vì cho rằng mẹ đã bỏ em.

– Không ...Không bao giờ ... Mẹ em ...Người mẹ bất hạnh của em. Anh hỏi em lời ca nào em thích nhất, em cũng vậy:

“Cần có một tấm lòng - Để làm gì anh biết không? Để gió cuốn đi - Để gió cuốn đi.”.

Việt Khương nắm chặt tay Hương Nhu.

Trong lòng anh dạt dào niềm vui sướng vì Hương Nhu đã hiểu. Không thể nào giấu và đợi chờ cơ hội. Biết đâu đến lúc đó cô bé dù giận, giận thật thì nguy ời là nguy ... Nghĩ đến hình ảnh hai mẹ con gặp nhau. Việt Khương không kiềm được dòng nước mắt và cố phòng xe thật nhanh ...

– Chắc là mẹ mẹ sẽ vô tình kinh ngạc khi em tìm đến phải không anh?

– Ừ!

– Em biết làm gì bây giờ?

– Em biết phải làm gì mà sao hỏi anh?

Hương Nhu lẩm nhẩm:

Mẹ ơi! Mẹ ơi! Có phải đây là một giấc mơ, một giấc mơ thật diệu kỳ phải không mẹ?

Việt Khương phóng xe thật nhanh. Hương Nhu nao nao dậy sóng trong lòng.

Hết

Nguồn: Mây4Phương

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 10/01/2009 1:41:04 SA